

PIM PANDOER

EN DE GOUDEN KROKODIL

CAREL BEKE

Carel Beke

PIM PANDOER serie

1. Pim Pandoer, de schrik van de Imbosch
2. Pim Pandoer in het web van de Rode Spin
3. S.O.S., Pim Pandoer is op de kust
4. Pim Pandoer zet Parijs op stelten
5. Pim Pandoer en de groene scarabee
6. Het raadsel van de Jordaan
7. De heks van 's-Heerenberg
8. Pim Pandoer loopt in de val
9. Pim Pandoer vangt een grijze kat
10. Pim Pandoer en het spook van Sonsbeek
11. Piraten in de poolnacht
12. Pim Pandoer vist op gladde aal
13. Pim Pandoer en de Gouden Krokodil

Piet Ruys

STEVEN BERGER serie

1. Steven Berger en het geheim van de vulpen
2. Steven Berger en de drie schatgravers

MARK VENDELIER serie

1. Alarm op Hertensprong
2. De verkeerde film
3. Sneeuw op kruispunt 73
4. Het beest in het Kanaal

5. Démasqué met Big Boy Bas
6. Big Bas in Arizona
7. Baaf Jellinga maakt geschiedenis

Verkrijgbaar bij de boekhandel

L. C. G. MALMBERG

'S-HERTOGENBOSCH

Pim Pandoer en de Gouden Krokodil

Pim Pandoer-serie

1. Pim Pandoer, de schrik van de Imbosch
2. Pim Pandoer in het web van de Rode Spin
3. S.O.S., Pim Pandoer is op de kust
4. Pim Pandoer zet Parijs op stelten
5. Pim Pandoer en de groene scarabee
6. Het raadsel van de Jordaan
7. De heks van 's-Heerenberg
8. Pim Pandoer loopt in de val
9. Pim Pandoer vangt een grijze kat
10. Pim Pandoer en het spook van Sonsbeek
11. Piraten in de poolnacht
12. Pim Pandoer vist op gladde aal
13. Pim Pandoer en de Gouden Krokodil

**VOOR BELGIË: VLAAMSCHE BOEKCENTRALE
ANTWERPEN**

CAREL BEKE

**PIM PANDOER
EN DE GOUDEN
KROKODIL**

derde druk

L. C. G. MALMBERG

'S HERTOGENBOSCH

Omslag en illustraties van Hans G. Kresse

EERSTE HOOFDSTUK

DETTIEN: PECH VOOR DOEDEL DETTIEN: EEN RAMP VOOR 'VICTOR' DETTIEN: PECH VOOR ONZE VRIENDEN

Dertien schijnt een ongeluksgetal te zijn. Of het nu bijgeloof is, of toeval, dat doet er niet toe: een feit is, dat deze dertiende mei - een stralende voorjaarsdag - niets dan pech en narigheid bracht voor alle personen, die zich in ijltempo naar de uitgestrekte moerassen en plassen van Noordoost-Overijssel begaven. De kleine, pientere kunstschilder Victor Carlo bijvoorbeeld, dobberde lustig op zijn kleine woonschuit ergens voor de sluis van Blokzijl.

Het bootje bevatte in het midden het woongedeelte: niet veel méér dan een soort grote kist, waar je overheen moest kruipen om van vóór naar achter te kunnen komen. Tot voor twee dagen was de boot blauw geweest.

Maar de woonschuitbewoner, die zich niet alléén maar bezig hield met het schilderen van watertjes met eendjes en brugjes, had bemerkt, dat het in Rotterdam niet pluis was.

Dat er om zo te zeggen op hem geloerd werd.

In het miezerige bakkerijtje van Bertelens, ergens in de Rotterdamse binnenstad, had hij zijn vijf mooie, grote wittebroden zonder hinder kunnen ophalen. Toen hij ze veilig in zijn boot had, opende hij voorzichtig de bruinegebakken korst en zag de plasticzakken met 'zeepoeder' zitten.

Oké, dacht Victor. Die brengen we langs de wegen van wateren en plassen naar Wong Ha-Tsi-Yoe in de Muggenbeet. Maar terwijl hij rustig tussen de vele boten van Rotterdam doordobberde, had hij een tip gekregen van een der mannen van het korps De Gouden Krokodil. Hij werd in de gaten gehouden, beweerde men. Alle *blauwe* woonschuiten waren verdacht, want er was een 'lek' in de organisatie.

Een van de Krokodillen had zijn mond voorbij gepraat. Kort en goed, Victor was niet alleen handig in het bedenken van plassen met zwaantjes. Hij had een omweg gekozen, was op het IJsselmeer terecht gekomen, en had er met sneldrogende verf zijn blauwe boot een wit gezicht gegeven.

Nu lag hij voor de sluis van Blokzijl. Langzaam dobberde hij erheen. Vlug ging hij nog even naar binnen en monsterde zichzelf voor de spiegel. Hij voelde of zijn artiestenbaardje goed vast zat, inspecteerde zijn opgeplakt snorretje, en lispelde tegen zijn spiegelbeeld: 'Je mag tevreden zijn, Victor! Niemand zal je herkennen.' Ten overvloede zette hij een donkere zonnebril op, en vond zichzelf enorm slim.

Hij voer de sluis binnen, babbelde met de sluiswachter, koerste naar het Noorderdiep en legde bij het eilandje de Rietvink even aan.

Ze kenden hem daar wel in Blokzijl. Victor was een vreemde meneer, maar hij had voor iedereen een vriendelijk woord, en dat hij er nu uitgerekend zo'n plezier in had, oude huisjes, oude brugjes en jonge zwaantjes te schilderen... Nou ja, ieder z'n hobby!

Ook nu ging hij even achter in zijn boot zitten schilderen, met de rug naar het brugje, dat het volgebouwde eilandje

de Rietvink met de rest van Blokzijl verbindt. Toen pakte hij een grote kwast. Want zijn spiedend oog had nog een streepje blauw gezien. Hij maaide grote witte vegen over de blauwe ongerechtigheden, en was zó in zijn kunst verdiept, dat hij niets bemerkte van de toeristen, die op tamelijk grote afstand vanaf het brugje naar hem stonden te kijken. Enkele uren later legde de witte woonschuit aan bij de oude, vervallen boerderij De Gouden Krokodil, gelegen op 'n paar kilometer van Blokzijl, terzijde van de grote weg naar Steenwijk, in het gehuchtje, dat de Muggenbeet wordt genoemd. Daar wachtte de vriendelijke Victor een stevige onweersbui, binnenshuis nog wel, welke onweersbui werd gevolgd door een enorme schrik... Je zult maar pech hebben!

* *

*

Op diezelfde fatale dertiende mei suisde met onbehoorlijke vaart een blauwe Volkswagen door Rotterdams straten. De wagen werd bestuurd door een tengere Chinees, Doe-Dèlle genaamd.

Zijn toch al nauwe oogspleten trokken nog meer samen, toen hem door 'n politie-auto bevel werd gegeven te stoppen.

Dat nooit, dacht de chauffeur. Dát nooit.

Hij wist in de wirwar van stegen en straten te ontkomen. Hij scheen de kronkelende binnenwegen op het platteland beter te kennen dan de kaart van China, want hij speelde het klaar, de politie op een dwaalspoor te brengen.

Na 'n paar uur bevond hij zich op Rijksweg 12 nabij Arnhem. Daar kende hij een smalle strook zand, waarover je de bossen bij Schaarsbergen kon bereiken.

Dat lukte. En alwéér langs vele binnenwegen bereikte hij ongehinderd Blokzijl.

Hij reed door de smalle straatjes en bereikte de betonnen weg, die naar Steenwijk voert.

Maar al dadelijk in het begin begon opnieuw zijn pech. Er stonden auto's langs de berm, en een politie-agent stak de hand op naar de snel naderbij komende Volkswagen.

In het gezicht van de haven stranden? Dat was er bij deze Chinees niet bij. Hij moest en zou de opdracht volbrengen,

die hem door meester Wong Ha-Tsi-Yoe was gegeven. Die opdracht luidde: haal in café De Hoek, Rotterdam, twee dozen, gevuld met keurig nagemaakte Sovereigns. Hij had de munten zorgvuldig nageteld, alvorens de dozen te sluiten. Een Chinees is een pietje-precies; hij wil zeker weten, waar hij aan toe is. Hij had de Italiaanse namaak van Engelse gouden munten betaald met rasecht bankpapier, afkomstig van zijn heer en gebieder Wong Ha-Tsi-Yoe. Nog 'n paar kilometer met 'n vaartje van honderdtwintig, en...

En zou hij dan nu in 't gezicht van de haven stranden? 'Heer van 't Hemelse Rijk,' lispelde de Chinese bediende, toen hij de opgeheven hand van de politie-agent zag. 'Zullen ze me nu toch nog op 't spoor gekomen zijn?' Hij gaf vol gas, de agent sprong verschrikt opzij, en de Volkswagen schoot in sierlijke bogen de betonweg op.

De Chinees keek in zijn spiegeltje. Jawel, de auto van de Rijkspolitie keerde en zette de achtervolging in.

Voorzichtig opende Doe-Dèlle zijn portierraampje en strooide de hele inhoud van een derde doos over de weg uit. Dat waren echter géén gouden munten...

De Rijkspolitie verdween uit het spiegeltje, en de Chinees van de grote weg. Hij kronkelde in vliegende vaart de smalle asfaltweg over, die naar de Muggenbeet leidde, schoot een zandwegje op, parkeerde de wagen achterstevoren diep in 'n paar braamstruiken, en stapte naar de achterdeur van de scheve boerderij, waarboven, op een helgroen bord, een goud-gele krokodil met felrode ogen geschilderd stond.

'Aha,' lispelde de Chinees, toen hij naar 't water keek, dat langs 't land van de boerderij liep. 'Aha, de artiest is er ook. Hij heeft z'n schuit 'n wit kleurtje gegeven, zie ik. Maar Victor is er. De zaken schijnen aardig te kloppen. Bijna alle Sovereigns en bijna alle kostbare zeepoeder zijn nu in ons bezit. De meester en zijn handlangers kunnen tevreden zijn.'

Hij piekerde niet meer. Hij dacht niet meer na over het spel van kat en muis, waarbij géén van de medespelers precies wist, wie nu wel de kat, en wie de muis was.

Niemand kende iemand die vóór hem het bevel voerde. Zo

was het nu eenmaal de gewoonte in de wereld van opium-smokkelaars...

De Chinese bediende keek nog even rond in het zomerse weer. Een buurjongetje zat te spelen voor een aardige hut, gebouwd van balen stro, die voor hondehok diende.

'Dag Wijnaadje,' zei de Chinees vriendelijk. 'Is Sjinonkel thuis?'

'Ja Doedel,' zei Wijnandje. 'En de schilder is er ook.'

De Chinees streelde het gele hondje over de kop. Het diertje kwispelstaartte en kefte zachtjes. Toen ging Doe-Dèlle De Gouden Krokodil binnen.

Hij hoorde de schelle stem van zijn zwaarlijvige meester te keer gaan.

Zo zo, glimlachte de bediende diepzinnig. De meester schijnt boos te zijn.

Zonder angst of vrees betrad Doe-Dèlle de huiskamer van zijn bijzonder opgewonden meester Wong Ha-Tsi-Yoe.

* *

*

Ja, waarom zouden de vier vrienden op die heerlijke zomerse dag in mei niet eens een uitstapje maken vanuit Arnhem naar Giethoorn?

Koos en Jenny Menning uit Amsterdam logeerden weer bij oom Jan, tante Rie en de neven Bob en Jan in Arnhem.

Natuurlijk hadden ze hun vrienden Fer Donkers en z'n pleegouders Bas Baanders en tante Marijke een bezoek gebracht. Op de Imbosch. Hijgend over de mulle zandpaden. Zoals ze al zo vaak hadden gedaan.

En nu zaten ze prinsheerlijk in de glanzende rode Salamander, die wonderlijke hoog-gewielde auto, die kon rijden en varen. Voorbij Apeldoorn werden de wegen rustig, en na zijn wegenkaart geraadpleegd te hebben, stelde Fer voor, een omweg over Blokzijl te maken. Het was daar zo heerlijk rustig. Ze zouden dan de hoofdweg verlaten, even rondneuzen in die landelijke Muggenbeet, langs de lange Tjssengracht naar Giethoorn rijden, lekker gaan punteren of zeilen, en 's avonds weer op Arnhem af gaan.

Helaas, waarom hadden ze nu toevallig die beruchte dertiende mei uitgezocht? De fatale dag, waarop Fer Donkers zijn dertiende griezelavontuur zou gaan beleven? Och kom, ze dachten er niet eens aan.

Ze parkeerden de Salamander vlak bij de grote, thans bijna verlaten haven van Blokzijl, aten een ijsje, en kuierden gezellig langs de oude kerk en door de eeuwenoude smalle straatjes.

Ze liepen het eilandje de Rietvink op, maakten een praatje, en keken vol belangstelling naar de woonschuiten, die er gemeerd lagen.

Het was een fantastische dag. De vliegen zoemden, de vogels zongen, de eenden kwetterden. De zon deed zijn uiterste best om zijn achterstand van 't natte voorjaar in te halen.

Bas stond met een oude visser te praten, die z'n nood klaagde over de slechte tijden van heden. Enzovoort. Fer bekeek een geveltje van zestien-zoveel, en Koos en Jenny hingen over de brugleuning.

'Kijk,' zei Jenny tegen haar tweelingbroer. Wat landelijk, hè? Wat ééénig! Die kunstschilder op z'n woonbootje. Kijk, daar staat een schilderij op z'n ezel. Kun jij zien, wat-ie schildert, Koos?'

Koos zag niets. Hij keek naar 'n paar kibbelende eenden, en wachtte vol spanning af, wie de ander onder water zou kunnen krijgen.

'O, kijk, nu gaat-ie z'n bootje bijschilderen, Koos. Toch wel 'n nette man, hè? Sommige artiesten zijn toch wel netjes.'

De artiest ging echter naar binnen, en even later voer het bootje weg. Het motortje tjoekerde gezellig.

De vier toeristen gingen ook weg. Ze aten nog ergens een croquetje, namen nog 'n ijsje toe, en wandelden naar de Salamander. 'Anders wordt 't te laat voor Giethoorn,'

oordeelde Fer. Bas vond 't best. Hij zat alweer trouw naast Fer en bromde: 'Opschieten dan, Fer. Naar Giethoorn.

Maar ik ga niet varen. Al dat water hier! Ik word er zeeziek van. Geef mij maar 't mulle zand van de Imbosch.'

Ze reden het stadje uit.

Bij het begin van de hoofdweg naar Steenwijk zagen ze twee hopen blik langs de kant liggen, die vroeger auto's hadden gevormd.

'Erge brokken?' vroeg Fer uit 't portierraampje.

'Wel blik, geen mensen,' stelden de toeschouwers hem gerust.

'We wachten alleen nog op de politie, maar die zit daarginds, óók al met pech! Er kwam hier 'n halve gare met honderdtwintig voorbij scheuren, en die stopte niet, toen de politie 't verkeer wat wilde regelen. Nou, de politie er achteraan, hè? Maar nou zitten ze daarginds zelf met panne, geloof ik. Ze zullen straks wel komen.'

Landelijke rust. Niemand maakte zich schijnbaar dik met dit mooie weer. Nog geen halve kilometer verder zagen de vier toeristen de auto van de Rijkspolitie in de berm van de weg staan.

'Hulp nodig?' vroeg Bas uit het rechterraampje.

Nee, ze hadden geen hulp nodig. Een leuke band konden ze zelf wel verhelpen.

De Salamander reed langzaam voorbij een agent, die met 'n lange bezem iets van de weg veegde. Wat? Och, dat kon de toeristen niet schelen. Ze reden door de volgende bocht, gingen rechtsaf een smal asfaltpad in, en nog geen driehonderd meter verder hadden ze zelf hulp nodig.

Althans: ze konden zichzelf in 't begin wel helpen, maar... 'Snertband,' momperde Fer, toen een van de banden het begeven had.

'Snertkrik!' schold hij nog harder, toen zijn krik kaduuk bleek te zijn. Hij liep naar 'n boerderij waar 'n vrachtwagen buiten stond, leende een andere krik, en begon - samen met de oersterke Bas en de hulpvaardige Koos - het reservewiel te plaatsen.

Het liep nogal tegen. Allemaal kleine pechjes, die natuurlijk van die dertiende mei kwamen. Maar niemand dacht daaraan. (Gelukkig!)

Jenny was voor tijdverdrijf wat gaan rondkuieren in de richting van de Muggenbeet. Eerst liep ze het land in, waar het riet al bijna een meter hoog opschoot. Een weelde van rode, witte en gele bloemen prijkte tussen het riet, maar Jenny moest al gauw de hogere berm opzoeken. Het water dreigde door haar zomerschoentjes binnen te siepelen. Ze

bukte zich in het hoog opgroeiende gras, om er wat bloemen te plukken voor tante Rie en tante Marijke. Toen viel haar oog op iets blauws. Dat was geen klein veldje korenbloemen, maar een nummerbord van een auto. Ze nam het op en liep er mee naar de drie automonteurs. 'Kijk eens, Fer! Oom Bas! Moet je zien, Koos. Wat leuk. Een nummerbord. Precies onze voorletters, en we zijn allebei uitmuntend. JK 10-10.'

'Dat is beslist van iemand hier in de buurt,' veronderstelde Fer. 'Kijk, er zitten gaatjes in, één ijzerdraadje hangt er nog aan. Merkwaardige manier om je nummerbord te bevestigen, maar enfin. Eh... Koos, ik speel de rest zelf wel klaar, en anders helpen de spieren van oom Bas me wel.'

Ga jij even vragen, hier... of daarginds... of ze misschien een nummerbord hebben verloren.'

Koos liep op een drafje naar 'n boerderij. Nee, die auto daar had een ander nummer.

'Hebben ze hier ook 'n auto?' vroeg Koos voorbij een bocht in de weg aan 'n jongetje, dat met zijn hondje zat te spelen.

'Nee, opa rijdt geen auto,' lachte het jongetje. 'Maar Sjinonkel heeft wel 'n auto. Ga 't maar eens vragen. Hier, Joepie, af! Af, zeg ik je. Kom bij Wijnandje! Zo, mooi liggen, hoor!' Joepie snuffelde kwaadaardig aan de benen van Koos, maar ging braaf liggen op bevel van zijn baasje. Koos liep het erf van een oude, scheefgezakke boerderij op. Het hondje sprong op en kefte nijdig, kort, driemaal... Koos lette er niet op, liep om de boerderij heen en zag een blauwe Volkswagen tussen de struiken staan.

'Ja,' mompelde de jongen, toen hij het nummer aan de voorkant zag. 'Die heeft 't nummer. JK 10-10. Dan heeft-ie 't zeker van z'n achterkant verloren. Enfin, daar kan ik niet bij komen door die struiken. 't Doet er ook niet toe. Ik zal eens vragen. Ze zullen wel blij zijn!'

* *

*

Nou! Tjonge, tjonge, en òf ze blij waren, daar binnen in De

Gouden Krokodil!

De artiest Victor Carlo had er goed van langs gehad, omdat hij ten eerste de aandacht had weten te trekken in Rotterdam, en ten tweede aan de vijf kostbare wittebroden had gepeuterd om te zien hoe dat kostbare 'zeepoeder' er in zat.

De gewoonlijk zo onverstoorbare rijke Chinees ging behoorlijk te keer. Hij was beducht voor de politie. Hij wilde deze hele zaak helemaal in 't reine brengen. Hij speelde de zaak van de valse Sovereigns uit tegen de enorme zaak van de opiumsmokkel. De ruwe opium, die ze gemakshalve 'zeepoeder' noemden, en de afgewerkte opium, die in de zogenaamde marihuana-sigaretten werd verwerkt.

De verdovende sigaretten, die ook nu nog zo ontzettend veel onheil stichten in de hele wereld. In allerlei vormen was de partij van tientallen kilo's in Rotterdam binnengesmokkeld, en langs verschillende geheimzinnige wegen, in kleine en grote partijen, hadden de handlangers van De Gouden Krokodil hun voorraden naar het eindstation vervoerd: naar Wong Ha-Tsi-Yoe, die door de burens van de Muggenbeet heel vertrouwelijk Sjinonkel werd genoemd. (Dat wilde zoveel zeggen als: Chinese onkel, Chinese oom.)

Wong had zijn diep verborgen doel met de valse munten en het peperdure 'zeepoeder'.

Maar nu hadden èn de kunstschilder èn de bediende domme dingen uitgehaald. Ze waren er niet in geslaagd, de aandacht van de politie van zich af te houden.

Victor had zijn zonnebril afgezet, om in het schemerdonker van de rijke, antiek gemeubileerde kamer beter te kunnen zien, hoe boos de Chinees wel was.

De storm was nauwelijks voorbijgeraasd, toen de Chinese bediende binnenkwam. Hij zette de twee dozen met gouden munten op de tafel. Ze waren echter gescheurd.

'Hoe komt dat?' vroeg Wong Ha-Tsi-Yoe streng.

Met een fijn glimlachje antwoordde Doe-Dèlle: 'Ze hadden me bijna te pakken, maar ik heb kraaietootjes op

de weg gegooid. Ik raakte de politie kwijt, maar door 't draaien van de VW vielen de pakken van de bank en het papier scheurde. Goud is zwaar, m'neer.'

'Je bent 'n ezel! Een grote Doedel!' schold Wong.

'Ja m'neer,' boog de Chinees onderdanig.

'Ik weet nog steeds niet, of de keuze van de Eerste Persoon in 't complot van De Gouden Krokodil wel verstandig was, door mij te bevelen jou in dienst te nemen, Doedel! Ik heb niets dan ellende van jou.'

'Ja m'neer!' boog Doe-Dèlle.

Wong Ha-Tsi-Yoe raakte door deze echt Chinese onderdanigheid van z'n stuk. Hij ging dierbaar te keer, en schold in allerlei termen, waar geen woord Chinees bij was.

Wong zou trouwens het Chinees van zijn bediende niet hebben kunnen spreken of verstaan: hijzelf kwam uit Peking, en Doe-Dèlle was vanaf zijn kinderjaren werkzaam geweest in een fabriek van foto-toestellen in Hong Kong. Daar werd weer heel anders gesproken dan in het noorden van het enorme Chinese Rijk. Wong dacht nog even na over dit probleem: hoe had in vredesnaam de hoofdpersoon in dit complot van opiumsmokkel - de zogenaamde Eerste Persoon - hem toch juist déze bediende kunnen aansmeren! Het bevel was gekomen via de beruchte Amerikaan Mr. White, die hem - Wong Ha-Tsi-Yoe - op zekere dag had opgebeld in zijn pas gekochte boerderij. 'Mister Wong Ha-Tsi-Yoe, u spreekt met White, en ik verzoek u, deel te nemen in de grote handel van De Gouden Krokodil. Onze Eerste Persoon verzoekt mij, u mede te delen, dat u zijn zeepoeder kunt betalen met Italiaanse namaakSovereigns. Dat u die wel weet te vinden. Dat u vijftientig procent van de winst zult ontvangen, dat u een zekere kelner uit het café De Hoek in uw dienst zult nemen, en dat u deze kelner - genaamd Doe-Dèlle - alle opdrachten zult laten uitvoeren, die u van mij nog zult ontvangen. Gaat u hiermee akkoord, Mister Wong Ha-Tsi-Yoe?'

Wong had daar lang over nagedacht, en het werd een duur

telefoontje voor die man, daarginds in Rotterdam. Talloze diepzinnige gedachten waren door het hoofd van Wong gegaan. In vroegere dagen had hij zich wel eens bezig gehouden met geheimzinnige handeltjes. Hij was er niet armer op geworden. Daarom stopte hij er op zekere keer mee, had deze rustige boerderij gekocht, het gebouw van buiten gelaten zoals het was: oud en bouwvallig, maar het van binnen ingericht volgens zijn Chinese hartewensen. En hij had beslist: ja, ik doe mee.

Hij was naar Rotterdam gegaan, naar café De Hoek, en had er de jonge Chinese kelner Doe-Dèlle aangetroffen. Deze man wist blijkbaar van wanten, want zonder aarzelen trok hij mee met zijn nieuwe Chinese heer, naar het verlaten land van Noordoost-Overijssel. Hij had er elektrische installaties ingericht. Dáár was Doe-Dèlle goed voor, door zijn praktijk in Hong Kong.

Alles was ingericht volgens de orders van de befaamde Eerste Persoon in het complot van De Gouden Krokodil. De eerste persoon, die door geen enkele volgende schakel werd gekend, en waar Mr. Wong nu juist zo graag eens persoonlijk kennis mee had willen maken.

Want Wong had een grote rekening te vereffenen met alle opiumsmokkelaars.

Veel tijd om daar nu verder op door te denken kreeg hij niet. Want er kefte een hondje...

Wong Ha-Tsi-Yoe was een vriendelijk man. Een beetje vreemd, zeiden de burens van de Muggenbeet, maar daar was het dan ook een Chinees voor. Hij was de goeie, vrijgeveige Sjinonkel van Wijnandje, die met z'n opa in 'n boerderijtje leefde, en die een lief hondje had.

'Je moet er een waakhondje van maken,' had Sjinonkel voorgesteld. 'Hij moet keffen. Driemaal, zodra er vreemd volk op de boerderijen van de Muggenbeet binnenkomt.' En Wijnandje vond het leuk, zonder te begrijpen, dat hij daardoor een uitstekende wachtpost voor Sjinonkel leverde! Daar stonden ze nu, Victor Carlo en Doedel als twee arme zondaars, zonder zelfs maar met hun ogen te knippen. Victor zei helemaal niets.

'Ja, m'neer, ja, m'neer,' piepte de onnozele Doedel, die blijkbaar alleen maar verstand had van foto's en elektrische

draadjes.

Wong was juist van plan, opnieuw in woede uit te barsten, toen zijn aandacht werd getrokken door het drievoudig gekef van hondje Joepie.

'Nou, opgelet,' sprak Wong ineens heel kalm. 'Victor, leg die broden in de kast, en veeg als de weerga 't gemorste zeepoeder bijeen. En Doedel, bind 'n touwtje om de munten en zet ze maar zolang ergens... ergens...'

Er werd geklopt.

'Ja, binnen,' riep Wong nors.

De jongen met het blauwe nummerbord kwam bedeesd binnen. Hij had 'n paar woorden van het gesprek opgevangen, en voelde zich als iemand die getuige is van 'n vertrouwelijk ruzietje, waar je eigenlijk niets mee nodig hebt.

'Dag heren,' zei de jongen beleefd. 'Ik vond hier vlakbij dit nummerbord... enne... ik dacht... misschien is 't van u. Ik zag buiten 'n auto staan met hetzelfde nummer, enne...'

Verder kwam de beleefde jongen niet met zijn goede daad. Bij één van de drie personen in deze rustige Gouden Krokodil scheen op deze klaarlichte dertiende meidag een bom ingeslagen te zijn. Er ging een ramp gebeuren.

Het was niemand minder dan de artiest en eendjesschilder Victor Carlo, die onthutst uitriep: 'Nee máár! Dat is... daar hebben we... dat is die...

Plotseling sloot de kunstschilder de mond. Hij knikte 'nee', alsof hij zich had vergist. Maar de vergissing was er! Olalá! Want ook de aandacht van de jongen met JK 10-10 was helemaal gevestigd op de kunstschilder met de beschermende bakkebaardjes, maar... zonder de beschermende zonnebril! De eerlijke vinder deed een paar passen naar voren, tot vlak bij de kunstschilder, sperde de mond open, keek zijn tegenpartij nog eens goed in de lepe, sluwe oogjes, en stamelde: 'Allemachies! Dat is... Nee, dát kan niet!'

Nu echter was Wong opgestaan uit zijn rijk gebeeldhouwde Chinese zetel.

Hij wees van de kunstschilder naar de jongen met het nummerbord, en van de jongen naar de artiest, en hij vroeg

met flitsende ogen: 'Kènnen jullie elkaar...?'
'Tja,' gaf de artiest schuchter toe. Hij was nu eenmaal uit zijn rol gevallen. 'Tja. Ik zou zo zeggen: dat is Koos Menning, de beroemde halve tweeling van Jenny Menning, en de vriend van de nog beroemdere Fer Donkers. Ofwel van Pim Pandoer. Hihhi. Wát 'n mop, Mister Wong!' 'En da... da... dat is... Jij bent Rode Spin,' stamelde de jongen lijkbleek.*

* *

*

* Lees ook: Pim Pandoer in het web van de Rode Spin.

Nog geen vijf minuten later was Koos Menning, de geliefde tweelingbroer van Jenny Menning, en de trouwe vriend van Fer Donkers (soms Pim Pandoer) en Bas Baanders van de Imbosch... och, och...

Nog geen vijf minuten later was Koos Menning letterlijk van de aardbodem verdwenen! Werkelijk: verdwénen! En Fer maar op zijn horloge kijken. En Bas maar mopperen. En Jenny maar zuchten en zoeken, van pad naar pad, van meer naar meer, van boerderij naar boerderij. Uren, uren... Van punteren in Giethoorn kwam niets terecht. Wat zeg je ervan? De avond was gevallen: met zoemende muggenzwermen in en rond de Muggenbeet, en over alle meren van Noordoost-Overijssel. Met zorg in de harten van Fer en Bas en Jenny.

Want van Koos Menning, die zo vriendelijk was geweest om bij de verschillende boeren te gaan vragen, of dat nummerbord JK 10-10 soms van een van hèn was... deze hulpvaardige Amsterdammer was werkelijk van de aardbodem verdwenen. Zeg het niet hardop, maar fluister het stiekem in je hart: nou ja, het was dan ook de *dertiende* mei... Maar nee, nee. Laten we er niet mee spotten. Het was werkelijk erg. Héél en héél erg.

TWEEDE HOOFDSTUK

KOOS VERDWIJNT VAN DE AARDBODEM JENNIE ONTDEKT EEN LEUGEN ONS VERHAAL WORDT GESTOORD

'Kijk,' zei Fer, toen Koos net weg was met het nummerbord, om bij de boeren van de Muggenbeet te gaan vragen, of dat bord van een van hen was. 'Kijk, dát zat er in de band. Een kraaiepootje. Sjonge!'

'Hm?' zei Bas. 'Een kippepoot in je band?'

'Een kraaiepoot, oom Bas. Een klein stukje metaal met vier punten. Dat wordt door autobandieten wel gebruikt om de politie de achtervolging te beletten.'

'Aha!' riep Jenny uit. 'Ik snap 't, Fer! Ik snap 't. Die politieagent was de weg aan 't vegen. En de mensen bij dat verkeersongeval zeiden immers, dat 'n idioot van 'n chauffeur er met 'n reuze vaart vandoor ging, toen de politie hem wat langzamer wilde laten rijden? Toen heeft die chauffeur natuurlijk van die kraaiepootjes op de weg gestrooid, en daardoor had de auto van de Rijkspolitie 'n lekke band opgelopen.'

'En wij nu ook. Nou, enfin. Waar blijft Koos?' vroeg Fer

ongeduldig. Waar bleef Koos. Wáár bleef Koos! WAAR bleef die sammernappelse Koos Menning toch! Eerst werden de drie wachtenden ongeduldig. Toen boos. Toen ongerust. De Salamander reed langzaam op. Bas liep naar alle boerderijen rechts van de smalle weg: 'Is hier misschien 'n poosje geleden 'n jongen geweest met 'n nummerbord?'

Jenny bezocht de boerderijen links van de weg: 'Is mijn broer hier soms geweest? Hij had 'n blauw nummerbord met JK 10-10.'

Sommigen hadden hem wel gezien. Ja, die jongen was verder gegaan, die kant op.

En bij de laatste bocht, vlak voor de plek waar een uitloper van het Giethoornse Meer tot aan de walkant van de Muggenbeet reikt, daar hield het spoor op.

Ze zagen een wit bootje wegvaren. Jenny riep de bootsman nog na, maar die hoorde haar blijkbaar niet meer.

'Dat lijkt 't zelfde bootje wel, dat we in Blokzijl zagen,' merkte Jenny nog op, maar niemand lette daarop. Ze hadden andere zorgen!

Ze liepen het erf achter de scheefgezakte boerderij op. Er kefte ergens een hondje, maar ook daar lette je nu niet op. Ze hadden immers andere zorgen...

'Hij zal hier wel niet geweest zijn,' meende Fer, terwijl hij knikte in de richting van een blauwe Volkswagen. 'Kijk maar, die auto heeft 'n ander nummer.'

'Ja,' mompelde Jenny, steeds ongeruster. 'Die heeft DD 90-78.'

'We zullen toch maar even binnen vragen,' stelde Bas voor. Je kunt nooit weten.'

Ze stonden voor de deur, waarboven ze alle drie al dadelijk het groen geschilderde veld met de goudgele krokodil zagen.

'Rare lui hier, met zo'n gele salamander boven d'r deur.'

'Als-ie maar geen ruzie krijgt met onze rode salamander,' lachte Fer. Maar het lachje was zuur, en in deze omstandigheden kon niemand het grapje leuk vinden.

Er was geen bel...

Fer klopte. Geen antwoord.

'Wacht maar effe,' zei Bas. Hij mokerde op de deur, zodat die dreunde.

Er verscheen - tot ieders verbazing - een jonge, magere Chinees, met vriendelijke glimlach. Alsof er geen vuiltje aan de lucht was!

* *

*

Alsof er geen vuiltje aan de lucht was!!

'Kénnen jullie elkaar?' had Wong Ha-T'si-Yoe aan Victor Carlo gevraagd, toen de jongen een half uur tevoren met het nummerbord in de woonkamer was binnengekomen, en toen de kunstschilder uit zijn rol was gevallen.

Ja, dat is Koos Menning, had Victor toegegeven.

'En jij bent Rode Spin,' stamelde de onthutste Koos. Toen vuurde Wong een spervuur van vragen op de jongen af.

Koos was niet dom. Maar ook niet geslepen. Hij was niet berekend op dit ondergrondse complot.

Wong keek hem peilloos diep aan, en vroeg streng: 'Vertel op, en zonder dralen: wat heb je van ons gesprek gehoord?'

Koos stotterde, een beetje verward glimlachend: 'Nou ja, eh, mijnheer, ik geloof... ik hoorde zoiets van gouden munten. En zeepoeder, geloof ik. Enne... U had geloof ik ruzie... of nee, u praatte nogal hard, geloof ik. Ik denk, dat ze iets verkeerd hadden gedaan. Maar...'

Ineens keerde Koos tot de werkelijkheid terug. Hij keek weer onthutst naar Rode Spin, die hier in de gedaante van een vermomde kunstschilder voor hem opgedoken was.

'Maar hij... Rode Spin. Weet u wel, mijnheer, dat... dat...'

Koos haperde... en zweeg. Hij voelde zich verschrikkelijk onzeker.

'Als deze jongeman hier is, mijnheer Wong,' begon Rode Spin brutaal, 'dan kunt u ervan op aan, dat Pim Pandoer

weer op de kust is. Nou?

Fel beet hij Koos toe: 'Nou? Zijn die twee gekken van de Imbosch hier in de buurt, of niet?'

'Nee! Niks geen gekken! Helemáál geen gekken,' riep Koos boos. Hij vatte moed. 'We zijn hier gewoon 'n beetje aan 't toeren. Fer Donkers, oom Bas, m'n zus Jenny en ik. We zijn op weg naar Giethoorn. En m'n zus vond dit nummerbord, en ik kwam gewoon vragen, of u soms... En ik dacht wel, dat 't van iemand hier zou zijn, want buiten staat 'n Volkswagen met 't zelfde nummer.'

'Ziezo,' zei Rode Spin ferm. Brutaal keek hij Wong aan.

'Ziezo. We zijn alweer zo ver. Ze komen hier gewoon toeren. Geloof me maar, mijnheer Wong, dat ze hier heel gewoon roet in ons dure eten komen gooien.

En geloof me maar, dat we binnen enkele ogenblikken die sinjeur Pim Pandoer met z'n domme pleegvader Bas Baanders hier in onze Krokodil kunnen verwachten.'

De onverstoorbare en zelfverzekerde Wong Ha-Tsi-Yoe scheen zijn zekerheid kwijt te zijn.

'Hij weet nu al te veel,' stelde Rode Spin vast. 'Hij moet hier niet meer uitkomen. Binnen twee dagen hebben wij onze zaken rond, mijnheer Wong. Gedurende die twee dagen moet deze jongeman onschadelijk blijven.'

'Ook onder de leden van De Gouden Krokodil bevinden zich schadelijk elementen,' zei Wong zuur. 'Ze halen zich de politie op 't spoor, alsof ze rattenvangertje van Hameln spelen.'

'Maar in mijn biologie-lessen leerde ik vroeger al, dat spinnen tot de zeer nuttige wezens worden gerekend,' gaf Rode Spin spinnig terug. Wong was sportief: hij knikte met een vriendelijk glimlachje, en sprak: 'En wat zou mijn vriend Victor dan wel willen voorstellen?'

Rode Spin klakte met de tong, knipte met de vingers, en keek naar 'n plek ergens in de kamer. Wong verstond dit teken.

'Als we dat doen, brengen we ons in nòg groter gevaar, m'neer,' zei de Chinese bediende ineens. Als een stom afgodsbeeldje stond hij daar maar in de hoek van de kamer.

Zijn donker spiegelbeeld glom op de glimmende parketvloer...

'Vroeg ik je iets, Doedel?' smaalde Wong.

'Nee m'neer,' boog Doedel.

'Hou je mond dan! En zet die spullen weg!'

'Ja m'neer! Ja m'neer!' zei Doedel. Hij nam de twee pas opnieuw saamgebonden pakketten op en liep ermee naar een muurkast. Maar de touwtjes waren te haastig gebonden, het papier scheurde, en voor de verbouweweerde Doedel, Wong, Spin, en... Koos... ratelden de gouden munten van één pakket op de vloer. Netjes en vlot achter elkaar, als knikkers uit een lekke knikkerzak.

Wong was zo woedend, dat hij nu maar helemaal niets zei. Doedel en Rode Spin bukten zich en raapten de gouden munten op. Ze propten ze zo goed en zo kwaad als het ging in het kapotte papier, en Doedel zette de twee pakketten in de kast.

Nu keek Rode Spin de Chinese boer aan met ogen, die wilden zeggen: twijfel je nu nóg aan de noodzaak, deze indringer te laten verdwijnen?

Wong scheen die noodzaak nu zelf wel in te zien. Deze beste jongen, die misschien toch wel heel echt toevallig hier verzeild was geraakt, had nu eenmaal te veel gehoord, en... gezien.

'Ga daar zitten,' gebod Wong. Hij wees Koos een stalen stoel, voor de ovale, mahoniehouten tafel. Op die tafel stonden alleen een sierklokje en een telefoontoestel. Koos ging zitten, recht tegenover de vorstelijk gezeten Wong. 'Ik moet toch echt naar m'n zus en m'n vrienden, mijnheer,' zei Koos ongerust. 'Ze wachten op me.'

Wong reageerde daar niet op.

'Maak dat je wegkomt,' gebod hij Rode Spin. 'Vóórdat die lui misschien hier komen en je herkennen. En jij, Doedel, neem dat bord van die jongen. Ga naar de wagen en doe je werk. Vlug, vóórdat ze komen.'

Rode Spin ging zonder een woord te zeggen de kamer uit. Hij liep naar zijn boot en voer weg...

Binnen een minuut keerde Doe-Dèlle terug in de huiskamer. Met een ruk had hij het bord JK 10-10 van de vóórbumper losgerukt. Aan de achterkant hoefde dat niet meer. Dat bord was er vanzelf afgevallen, door Jenny

gevonden, door Koos netjes hier teruggebracht...

De VW droeg nu het kenteken DD 90-78.

De borden JK 10-10 waren verdwenen.

Toen Doe-Dèlle in de huiskamer terugkeerde om verdere bevelen van zijn meester te ontvangen, was Koos daar al niet meer aanwezig!

Want Wong had snel gehandeld. Hij sprak geen woord tegen Koos. Hij had stil gezeten, als een Chinees beeld, met de armen op de rijk gebeeldhouwde leuning. Wat zijn vingers deden, kon je niet zien. Ook Koos zag het niet, maar de gevolgen bemerkte hij.

De stalen armleuningen van zijn stoel schoten om zijn middel, en hij zat klemvast.

Nog even probeerde Koos de stoere held te spelen, en hij zei met een zwak, heesklinkend glimlachje: 'Dat is een heel oud trucje, mijnheer. Ik heb het vaak op 'n TV-film gezien, en mijn vriend Fer Donkers had vroeger ook al zo'n soort stoel in zijn kamer. Met nog véél meer aardigheden.' Dergelijke aardigheden had Mr. Wong Ha-Tsi-Yoe echter ook in zijn woning laten installeren door zijn uiterlijk slome, maar technisch begaafde dienaar Doe-Dèlle. Deze vernuftige installatie was tot stand gekomen op bevel van de geheimzinnige, onbekende Eerste Persoon. Dit bevel was door deze Eerste Persoon telefonisch gegeven aan de Amerikaan, die als tweede schakel in zijn vierde-verdiepingswoning zetelde.

Mr. White op zijn beurt had dit alles tot in de puntjes telefonisch doorgegeven aan de Chinees in de Muggenbeet, en Koos zou het eerste slachtoffer zijn. Hij was de eerste 'Overtollige Persoon, die in het hol van De Gouden Krokodil was doorgedrongen' - zoals het in de ongeschreven wetten van deze opiumsmokkelaars werd genoemd.

Strak keek de Chinees naar de jongen. Welke gevoelens gingen er om in deze ondoorgrondelijk Chinees? Weer speelden zijn vingers onmerkbaar met de leuning van zijn zetel.

Koos gaf een schreeuw. Hij tuimelde met stoel en al achterover. Hij wilde zich vastgrijpen. Dit was overbodig: hij zát al klemvast. Dieper tuimelde hij achterover. De stalen stoel bleek op de parketvloer te zijn vastgeschroefd. Ongeveer twee vierkante meter vloer tuimelde mee. Alles draaide soepel om een onzichtbare as. Waar bleef Koos? Je kon het niet zien, want de onderkant van het tuimelende stuk parketvloer kwam boven. Ook dit was een deel parketvloer. Het schoof onhoorbaar in het gat en sloot het volmaakt af. Het paste precies in de naden van de parketdelen. Er was geen stoel meer te zien. Dus ook geen Koos. Nu pas kwamen de armen van de Chinees los van de leuning. Hij boog zich voorover en strekte de hand uit naar de prachtige Chinese kroonlamp. De lamp was samengesteld uit kristallen lampjes, die alle samengevat waren in helder koperen beeldhouwwerk.

De onderkant werd gevormd door een bloemkool-vormige bol. Ook hier had het vijltje van Doe-Dèlle extra werk verricht: Wong drukte op een bolletje van de bloemkool. Je zag niets bijzonders. Maar... Merkwaardig! Wong begon op gedempte toon te spreken, terwijl er toch niemand in de kamer aanwezig was.

'Ik zal je loslaten. Schrik niet, je valt op een dikke matras.' De vingers drukten een knopje in, dat aan de onderkant van de rechterleuning van de zetel was bevestigd.

'Ik zal je in deze kelder laten, zolang het mij goeddunkt. Je kunt je daar vrij bewegen. Ik zal de TL-buizen laten branden.'

Enige seconden later:

'Je kunt eten en drinken vinden in de kasten langs de muur. Je kunt gebruik maken van het elektrisch komfoor om je voedsel te warmen, of om koffie te zetten. Je kunt slapen, je wassen, en de groene deur geeft toegang tot het toilet. Je kunt gebruik maken van de boeken, die in het boekenrek staan. De zwarte deur is de deur naar de vrijheid, maar die is aan de buitenkant gesloten. Je hoeft niets te proberen om te ontvluchten, want de kelder bestaat uit muren van veertig centimeter dik beton. Dat is niet alleen waterwerend in dit moerassig land, maar ook geluidwerend. Ik vind het onaangenaam, en het is in strijd

met de gastvrijheid, die mijn vaderland zo hoog prijst, maar je weet te veel en hebt te veel gezien. Er is niets aan te doen.'

Wong wachtte even.

'Ik zal je nu gelegenheid geven om te antwoorden.'

Weer boog de Chinees zich over de tafel. Hij drukte een ander knopje in de grote bloemkool'-knop in.

'Heb je alles verstaan?'

'Jawel,' antwoordde Koos kort. 'Maar ik vind 't geen stijl, mijnheer Wong.'

Wong antwoordde hierop niets. Hij morrelde in de bloemkool aan de kroonlamp en ging rustig achterover zitten.

Toen kwam zijn dienaar Doe-Dèlle binnen.

Deze keek niet verbaasd. Hij had immers zelf deze ingenieuze installatie aangelegd.

Toch fluisterde hij, toen hij langs zijn heer schoof, heel bescheiden: 'Ik ben van mening, dat dit niet verstandig is, m'neer.'

Wong keek hem minachtend aan, maar bleef zwijgen. Per slot van rekening kun je het beste een onbescheiden dienaar afstraffen, door hem volkomen te negeren.

* *

*

Nu gaan we uit De Gouden Krokodil terug naar Fer, Bas en Jenny. Of liever: deze drie waren juist bij De Gouden Krokodil aangekomen, steeds ongeruster, steeds angstiger. Aan het nummer van de Volkswagen hadden ze al gezien, dat Koos hier vermoedelijk niet eens gevraagd zou hebben: DD 90-78. Toch maar eens proberen. Eerst de bescheiden tik van Fer, toen de ongeduldige roffel van oom Bas. En daarna de keurige, glimlachende bediende: 'Nee m'neer. Géén jongen hier geweest.'

Daar stonden ze dan! Alsof er geen vuiltje aan de lucht was! De bediende wachtte gelaten, tot de teleurgestelde toeristen weer zouden weggaan. Zonder piepen of knersen ging de deur in het binnenhuis open. Wong Ha-Tsi-Yoe kwam, ook al glimlachend, naar de buitendeur.

'Nee, heren, nee, jongedame. Het spijt me ontzettend voor

u, maar ik moet u teleurstellen. Ik kan u de verloren vriend niet terugbezorgen.'

'Ziet u,' begon Jenny bijna huilend. 'Ik ben zijn zuster. Zijn tweelingzus. Maar al was ik 'n gewone zus, meneer eh... O, als ik me even mag voorstellen: Jenny Menning, mijnheer. De zus van Koos Menning.'

De Chinees boog, en sprak: 'Zeer aangenaam, juffrouw Menning. Mijn naam is Wong Ha-T'si-Yoe.'

'Aangenaam, mijnheer Wong Ha... Ha-T'si-Yoe,' stamelde Jenny met 'n kleine buiging en 'n hoogrode kleur.

'Fer Donkers,' zei Fer, een tikkeltje beschaamd, omdat Jenny hem vóór was geweest.

'Bas Baanders,' zei Bas. 'Van de Imbosch.' Het bleef 'n tijdje aangenamen, en toen stonden ze allemaal met de mond vol tanden.

'Zeg 's, meneer Wong Hatsjie,' begon Bas na 'n poosje.
'Wat kunnen we nou doen? Koos is geen jongen, die in zeven sloten tegelijk zal lopen. Maar hier zijn zo onmenselijk véél sloten, met van die plassen ertussen... Kan-ie misschien ergens verdwaald zijn, tussen al dat riet en zo?'

'Misschien wel, mijnheer Baanders,' zei de Chinees.
'Misschien wel, m'neer,' kwam de bediende er achteraan. Het was pijnlijk stil. Je voelde, dat er ergens een machtig groot vraagteken hing. Een dreigend, mysterieus vraagteken.

'Nou, dan gaan we maar weer,' stelde Bas voor. 'Door zo hier maar te staan stáán, vinden we 'm zeker niet.'
Het was een neerslachtig 'dag meneer' over en weer, en in volkomen begrafenis-stemming trokken de drie verder.

* *

*

In de meest onderdanige houding volgde Doe-Dèlle zijn meester het binnenhuis in.

Met naar de parketvloer gerichte ogen mumelde hij weer:
'Ik ben van mening, dat dit niet verstandig is, m'neer.'
'Wát?' zei Wong Ha-T'si-Yoe met hoge, snijdende stem.
'Ik ben van mening, dat het niet verstandig is, dat u deze

jongen als Ongewenst Persoon hebt opgesloten. De drie toeristen, die zojuist hier waren, zullen de politie waarschuwen. En het is naar mijn mening dus niet verstandig, de aandacht van de politie op ons te vestigen.' 'Wij hebben een uitstekende naam, en ik heb je overigens niets gevraagd,' flitste Wong nijdig.

Doedel ging nederig de vloer aanvegen en wat Chinese gerechten klaar maken om zijn meester wat milder te stemmen. Niemand raadde, wat er voor diepzinnige gedachten in de gladharige schedel van Wong Ha-T'si-Yoe rondspookten. Ik moet hem te vriend houden, mijmerde Wong. Bovendien is er iets van waar: ik moet de politie niet teveel hierheen trekken. Om te beginnen moet ik het kostbare zeepoeder en de gouden munten in veiligheid brengen. In mijn zomerhuis. In Ronduite dus. Ja, vanavond nog.

En daarom moet ik Doedel te vriend houden.

'Doedel, hier is wat geld. Ga 'n uurtje naar het café hier bij de brug en vermaak je met de mannen van de Muggenbeet.'

'Ja m'neer. Zoals m'neer wil.'

'We moeten vanavond nog naar de overkant, Doedel, dus ga niet weg uit het café. Zodra ik vertrek, zal ik je opbellen.'

Doedel ging naar het café en dronk een glaasje bier. Hij deed er de hele avond over. Hij hing rond bij de donkerbruin gekleurde telefooncel. Tien over tien belde zijn meester hem op: 'Over een half uur vertrek ik. Reken er dus op.'

Doedel rekende erop en slenterde tegen kwart over tien terug naar De Gouden Krokodil.

Enkele minuten daarna voeren ze weg, de twee Chinezen, in het kostbare jacht van Wong Ha-Tsi-Yoe...

Eerst zachtjes peddelend, later met behulp van de lichte motor.

* *

*

Maar och, niets vermoedden onze vrienden van al deze geheimzinnigheden!

'Dag meneer, dag meneer!' - over en weer, en diep neerslachtig, in volslagen begrafenis-stemming, trokken

de drie maar weer verder, die namiddag, op zoek naar de verdwenen Koos.

Bas liep naar de weg. Jenny keek langs de waterkant. Heel in de verte schoof het witte woonbootje achter wilgestruiken over het Noorderdiep, waarschijnlijk op terugweg naar dat lieve, landelijke plekje in Blokzijl... Besluiteloos dwaalde ook Fer nog wat rond.

Zo kwam hij bij Wijnandje met Joepie.

Het gele hondje begon weer nijdig te keffen, zodra het dier Fer op het terrein van buurman Sjinonkel zag lopen.

'Zo jongetje,' zei Fer. 'Wat is dat hondje van jou nijdig op me. Ik ben toch geen dief, en ik liep daar toch niet op jullie erf?'

'Koest Joepie,' riep het jongetje.

Joepie kroop met de staart tussen de pootjes terug in zijn gezellig 'hondehok', dat van dikke stobalen was opgebouwd.

'Joepie is de beste waakhond van de hele wereld, meneer,' zei Wijnandje trots, terwijl hij voortging met lekker in het zonnetje te spelen. 'Iedereen zegt 't: Joepie van Wijnandje begint meteen te blaffen, als er vreemden op het land van m'n opa komen. En ook op het land van buurman Sjinonkel. De Chinees, daar, waar u net vandaan komt. Toen u daar straks met die meneer en die jonge juf naar de Krokodil ging, blafte Joepie ook al. Sjinonkel hoort dat dan, en dat is gemakkelijk, want d'r zit geen bel bij de deur. Dan kan-ie de Chinese thee vast klaar zetten. Iedereen die bij hem op bezoekt komt, krijgt Chinese thee, ziet u. Hebt u ook thee gehad?'

'Nee, nee, Wijnandje,' zei Fer verstrooid. Ja, dat hondje had daar straks ook al geblaft. Enfin... Waar zou die drommelse Koos toch zitten.

Toch - hoe vreemd het misschien ook klinkt! - tóch dacht Fer op dit moment ook niet eens zo sterk aan de verdwenen Koos.

Er was iets anders, dat zijn aandacht ineens helemaal opeiste. Dat was het 'speelgoed', dat Wijnandje heerlijk kapot zat te maken. Het waren op het eerste gezicht

waardeloze, kapotte onderdelen van iets, dat met elektriciteit te maken had. Maar Fer - technicus bij de KEMA - zag er méér in. Hij boog zich voorover, en vroeg vriendelijk: 'Zeg Wijnandje, wat heb jij daar 'n leuk speelgoed. Mag ik dat eens zien?'

'Gerust hoor,' zei Wijnandje bereidwillig. 'Maar niet houwe hoor!'

Fer bekeek verbaasd de losgepeuterde draadjes. Dit waren geen gewone batterijen, geen gewone elektrische prulletjes van een kapotte motor.

'Dat is een peperduur relais geweest,' mompelde Fer, terwijl hij het apparaatje met het uitgepeuterde ragfijne draadje bekeek.

'Wat?' vroeg Wijnandje.

'O,' ging Fer verstrooid voort. 'Een dingetje. En dat... Mag ik eens zien? Tj, tj, tj!'

Zeg Wijnandje, heb je 'n oom of zo, die misschien een winkel heeft met elektrische spullen?'

'Niks hoor,' zei Wijnandje. 'Ik mocht die rommel hebben van Sjinonkel. 't Was toch kapot gegaan, zei hij. Nou, ik kan er fijn mee spelen. Leuke draadjes, hè? Zou je daar nog 'n lampje mee kunnen laten branden, of zo?'

'Nee, nee,' knikte Fer. 'Dat kan niet. Zo, van Sjinonkel. Ik snap 't niet... Wat doet 'n gewoon mens met zulke spullen in z'n huis. Die dingen vind je alleen in ingewikkelde installaties.'

Fer keek de scheve boerderij eens goed aan. Er was niets bijzonders te zien. Zelfs geen TV-antenne.

'Heeft Sjinonkel een fabriekje binnen, of zo?' vroeg Fer. En werkelijk, hij dacht heus nog helemaal niet aan de verdwenen Koos. Hij vond het alleen maar bijzonder vreemd, dat hij hier - bij een paar oude boerderijen, in een afgelegen gehucht - deze bijzondere apparaatjes had aangetroffen.

'Een fabriek? Haha,' lachte Wijnandje. 'D'r staat toch geen hoge fabriekspijp op 't dak? Nee hoor. Maar... Sjinonkel is wel erg rijk, hoor. Hij heeft mooie dingen, en toen die twee Chinezen 'n half jaar geleden hier kwamen, hebben ze 'n hele massa getimmerd en zo. Ze hebben 't helemaal verbouwd.'

Fer hoorde het niet meer. Hij gaf Wijnandje zijn speelgoed terug en dwaalde weer verder. Koos! Dat ie die nu had kunnen vergeten, alleen maar omdat er iets van zijn 'vak' bij Wijnandje te zien was.

Waar waren Jenny en oom Bas?

Oom Bas stond daarginds, bij de Salamander. Jenny dwaalde nog op het erf van de Chinees. Ze stond toevallig naast de blauwe Volkswagen, die nog steeds half in de braamstruiken verborgen was.

Het portierraampje was omlaag geschoven. De wind waaide nogal stevig, en nam een benzinebriefje op. Het waaide naar buiten.

'Dit is 'n andere auto,' mompelde Jenny. 'DD 90-78. Dat heb ik daar straks ook al gezien. Waarom zoeken we hier dan? O, hé! Daar waait 'n briefje naar buiten. Een benzinebriefje. Die bewaren ze voor de belasting. Ik zal 't er weer inleggen.'

Jenny keek even naar het rood bedrukte briefje, waar de knecht van een of ander pompstation met 'n balpen op had gekliederd.

'Twintig liter... las Jenny halfluid. 'Pompstation De Rotte. Dertien mei... Dertien... Pf, 't lijkt wel 'n ongeluksgetal. Nou, ik leg 't er maar weer in. Ik ga maar naar Fer en oom Bas.'

Jenny kwam bij de Salamander, vlak nadat Fer daar ook aangekomen was.

Jenny begon bijna te huilen. Nou ging 't er om: je kon toch niet hier blijven, maar moest je dan teruggaan?

'Er zijn al minstens drie uur voorbij,' zei Fer bezorgd. 'We rijden nog éénmaal hier rond, alle wegen en zijwegen, en dan terug naar Blokzijl. En dan...'

'Wat dan, Fer?' vroeg Jenny angstig.

'Tja,' haalde Fer de schouders op. 'Dan zullen we... de politie, denk ik...'

Giethoorn schoot er bij in. Geen van drieën dàcht er zelfs nog aan.

Een rondje rijden: dat viel niet mee. Er was geen andere weg dan het smalle geasfalteerde pad, dat dwars door de Muggenbeet kronkelde. Het begon bij de betonweg op het punt, waar de Salamander die grote weg had verlaten. Verder kronkelde het langs alle boerderijen, ging een heel

eind verder zonder op- of afrit onder de betonweg door, en kwam er na een kilometerslange omweg weer op uit.

Ze reden terug, en kwamen weer op hun eerste uitgangspunt uit. Daar was een bushalte. Ze parkeerden in de berm, stapten uit, en zochten wanhopig nog wat naar de verdwenen Koos. Fer was juist van plan naar Blokzijl terug te rijden, toen uit diezelfde richting de auto van de Rijkspolitie naderde, die ze enkele uren daarvóór met bandenpech langs de weg hadden zien staan. De politie-auto stopte! De agent die naast de chauffeur zat, wenkte naar de drie toeristen. Fer liep naar de politiewagen. 'Goeie middag, mijnheer,' begon de agent. 'Ik meen u vanmiddag hier te hebben zien voorbijrijden, namelijk toen we met 'n lekkende band naast de weg stonden. Dáár ergens. Klopt dat, mijnheer?'

'Dat klopt, mijnheer,' antwoordde Fer. 'En wij hebben ook pech gehad. Oók 'n leuke band. Een kraaiepootje!' 'Hé!' lachte de agent. 'Heeft die wegpiraat u ook al te pakken gehad? Tja, ziet u, daar bij Blokzijl hadden we 'n doodgewoon verkeersongeval af te werken, toen er een auto kwam aanscheuren. We wilden 'm wat kalmer-áán laten doen, maar hij gaf vol gas en ging er vandoor. We dachten natuurlijk direct: die heeft wel iets op z'n kerfstok, en wij er achteraan. En? Kraaiepootjes, meneer! Enfin, we krijgen prompt 'n leuke band, en ik was bezig die ondingen van de weg te vegen, toen u voorbij kwam. Maar laten we nou nèt weer terug zijn in Vollenhoven - daar is ons bureau, ziet u - en daar krijgen we bericht vanuit Rotterdam, dat er om aanhouding verzocht wordt van 'n blauwe Volkswagen!' Heel even glansden Fers ogen, toen hij de man 'blauwe Volkswagen' hoorde zeggen. Maar onmiddellijk verjoeg hij iedere gedachte aan De Gouden Krokodil, en hij sprak flauwtjes glimlachend:

'Dat is interessant, mijnheer! Die vindt u zó! Er zijn misschien wel tienduizend blauwe Volkswagens in ons land, en... Rotterdam ligt vlak naast Blokzijl!'

'Wacht u even, mijnheer,' sprak de agent geprikkeld. 'We hebben natuurlijk het nummer van die idioot met z'n kraaienpootjes genoteerd. We dachten: die krijgen we nog

wel. Maar... Máár! Laat dat nummer nou net precies hetzelfde zijn, als dat, wat er vanuit Rotterdam wordt gezocht wegens verdenking van deelname aan een uitgebreide smokkelhandel!"

'Zozo,' knikte Fer nu ernstig.

'En wat ik u eigenlijk wilde vragen... Omdat u zo'n beetje rondtoert hier... heb u misschien toevallig een Volkswagen gezien met 't nummer JK 10-10?'

'Wát zegt u?!' Fer schoot overeind, alsof hij door 'n wesp was gestoken.

JK 10-10,' herhaalde de agent. 'En zo aan u te merken, hééft u die gezien. Wáár, als ik vragen mag?'

'Niet de auto,' hernam Fer langzaam. 'Niet de auto. Maar wèl... Jenny! Jenny! Kom 's even hier!'

Jenny kwam, heel vlug. Misschien hadden ze Koos gevonden! Bas kwam ook, al was hij niet uitgenodigd. Maar als er 'iets' was, moest hij erbij zijn, gevraagd of niet.

Haastig, zenuwachtig, en vaak door elkaar héén pratend, vertelde het pechtrio van het gevonden nummerbord, van de verdwenen Koos, en van het spoor van de jongen, dat dood liep bij de boerderij De Gouden Krokodil.

'Goed, goed, we zullen meteen naar die jongen uitzien,' sprak de agent, terwijl hij het signalement noteerde. 'D'r kan nog meer bij. En we gaan even bij Sjinonkel vragen. Ja, ja, die kennen we. Een beste kerel. Hij heeft ons al eens tips gegeven over vakantiegangers met lange vingers.

Verdwenen fototoestellen, gestolen autopapieren, en meer van dat vakantiespul, zijn al eens op zijn aanwijzing bij oneerlijke toeristen gevonden. Nee, nee, ik weet wat u zeggen wilt, mijnheer. Ze hebben óók 'n blauwe Volkswagen, haha! Stel je voor, Sjinonkel bij de opiumsmokkel! Nee, maar Sjinonkel heeft 'n nummer met DD. Dat weet ik toevallig, omdat de kwajongens van Blokzijl en de Muggenbeet hem wel eens plagen met z'n Duitse Deuk. Kom, heren, jongedame! We speuren nog even verder naar die meneer JK 10-10, en naar uw Koos. Tjonge... (De agent sprak langzaam en peinzend.) Tjonge... Dus die jongen had precies dát nummerbord? Dat is sterk.

Zeer sterk. Eh... Waar logeert u? Of gaat u terug naar Arnhem?"

'We zouden naar Arnhem teruggaan vanavond,' zei Fer.

'Maar... niet zonder Koos. Weet u wat? We wachten op u in het restaurant van De Swarte Swaen. Zeg ik dat goed? Dat is meen ik een hotel-restaurant, waar we vanmiddag wat gegeten hebben!'

Dat was afgesproken. De politieauto reed naar de Muggenbeet; de Salamander treuzelde terug naar Blokzijl.

De agenten van Blokzijl-Vollenhove kwamen verslag uitbrengen in De Swarte Swaen, in het kleine hartje van het kleine Blokzijl.

Geen succes.

In De Gouden Krokodil wisten ze van geen Koos iets af. 'We vroegen nog even zo langs onze neus weg, of de heer Wong zelf, of anders misschien zijn bediende, vandaag in de buurt van Rotterdam geweest is. Tja, we konden eigenlijk voor die vraag geen verklaring geven, want over die smokkel spraken we maar niet. Je zou zo'n Sjinonkel maar nodeloos beledigen, niet? Maar nee, Doedel - pardon, zo noemen we hem. Doe-Dèlle, de bediende, bedoel ik, was alleen even naar Blokziyl geweest om wat huishoudelijke spulletjes te kopen. Enfin, eh... wat doen we nu met die verdwenen jongen?'

'Niks,' zei Bas zeer boos. 'Want we hebben 'm niet. Dan kunnen we er ook niks mee doen!'

Het was pijnlijk stil. Vliegen zoemden tegen de spiegelruit, waar heel in de hoogte nog nèt even de ondergaande zon tegenaan scheen. Een zacht muziekje in de zaal maakte het gesprek voor anderen onhoorbaar. 'Zullen we een oproep doen via radio en TV?' stelde een van de agenten voor.

'Nee, nee,' riep Jenny ontzet. 'Nog niet, meneer! O, als oom Jan en tante Rie dat horen! En... en, m'n vader en moeder. O, Fer, we zullen 'm toch wel vinden?'

'We zullen nog even wachten, heren,' vond ook Fer, hoewel hij zich niet zeker voelde.

'Die aap van 'n jongen,' mopperde Bas. De goeie man had zelfs zijn sigaar laten uitgaan, zó was hij in gedachten verdiept.

'Welnu, blijft u hier vannacht?' vroegen de agenten. Wéér een probleem. Dat was echter gauw opgelost, toen de hoteleigenaar geroepen werd. Er werden twee kamers voor die nacht besproken: één voor Jenny, één voor Bas en Fer.

'Goed, we zullen contact met u houden betreffende de jongen,' en daarmee vertrokken de politiemannen.

Fer belde oom Jan en tante Rie in Arnhem op. Ze hadden 'n beetje pech gehad en zo, en... ja, ja, ze maakten 't best, en ze zouden de volgende dag wel thuis komen. Ziezo. Dat was dat. De drie pechtoeristen bestelden wat eten, dat ze bijna onaangeroerd lieten. Zelfs Bas! Die voelde zich langzamerhand woedend worden.

Met al z'n doortastendheid en met al z'n kracht was hij nu toch maar machteloos!

'Zeg, kunnen ze geen speurhonden laten zoeken?' stelde Jenny voor.

Fer schudde van nee. Nog niet. Koos kòn nog komen.

Stilte... De zon ging onder.

De minuten kropen traag voorbij. Ineens sprong Jenny op.

'Ze liegen! Ze liegen!' riep ze met felle ogen. 'Ze liegen, daar in De Gouden Krokodil. Fer, Fer! Zeg eens, zou er in Rotterdam een benzinepomp staan, die De Rotte heet?'

Verbaasd keek Fer op.

Langzaam knikte hij. Ja, ja, hij meende van wel. Rotte! Ja, dat deed al dadelijk aan Rotterdam denken. En... ja, tussen Hilligersberg en Rotterdam hàd je 'n pomp, die zo heette.

Fer had er wel eens getankt.

'En vandaag is het de dertiende mei,' ging Jenny gejaagd voort.

'Ja, maar meisje toch,' zei Bas bedaard. 'Wat wil je...'

'Ik zag vanmiddag in die blauwe Volkswagen op De Gouden Krokodil een benzinebriefje liggen. Twintig liter, en dertien mei, en 't was van Pompstation De Rotte. Ik weet 't zeker. Dat papiertje waaide naar buiten, en toen ik 't er weer in legde, las ik zo toevallig wat er op stond. Nou, en de politie zei zojuist, dat die knecht, of die bediende dan,

dat die alleen maar even naar Blokzijl geweest was. Ze liegen! Ze liegen!'

Bom! Nou zou je 't hebben!

Fer hield de adem in en dacht aan de gekke elektrische apparaatjes. En meteen vond Fer zichzelf nòg gekker, want wat kon een relais nu in vredesnaam met Koos te maken hebben!

'Politie inschakelen en om opsporing van Koos vragen,' commandeerde Bas. Hij had rimpels in zijn voorhoofd als karresporen zo diep.

'O,' zei Jenny. Wat erg. En Koos hàd dat nummerbord met JK 10-10. En die auto van de Chinees had tóch DD en nog wat.

En tóch was die auto ook in Rotterdam geweest, al zeggen ze dat 't niet zo is. Ze liegen, Fer, ze liegen!"

Fer was opgestaan. Achter in de zaal klonk radiomuziek. Het was tien uur. Hij belde het politiebureau in Arnhem op. 'Is de heer Van Dijk aanwezig?' vroeg Fer.

Van Dijk! Bas knikte goedkeurend. Jenny keek hoopvol. Het tweetal stond in de deuropening van de donkerbruine telefooncel.

'De heer Van Dijk is niet in de stad, mijnheer. Hij is op dienstreis.'

Fer wilde weten, wáár hij Van Dijk, hun grote vriend de rechercheur, kon bereiken.

'Dienst is dienst, mijnheer. Het spijt me.'

'U spreekt met Donkers,' zei Fer ongeduldig. Fer Donkers. We zitten in moeilijkheden, en hebben dringend, zéér dringend, het advies van onze vriend Van Dijk nodig.'

'Aha!' deed de stem in Arnhem. Fer Donkers. Dus... Pim Pandoer, om zo te zeggen. Zozozo. Is 't weer zo ver! Wel, dat verandert. Wilt u even wachten? Ik zal even de commandant vragen.'

Tergende seconden.

De commandant: 'De heer Van Dijk is op dienstreis naar Vollenhove, mijnheer Donkers. Het is ook mogelijk, dat hij in Blokzijl is. Er is namelijk vanmiddag hier in de buurt

een auto gesignaleerd, die vermoedelijk...

'JK 10-10,' viel Fer fel in de rede. 'Ik weet ervan, commandant, en ik dank u vriendelijk. Hoe laat kan de heer Van Dijk in deze omgeving zijn?'

'Hij is een kwartier geleden vertrokken, mijnheer.'

Dat zou dus nog 'n uur duren. Een uur minstens!

'Jenny, naar bed,' zei Bas. 'En wij blijven hier wachten.'

Jenny ging, hoewel met grote angst en tegenzin.

Fer liep naar de uitgang van de zaal. Aarzelend keek hij om naar oom Bas, die in de lege zaal stond te wachten.

'Ga je gang, als je 't niet laten kunt,' bromde de goede boer.

'Ik zal hier wel op wacht blijven. Over 'n uur bel ik de politie in Vollenhove op, om te vragen of mesjeu Van Dijk er al is. En of ze 'm dan dadelijk hierheen willen sturen.

Blijf niet te lang weg, Pim, anders moeten we jou ook weer opsporen. Dat zou de eerste keer niet zijn...
Snel reed de donkerrode Salamander naar de Muggenbeet.
Pim Pandoer beet op z'n lippen en was van plan, de hele Gouden Kroko...

STORING

Er is een dringend telefoongesprek. Ons verhaal wordt dus onderbroken.

'U spreekt met de Eerste Persoon!'

Kwart over tien.

Mr. White loopt onrustig heen en weer in zijn kamer.

Telefoon! Bevend neemt Mr. White de hoorn op.

Mr. White: 'Met White!'

Stem (gebroken Engels, kort, afgemeten, zoals alle oosterlingen spreken): 'Met de First Person, de Eerste Persoon. Wat weet de politie in Rotterdam?'

Mr. White: JK 10-10 kreeg bevel om te stoppen, maar is doorgereden, Sir. De blauwe boot van Rode Spin wordt eveneens verdacht, Sir. '

Stem: 'Dat vermoedde ik al. Luister. Probeer vannacht nog Wong Ha-T'si-Y oe telefonisch te bereiken. Geef hem mijn bevel door: de laatste partij zeepoeder zal niet

langs de eerste weg gaan; ook niet over de waterweg, maar over de derde weg. Spin zal naar Rotterdam reizen met DD 90-78 en de vliegtuigen. Die zullen het zeepoeder vervoeren.'

Mr. White (aarzelend): 'Yes sir. Maar uw dienaar Wong Ha-T'si-Yoe schijnt niet van plan te zijn, de gouden munten naar ons adres in Rotterdam te laten vervoeren. Ik geloof dat hij alles nog daarginds ergens in de Muggenbeet vasthoudt.'

Stem: 'Dat is mij bekend. Wees gerust. Het is nog niet zo ver, maar als het nodig is, zal mijn wraak op tijd komen. Dan nog dit: ik heb vernomen, dat er een Ongewenst Persoon in De Gouden Krokodil is binnengedrongen. Bericht dus eveneens aan Wong, dat hij die Ongewenste Persoon deze nacht nog uit De Gouden Krokodil verwijdert. In uiterste nood moet Wong de Ongewenste Persoon laten verdwijnen, desnoods in een van de plassen.

Maar hij mag beslist niet in De Gouden Krokodil blijven. De politie ruikt lont. Zeg aan Wong Ha-T'si-Yoe dat ik zeer ontevreden ben over deze dertiende mei. Zeg, dat Wong op deze ongeluksdatum wel eens beter op zijn oren had kunnen passen, en dat hij die nog heel goed kan verspelen. Sluiten.'

Mr. White legt de hoorn op de haak. Druppeltjes zweet parelen op zijn bezorgd voorhoofd.

Mr. White is zeer bezorgd: niet zo zeer om de oren van de machtige Chinees Wong Ha-T'si-Yoe, maar om zijn eigen hachje. Want als er in de affaire van De Gouden Krokodil iets mis gaat, zijn Chinese hoofdpersonen meedogenloos! Dan sparen ze geen oor, zelfs geen leven...

DERDE HOOFDSTUK

STORING OPGEHEVEN; VERHAAL GAAT VOORT PIM PANDOEER ONTDEKT KOOS OP WEG NAAR... HÈ, ALWÉÉR STORING!

Snel reed de donkerrode Salamander naar de Muggenbeet. Pim Pandoer beet op z'n lippen en was van plan, de hele Gouden Krokodil desnoods met de grond gelijk te maken. Hij moest en zou weten, wat er voor geheimzinnigs in die oude boerderij te vinden was. En als die auto er nog stond: hij zou desnoods met geweld ook dat ding ondersteboven keren, om te zoeken naar iets, naar iets... naar wat?

O, dacht Pim Pandoer. Al weet ik niet waarnaar ik zoek: ik zal zoeken. Ik kom vanzelf wel iets tegen...

Het is mij allemaal te duister. Te toevallig. Te raar. En Jenny heeft gelijk: ze hebben daar in die Gouden Krokodil in ieder geval tegen de politie gelogen. Waarom? En heeft dat dan iets met Koos te maken? Wel nee. Misschien: ja! Och, wel nee...

Pim Pandoer was in razend tempo over de verlaten betonweg gegaan, slingerde nu door het gehucht Muggenbeet, en zette de Salamander naast het pad, tussen

twee wilgenbosjes.

Hij trok zijn donkere overal aan om niet op te vallen in de schemerige nacht. Eerste kwartier, halve maan... Oppassen! Hij sloop over het erf van De Gouden Krokodil en hoorde tot zijn schrik het hondje keffen. Drommelkater, dat snerthondje!

Roerloos bleef hij staan. Zou er nu vanuit het stikdonkere huis een Chinees staan gluren?

Hij liep door. Joepie kefte niet meer, want verder dan 'drie' kefte hij nooit.

In de schemer van de nacht zag Pim Pandoer een bootje op het meer. Nu nog? Het was tamelijk ver weg. Je zag het vervagen in de nevel, die over het water hing.

Pim Pandoer stond op de lage graswal, vlak bij de oever van het Giethoornse Meer. Daar was een aanlegsteigertje. Een verse plas water schemerde in het maanlicht.

Hé, dacht Pim Pandoer. Zou dat bootje van hier vertrokken zijn? Hij nam de zaklantaarn uit de diepe broekzak van zijn overal, bukte zich diep, en bescheen voorzichtig kleine plekjes op en naast het steigertje. Je kon duidelijk zien, dat hier nog maar heel kort geleden iemand had gelopen, misschien met 'n roeispaan het water had doen opspatten. Nu hoorde Pim Pandoer ineens heel ver weg een lichte motor sputteren.

Hé! Dus! Waarom was die man - of waren die mannen, of wát dan ook! - waarom waren die eerst zachtjes gaan roeien, en waarom zette dat ding nu pas z'n motor aan? Was er iets te verzwijgen? Pim Pandoer keek om, naar de donkere vorm van de boerderij. Griezelig en krokodilachtig, vond Pim Pandoer.

Toen weer lachte hij zichzelf uit. Ik moet Kóós zoeken. Waarom sta ik dan hier te suffen? Maar dat bord met JK 10-10 dan? Koos plus bord: en HIER is het spoor doodgelopen. Drommels, binnen 'n uur kan Van Dijk ergens in de buurt zijn van Blokzijl. Ik moet opschieten.

Resoluut klom Pim Pandoer op de hoge stromijt, die opgetast stond tussen de vier palen, waarboven een

verschuifbaar dak de dikke stobalen tegen de regen moest beschermen.

Hij klauterde van boven het stro tot op het puntdak en kon vandaar de dakgoot van de boerderij bereiken.

Na enig zoeken had hij een dakraampje gevonden, dat nogal wankel in z'n scharnieren hing.

Pim Pandoer stond nu in het sombere, doodstille hol van De Gouden Krokodil. Met behulp van zijn zaklantaarn drong hij steeds verder naar binnen, naar beneden, en kwam tenslotte in de grote, rijk gemeubileerde woonkamer. Er drong geen spiertje licht naar binnen. Zware gordijnen hingen voor de vensters. Pim Pandoer probeerde niet ergens een lichtschakelaar te vinden.

Voorzichtig... Je kon nooit weten, of er niet iemand op hem stond te loeren... misschien met 'n revolver op hem mikte...

Toch... Pim Pandoer had daar een fijn gevoel voor gekregen, en je kunt eigenlijk vaak al voelen, of je ergens alléén bent, of dat er nòg een onzichtbaar persoon in je gezelschap verkeert.

'Het zijn vast die twee Chinezen, die in dat bootje wegvoeren,' mompelde Pim Pandoer. 'Maar drommels... als ze eens terugkeren!'

Pim Pandoer had de weg van dakgoot naar woonkamer goed onthouden, en alle deuren opengelaten. In geval van nood zou hij vliegensvlug de benen nemen.

Langzaam schoof de lichtbundel van zijn zaklantaarn door de kamer. Het licht bleef op een rijkgebeeldhouwde zetel rusten. De mahoniehouten tafel was leeg; alleen een telefoontoestel en een sierklokje stonden op het smalle uiteinde van de ovale tafel, vlak bij het raam.

'En dat zal de koninklijke zetel zijn van de Heer Wong Ha... Ha, ik weet 't niet eens meer,' mompelde Pim Pandoer. Hij bescheen de stoel en ging er op zitten. Van hieruit bescheen hij opmerkzaam alle hoeken van de kamer. Er was niet veel te zien.

Waar moesten nu in 's hemelsnaam die geheimzinnige

apparaten zitten, waarvoor je de spullen gebruikte, waar Wijnandje mee speelde?

Pim Pandoer stond op. Hij wandelde om de tafel heen. Er stond geen stoel meer bij die tafel; alleen langs de wanden stonden nog wat stoelen met rieten zittingen.

Toen Pim Pandoer tegenover de zetel van Wong Ha-Tsi-Yoe langs de tafel liep, scheen er héél even iets onder zijn voeten te bewegen.

Hij bescheen nauwkeurig de parketvloer. Ja, hij zag enkele naden, die iets dieper leken dan de andere. Een soort luik, meende Pim Pandoer. Daar zal een kelder onder zitten, of wat dan ook. Maar ik wil iets vinden, dat met elektriciteit heeft te maken. Hij volgde het dunne, geschilderde kabeltje van de telefoon. Hij schoof de gordijnen iets opzij en bestreek met de lichtbundel al het houtwerk.

'Hela!' mompelde hij. 'Wat is dàt voor een kabeltje? Dat is niet van de telefoon. Ook niet van de radio. Een huisbel is er niet, geloof ik.'

Het kabeltje verdween aan één uiteinde in het houtwerk; het andere einde liep omhoog, bijna onzichtbaar langs het plafond, en kwam bij de lamp uit. Ja, nu kon je toch wel zien, dat dit een 'vreemde' draad was, want met de verlichting van de kroonlamp had hij niets uit te staan. Het draadje kronkelde naar beneden, langs een van de rijk gekrulde koperen armen, en verdween in de bloemkoolvormige bol onder aan de lamp.

Pim Pandoer spande nu zijn ogen en hersenen in. Koos was vergeten, en zelfs aan de mogelijke terugkeer van de bewoners dacht Pim Pandoer niet meer.

Hel blonk de kristallen bloemkool onder de lamp, in het licht van de zaklantaarn.

'Dáár gaat-ie in,' zei Pim Pandoer halfluid. 'En dáár... Hé, midden in dat bolletje lijkt wel een schroefje te zitten. In al die andere bolletjes zit dat niet.'

Met de linkerhand bescheen hij de lamp. Met de rechter betastte hij het ragfijne koperwerk.

'Hé, da's ook toevallig!' mompelde Pim Pandoer verder. 'Ik druk even op dat ding, en het lijkt wel naar binnen te knippen. En het lijkt wel... Warempel, 't lijkt wel of dáár

precies dat draadje naar toe loopt. Nòg 's proberen.'
Pims vingers drukte, het bolletje knipte naar buiten. Hij knipte wéér, en het bleef een paar millimeter ingedrukt zitten.

'Frappant,' fluisterde Pim Pandoer. 'En er gebeurt niets. Er begint geen bel te rinkelen, er barst geen bom...

Jawel! Er scheen wèl zoiets als een bom te barsten, daar in de kelder. De gevangen jongen hoorde iemand fluisteren, alsof hij met zijn mond vlak bij de microfoon stond: 'Hé, da's ook toevallig! Ik druk even op dat ding, en het lijkt wel naar binnen te knippen.

En het lijkt wel... Warempel, 't lijkt wel of dáár precies dat draadje naar toe loopt. Nòg 's proberen.'

Daarna hoorde de jongen een poosje niets. Maar toen begon die stem weer. Die scherpe fluisterstem:

'Frappant. En er gebeurt niets. Er begint geen bel te rinkelen, er barst geen bom...'

In de wanhopig wachtende, eenzaam opgesloten jongen barstte als het ware een bom van nieuwe hoop los. In het licht van de TL-lampen keek hij naar de luidspreker, die tegen het plafond hing.

'Maar toch moet dat dingetje ergens voor dienen,' vervolgde Pim Pandoer zijn alleenspraak. 'Had ik nou maar m'n schroevendraaiertje bij me. Ezel die ik ben: ik heb alles in de auto laten liggen, en ik durf die spullen niet meer eerst te gaan halen. Enfin, wacht even... Een goeie Pim Pandoer weet zich te helpen...

Diep beneden in de kelder sprong de jongen op, toen hij 'Pim Pandoer' hoorde fluisteren. Wanhopig greep hij zijn stoel en begon daarmee tegen het plafond van zijn gevangenis te beuken. O, o, kon hij toch maar terug spreken.

Hij riep, hij schreeuwde: 'Fer! Pim Pandoer! Ik ben Koos, ik zit hier in 'n kelder.'

Maar het gaf niets. De fluisterstem ging rustig verder.

Zolang er niet een ander 'bloemkool-knopje' werd ingedrukt, kon Koos niet terug spreken, zoals bij Mr. Wong. Maar hoe kon de argeloze Pim Pandoer zoiets vermoeden?

Terwijl de jongen, de vurig gezochte jongen, nog geen twee meter beneden Pim Pandoer stond te schreeuwen, bijna begon te huilen van spijt, morrelde Pim Pandoer rustig verder.

'Zie je, een goed zakmes doet wonderen. Zo, met de punt van 't kleine mesje... Ja, 't schroefje geeft toe! Even draaien, hup! Hier, klein ding, niet vallen. Hm, hm. Tja. Een gewoon contactje, dat bij in- en uitdrukken in- en uit gaat. Tja. Wat nou? Waar dient dat voor. O, wacht 's... wat is dát? Daar boven in die gekke koperen knol?'

Pim Pandoer keek nu recht van onder naar boven in de wirwar van koperen kronkeltjes, en in het felle licht van zijn zaklantaarn zag hij iets...

'Iets dat wel 's een microfoon kon zijn. Ik kan er niet bij komen, maar... Ja. Een microfoon. Daar heb je nog geen relais voor nodig. Nee, ik word hier niet wijzer.'

Pim Pandoer hield plotseling op met zijn alleenspraak. Het drong tot hem door, dat hij hier volkomen nodeloos zijn tijd stond te vermorsen. Hij keek op zijn lichtgevend polshorloge. Bijna half twaalf! Drommels, hij moest naar Blokzijl, waar rechercheur Van Dijk intussen wel aangekomen zou zijn!

Vlug schroefde Pim Pandoer het knopje weer op z'n plaats, liep naar de deur, en keek nog eens aandachtig rond.

Toen...

In die diepe stilte was het niet helemaal stil. Hij hoorde een heel ver verwijderd, dof gedreun. Niets dan een dof geroffel. Snel achter elkaar. Angstig snel. Dan weer dodelijk stil. Alsof de roffelaar op antwoord wachtte. Koos!! flitste het door Pim Pandoer.

In ieder geval iemand, die MIJ heeft opgemerkt. Hier onder de vloer. Dat vierkant tussen de naden, in de parketvloer!

Iemand in nood. In nóód, dat kun je zó horen.

Die lamp! Dat schakelaartje! Die... Ja, dus tóch die microfoon. Tegenover de zitplaats van de Chinees, drommels!

In twee sprongen was Pim Pandoer weer bij de tafel. Gejaagd riep hij: 'Is er iemand?'
Wéér die roffel, snel angstig, vier, vijf, zes keer achter elkaar.

'Koos Menning?' vroeg de fluisterstem voor de bloemkool. Wéér een roffel, nog nadrukkelijker. Even bleef het stil. Pim Pandoer dacht razend snel na. Toen: 'Ik ben Fer. Pim Pandoer! Ik ben hier alleen in huis. Ik stel vragen. Als 't antwoord 'ja' is, moet je éénmaal kloppen. Is het 'nee', dan klop je tweemaal. Als je 't niet weet, klop je driemaal. Begrepen?'
Eén klop...

Toen ontspon zich het volgende merkwaardige 'gesprek':

'Ben je gewond?' - Twee kloppen.

'Heb je honger en dorst?' - Twee kloppen.

'Word je goed verzorgd?' - Een klop.

'Waarom houden ze je gevangen?' - Even stilte. Toen drie kloppen. Daarna een hele serie, snelle kloppen.

Tja, dacht Pim Pandoer. Hij wil zeker iets terugzeggen.

Maar hoe kan ik weten, wát?

'Spreekt die Chinees óók door deze microfoon tegen je?' vroeg Pim Pandoer verder. - Eén klop.

'Kun je dan terugspreken?' - Wéér één klop!

O, o, wat zocht die zaklantaarn langs de bloemkool. Maar nu had Pim Pandoer géén geluk: hij kwam niet op het idee, een van de andere knopjes van de kristallen bloemkool in te drukken. Er waren er wel veertig! Hij drukte weer hetzelfde knopje in, dat hij bij toeval de eerste maal al had gebruikt.

'Versta je me nog?' Er kwam geen antwoord. Koos had hem nu niet gehoord. Aha, dáárvoor was dat contactknopje dus!

Weer drukte Pim Pandoer het in.

'Versta je me?' - Eén klop.

'Koos, luister goed,' ging Pim Pandoer voort. 'Ik weet nu, waar je zit. Ik zal 't de anderen zeggen. Maar er zit hier méér achter. We zitten weer in de strikken van een

boevenbende. Van Dijk is vermoedelijk al in Blokzijl. Ben je werkelijk volkomen gezond, en heb je alles wat je nodig hebt?"

Eén klop!

'Goed zo. Wacht rustig af. Wees een held, kerel, en luister goed. Even wachten. Even wachten nog...'

Pim Pandoer liep vlug naar de kasten en zocht overal in dozen en kistjes. Hij vond niet wat hij zocht. Drommels, mopperde hij. Eén ellendig klein stukje draad is voldoende. Eén stukje maar, van 'n paar centimeter...

Hij kwam in een ander vertrek. In een soort keukentje, waar het rook naar specerijen. In een lade vond hij een oude drukbel.

Met zijn mes peuterde hij die open en trok er een stukje heel dun draad uit.

Daarna lag de zaklantaarn op de ovale tafel. Het licht viel onprettig en scheef naar boven, maar Pim Pandoer had wel voor hetere vuren gestaan. Hij schroefde weer het kleine contactbolletje los. Daar binnenin bevestigde hij zo goed en zo kwaad als het ging het dunne draadje tussen de uiteinden van de zwakstroomdraden. Die waren nu ook verbonden, als de schakelaar op 'uit' stond!

Pim Pandoer schroefde het knopje dicht en fluisterde: 'Versta je me, Koos?' - Eén klop.

Pim Pandoer drukte het knopje in, zodat de stroom nu eigenlijk verbroken moest zijn.

'Versta je me nu nòg?' - Eén klop.

'Goed zo. Hou je oren open. Je kunt nu alle gesprekken in deze kamer horen, ook als de Chinees meent, dat het contact verbroken is. Hou moed, Koos!'

Een langdurige roffel!

Pim Pandoer schudde moedeloos het hoofd.

'Koos, je wilt me nog wat zeggen. Misschien wel de manier, waarom je hier in gekomen bent, of waarop ik je eruit kan halen, maar...

Onderbroken door twee kloppen. Hé, dàt wilde Koos dus niet zeggen.

'Tja, ik zie geen kans, je te verstaan, Koos. Ik weet niet, waar de schakelaar voor terugspreker zit. En ik durf niet

langer te blijven. Koos, hou vol! Durf je het aan?"

Eén forse klop!

Maar onmiddellijk daarna liet de gevangene wéér een lange roffel wanhopig kloppen horen. In werkelijkheid schreeuwde Koos daarbij, maar dit geluid drong zo goed als niet door het dikke betonnen plafond van de kelder heen, zodat Pim Pandoer er absoluut niets van verstond.

Wanhopig fluisterde Pim Pandoer: Jongen, je hebt iets dringends op je hart, maar ik zie geen kans, dat aan de weet te komen. Wacht eens... Wacht! Gaat het over de Chinees?"

Twee kloppen.

'Over die bediende dan?' - Twee kloppen. Om wanhopig te worden.

'Denk eens heel goed na, Koos. Zou je het met 'n paar woorden kunnen zeggen?' - Even stilte. Eén klop!

'Goed, doe dan vlug wat ik je zeg, maar vergis je niet. Ik durf eigenlijk geen seconde langer te blijven. Zeg het letter voor letter: met kloppen. De a is één klop, de z zijn er zesentwintig. Begrepen?' - Eén klop.

'Begin!' - Klop, klop, klop... Achttien maal. Dat was de R. Verder!' - Vijftien kloppen. De letter O.

'Ja, toe maar,' zei Pim Pandoer opgewonden. Nu kwam de D. En vlak daarna de E. En nog geen tiende seconde daarna fluisterde Pim Pandoer: 'Rode Spin!' - Eén klop...

'Rode Spin is toch zeker niet hier geweest?' - Eén klop! Koos zou er wel duizend hebben willen geven, maar dan zou vriend Pim beslist in de war geraakt zijn!

'Mooi zo! Is het alweer zover! Nou, Koos, hou moed! Ik zal met de anderen overleggen, wat ons te doen staat. Heb je goede moed?'

Koos klopte éénmaal, en toen bleef het stil.

Snel verliet Pim Pandoer de boerderij, door de dakgoot, via de stromijt. Het meer lag vredig en spiegelend stil. Verlaten, alsof er nog nooit een mens op was geweest.

* *

*

'Zo, bèn je daar eindelijk, kwajongen?' mopperde Bas, toen Fer om half een in De Swarte Swaen binnenstapte.

'Aha, blij u te zien, mijnheer Van Dijk!' zei Fer gejaagd. Hij lette niet op de boze Bas. 'Is u zojuist aangekomen?'

Van Dijk knikte ontkennend, en Bas deed weer het woord:

'Welnee, kerel! Toen jij weg was, ben ik 'n rondje gaan kuieren. En toen ik terugkwam, wilde ik naar boven gaan om even om 'n hoekje van de deur te gaan zien, of die kleine meid nou eindelijk eens sliep. Nou, en toen kwam doodleuk mesjeu de marsjesee uit de kamer daarnáást te voorschijn.'

'Het is wel toeval, Fer.' vertelde nu Van Dijk.

'We kregen in Arnhem opdracht, ons bivak hier op te slaan, omdat het sterke vermoeden bestaat, dat hier enkele draden lopen van een uitgebreide opiumsmokkel, die zijn uitgangspunt heeft in Rotterdam. Met 'n collega uit Vollenhove logeer ik hier, en laat ik nou op de bovengang nèt je pleegvader tegenkomen.'

Fer knikte. Hij begon echter meteen uitvoerig zijn laatste avontuur in De Gouden Krokodil te vertellen.

Hij was nog niet halverwege - hij had zelfs 'Koos' nog niet opgenoemd - toen een slaperige Jenny binnenkwam.

'Is Koos er al?' vroeg de jongedame met verwarde haren en een doodsbleek gezicht.

'Wel sammernappels nog an toe, zal je nou 's naar je bed gaan of niet, lelijke meid!' bulderde Bas.

'Stil nou even, oom Bas,' zei Fer, terwijl hij bezwerend zijn hand op de arm van Bas legde. En tot Jenny:

'Koos is gevonden, Jenny! Kom maar even hier zitten.'

'Wát?!' basten Bas en Van Dijk als uit één mond.

'O ja?' juichte Jenny. 'Waar is-ie dan, Fer? Op z'n kamer? Mag ik hem even zien? Zit alles er nog bij 'm aan, Fer?'

Fer schudde ontevreden zijn hoofd. Die meisjes toch... Hij wees op 'n stoel. Oom Bas liep naar de tapkast en schonk zelf vier koppen nog half warme koffie in.

'Dat mag van de baas,' zei Bas. 'Hij ging naar bed, zei-d-ie,

en wij nog niet, zeiden we. En nou mogen we zelf koffie tappen. Asjeblieft, en vertel op, en zeg waar je die jongen gelaten hebt.'

'In De Gouden Krokodil,' zei Fer. En nu vertelde hij alles, wat hij had meegemaakt. Tot en met de Rode Spin! Ziezo. Dat was dat. Dát wisten ze dus.

Maar... wat nu?

Jenny lag half te slapen. Zelfs de schrik om de Rode Spin en de angst om haar verdwenen broer konden de dodelijk vermoeide jongedame niet meer wakker houden.

'Jenny, naar bed! Subiet en as de weerga!' commandeerde Bas. Bijna zwevend ging Jenny naar boven.

De drie mannen confereerden verder.

'Ik ben 't met je eens, Fer,' zei Van Dijk, 'dat we er het beste aan doen, deze zaak nog niet ruchtbaar te maken. We hebben kans, dat Koos een uitstekende spion voor ons kan zijn. Dat hij door jouw list dingen hoort, die we anders misschien nooit aan de weet zouden komen. Er zijn nog heel veel raadsels op te lossen! Die Volkswagen met nummer JK 10-10 bijvoorbeeld. Er is ook iets verdachts met een blauwe woonschuit. In Rotterdam nog gesignaleerd; daarna spoorloos verdwenen. Ik begrijp er niets van: wàt voor nut kan het hebben, dat zo'n stel totaal onbekende boeven een totaal onbekende jongen zo maar opsluit! Daar moeten ze toch 'n reden voor hebben!'

'Totaal onbekende boeven, zei u!' merkte Fer op.

'Rooie Spinnen, overal ter wereld,' mopperde Bas. Hij kruiste de armen voor de borst: zijn aanvalshouding.

'Welnu,' besloot Van Dijk. 'We moeten iets op touw zetten. Ik wil om te beginnen die Gouden Krokodil wel eens zien, en om dat onopgemerkt te doen, is het holst van de nacht het beste tijdstip. Het is nu...

De wandklok van het restaurant gaf drie slagen...

'Juist, drie uur. Kom mesjeu,' zei Bas, terwijl hij opstond, 'Die Rooie Spin ga ik subiet effies fijnknijpen.'

'Hoho, oom Bas, u weet nog niet eens, of hij wat op zijn kerfstok heeft.'

'Dat weet ik wèl!' zei Bas met fonkelende ogen. 'Een Rooie Spin heeft alleen maar 'n kerfstok, waar wat op zit. Kom.'
Zacht schuifelend verlieten ze het restaurant. Ze hadden nauwelijks de deur achter zich gesloten - heel zacht, om geen burengerucht te maken - toen die zelfde deur weer openging. Een schuchtere jongedame, gehuld in peignoir en schuifelend op viltpantoffels, schoof achter de drie maanbeschenen schimmen aan, en bereikte de rode Salamander, toen Fer juist het portier wilde dichtklappen. 'Pim Pandoer, mag ik mee, mijn broer zoeken?' vroeg Jenny.

'Drommelkaterse meid, ga naar je bed!' gromde Bas. 'Moet je verkouden worden?'

'Kom maar, Jenny,' zei Pim Pandoer. Hij boog achterwaarts en opende het achterportier. Jenny nam naast Van Dijk plaats. Snel reed de Salamander over de betonweg en...
STORING. TELEFOON (dringend).

Dringend bevel namens de Eerste Persoon!

*Drie minuten over drie, in het holst van de nacht.
Mr. White, Rotterdam, draait misschien al voor de
twintigste keer het nummer van De Gouden Krokodil,
Blokzijl.*

Ha, eindelijk, ja!

Mr. Wong: 'Met Wong Ha-T'si-Yoe!'

*Mr. White: 'Met White. Dringend bevel van Eerste
Persoon.'*

*Mr. Wong (zeer boos): 'Is-ie gek? Ik wil juist eindelijk
eens naar bed gaan.'*

*Mr. White: 'Volgens de Eerste Persoon moet er zich in
uw Gouden Krokodil een Ongewenst Persoon bevinden,
Mr. Wong.'*

*Mr. Wong (nog bozer): 'Ben ik vrij, in mijn huis te
ontvangen wie ik wil, of niet?'*

*Mr. White (onverstoorbaar): 'Ik breng u alleen de orders
van ons aller Eerste Persoon over, Mr. Wong. Het bevel
van de First Person is als volgt: breng die Ongewenste
Persoon onmiddellijk, dus vannacht nog, naar uw*

zomerhuis in Ronduite. In geval van nood: binden en laten verdwijnen op de plas.'

Mr. Wong (langzaam, een beetje wrang): 'Zo zo. Dus de Eerste Persoon wil desnoods die Amsterdammer laten verdwijnen? Is er nog meer van zijn orders, Mr. White?'

Mr. White: 'Zeker. Tweede bevel: de rest van ons zeepoeder gaat via de derde weg.'

*Mr. Wong (knikt instemmend naar de zwarte telefoon):
Juist. Ik begrijp het. Auto en boot niet langer veilig.
Inderdaad. Goed opgemerkt door de First Person. Ik zal
dus mijn bediende met DD 90-78 naar Rotterdam sturen.
Onze vliegtuigen vervoeren daarna het verfijnde
zeepoeder naar Blokzijl, nietwaar?'*

Mr. White: 'Juist. Zo zal het gaan. Ten derde.'

Mr. Wong: 'Hm? nògal meer, zo laat in de nacht?'

Mr. White: 'Ten derde. De Eerste Persoon verzoekt dringend, dat er niet geknoeid wordt met de gouden munten. De Eerste Persoon wil de overdracht van de munten op de afgesproken plaats in Rotterdam laten passeren, maar u haalt alles naar uw Gouden Krokodil, Mr. Wong Ha-T'si-Yoe!'

Mr. Wong (met flitsende ogen, maar de telefoon voelt dat niet): 'Zeg! Ik wil die munten persoonlijk... ik zeg dus: persóónlijk... aan de Eerste Persoon overhandigen. En verder: gaat het u iets aan, hoe ik met mijn gouden munten...?'

Mr. White (onderbreekt rustig): 'Mij niets, Mr. Wong. Ik spreek slechts namens onze gezamenlijke opdrachtgever, de First Person. En denk erom, dat u uw oren niet kwijt raakt, Mr. Wong.'

Mr. Wong (wit-heet gloeiend): 'Zeg kale Amerikaan! Weet je wel tegen wie je...'

Telefoon: 'Tuut - tuut - tuut - tuut -...'

VIERDE HOOFDSTUK

KOOS HOORT GEHEIMZINNIGE DINGEN AVONTUREN IN DE GOUDEN KROKODIL TOT SLOT: O, WAT ERG! WAT ERG!

Zonder dat Wong Ha-T'si-Yoe er iets van vermoedde, kon Koos in zijn gevangenis het halve telefoongesprek volgen. Hij werd er niet bepaald vrolijker door gestemd.

'Amsterdamse jongen... Wie heeft dat overgebrieft...'

'De Eerste Persoon wil die jongen eventueel laten verdrinken...'

'... bediende naar Rotterdam... vliegtuigen... zeepoeder...'

En even later: '... gouden munten... en alweer die Eerste Persoon... kale Amerikaan...'

Koos voelde zijn hart kloppen.

Maar ook de rest van het gesprek in de woonkamer kon hij bijna woordelijk volgen.

'Wat 'n ellende met die jongen,' mopperde Wong.

'Zal ik hem halen, m'neer?' piepte Doe-Dèlle. 'Ik heb een vreemd gevoel in m'n maag, m'neer. Alsof er iets gaat gebeuren, m'neer.'

'Haal die jongen!' brulde Wong.

'Zal ik meteen touw en stenen meebrengen, m'neer? Touw om z'n handen te binden, en stenen voor het geval, dat hij naar de bodem van de plas moet, m'neer?'

'Ja, ja, schiet op!' toornde Wong. Toen, ineens weer kalm: 'Wacht even, Doedel. Als die jongen bij ons is, kunnen we niet meer vrijuit spreken. Maar de Eerste Persoon heeft bevolen, dat de laatste partij zeepoeder langs de derde weg zal gaan. Zodra we de jongen weggebracht hebben, varen we niet regelrecht terug naar hier, maar naar Blokzijl. Daar halen we Victor Carlo op; hij vaart met ons terug naar de Muggenbeet en kan dan de Volkswagen nemen. Hij haalt z'n vliegtuigen op, rijdt naar Rotterdam, enzovoort.'

En plotseling weer opgewonden, driftig, en erg onzeker:
'Nou, eh... wat moet ik straks met die jongen in Ronduite
beginnen ? Schiet toch op, stomme Doedel!'

'Ja m'neer,' en Doedel stapte naar de deur.

'Wacht toch even!' schreeuwde de Chinees weer. 'Ik wil 't
even herhalen, voordat er fouten worden gemaakt. We
hebben tien broden naar Ronduite gebracht, niet?'

'Ja m'neer, en twee pakken goudstukken. Er ligt nog een
pak in de kelder, m'neer. Zal ik dat ook even...?'

'Nee, dat blijft hier. O, en... nee, laat die ook maar hier!'

'Wat bedoelt m'neer, m'neer? De bibliotheek soms?'

'Ja, hier laten. En haal die jongen.'

Dit alles hoorde Koos... Hij kromp ineem van angst, maar
hij schaamde zich plotseling voor die angst, toen hij zich
de figuur van zijn heldhaftige vriend Pim Pandoer voor de
geest haalde. Come on, boy, dacht Koos. Laat je niet
kisten...

Hij ging op zijn bed liggen en deed alsof hij sluimerde.
De stalen deur, die via een trap te bereiken was, ging open.
'Sta op,' zei Doedel, terwijl hij een revolver op Koos
richtte. 'Loop voor me uit, en geen kunsten.'

'Come on, boy,' zei Koos maar weer halfvloeid, alsof hij
zichzelf nog 'n portie moed indronk. Hij liep netjes voor
de bediende uit.

'You're a clever boy,' lachte deze hem toe. (Je bent 'n verstandige boy.) Zie je, dat ging toch nog gesmeerd, vond Doedel. Hij was beslist verdacht geweest op verzet, en wat h  d je aan die pret?

Koos kwam boven in de woonkamer. Argwanend keek hij naar de lege plek voor de ovale tafel. Juist, het zat toch wel leuk in elkaar: de stalen stoel stond er niet. Die hing nog steeds schuin achterover in de kelder, twee meter boven de geweldige dikke matras van schuimrubber, waarop Koos was neergeploft, toen daarboven die Chinees zeker met een of ander knopje prutste.

Hij keek naar Wong. Wong keek naar Doedel. En Doedel bond de jongen de handen stevig op de rug, nadat hij eerst de revolver aan zijn meester had gegeven.

Wong zelf bond hem een stevige dunne doek voor de mond, zodat Koos niet kon gillen.

Doedel liep voorop. Toen volgde Koos. In de rug van de gevangene drukte de revolver van Wong Ha-Tsi-Yoe, de vriendelijke Sjinonkel van de Muggenbeet.

Ze kwamen onhoorbaar door het dikke, vochtige gras, bij het steigertje.

Maar nòg waren ze er niet, toen de twee Chinezen tegelijk omkeken.

'Hoorde ik Joepie keffen?' vroeg Wong.

Ze luisterden scherp. Nee, toch niet...

'Maar je hebt 't licht laten branden,' zei Wong. 'Kom, vlug!'

Wong wilde niet alleen met zijn gevangene blijven.

Bovendien wilde hij er zeker van zijn, dat Doedel geen andere domheden zou begaan. Daarom gingen ze alle drie terug naar de boerderij. Bij de drempel bleef Wong wachten, terwijl Doedel binnen alle lichten uitdeed.

Daarna deed Wong de deur zorgvuldig op slot. Een halve minuut later was het drietal weer bij het sierlijke, dure jacht.

'We blijven met ons drieën hier achterin,' gebod Wong op gedempte toon. 'Leg die keien hier maar neer, middenin. Je weet nooit, of we die nodig hebben om de jongen naar de bodem van 't meer te sturen. Zo. Hier, neem de roeispaan, en peddel zo zacht mogelijk weg. De burens mogen ons alwéér niet horen.'

Doedel roeide, langzaam, geruisloos.

De boot schoof zoetjes kabbelend door het gladde water, zeker twee kilometer ver. Toen pas - midden op het Giethoornse Meer - gaf Wong bevel de motor aan te zetten. Zwijgend zaten de donkere gedaanten achter in de boot: Wong en Doe-Dèlle. Tussen hen in, rillend, bibberend, en vol angst voor de diepe plas waarin hij misschien ieder ogenblik zou kunnen worden neergeplompt, zat de arme Koos Menning. De jongen, die weer eens gezellig in Arnhem logeerde...

* *

*

'Niet van de weg afgaan,' zei Pim Pandoer zachtjes tegen Bas en Van Dijk, toen hij de Salamander weer tussen de bosjes had geparkeerd.

Jenny was op drievoudig bevel in de auto gebleven. Avonturen in een griezelige maannacht waren niets voor meisjes, vonden de drie mannen.

'Niet van de weg afgaan, anders begint dat hondje te keffen,' herhaalde Pim Pandoer. Ze bleven vlak voor de boerderij van Wijnandje en z'n opa staan. 'Pst,' deed Pim Pandoer vlak bij de hondevilla van strobalen. Het hondje piepte vriendelijk. De vreemdeling bevond zich immers op de openbare weg, en dat mocht, vond Joepie.

Kwispelstaartend kwam Joepie naar Pim Pandoer. Tot grote schrik van Joepie zelf. Want Pim Pandoer nam, floep, zijn zakdoek en bond het hondesnuitje hardhandig dicht. Het diertje piepte éénmaal nogal luidruchtig, kreeg het benauwd, en kroop met de staart tussen zijn pootjes in zijn nachtverblijf terug. 'Ziezo,' zei Pim Pandoer. 'Die kan ons niet meer aankondigen.'

'Er brandt licht in die Krokodil,' zei Bas. 'Wat zullen we doen? Insluipen, of een bliksemaanval? Ik voel het meeste voor 't laatste.'

'Nee Baanders, niet doen,' zei Van Dijk. 'Je weet niet, wat voor kwaad je de jongen daardoor zou doen. Vergeet niet, dat ze hem als gijzelaar kunnen gebruiken. Bovendien... Zaken zijn zaken, Bas. Voor jullie is alleen Koos van belang, maar voor ons, politiemannen, bestaat er ook nog

die geheimzinnige smokkelaffaire. De kwestie Koos kunnen we misschien meteen gebruiken om de kwestie Rotterdam op te lossen.'

'En de kwestie Rode Spin,' voegde Pim Pandoer daar aan toe. 'Kijk... nog steeds die lichten. Wat gek, midden in de nacht. Zouden ze slapen, en het licht hebben laten branden?'

'We moeten ons verdekt opstellen,' stelde Van Dijk voor. 'Hier, vlak naast die stromijt, als ik 't goed zie. Juist. En nu eerst kalm overleggen, wat we 't beste kunnen doen. Ik geloof niet, dat ze slapen. Nee, nee... Dat brandende licht! We moesten maar rustig afwachten. Ik vermoed, dat er straks wel een of andere sinjeur hier de weg op komt. Die kunnen we dan al vast eens volgen.'

Dat vond ook Pim Pandoer 't beste. Bas niet. Die hield niet van rustig wachten.

'Dat getreuzel,' fluisterde hij mopperend. 'Zo meteen hebben ze die jongen om zeep gebracht.'

'Oom Bas,' vertelde Pim Pandoer. 'Koos heeft zelf geseind, dat ze hem goed verzorgen. Hooggeplaatste boeven doden niet gauw iemand. Ze kijken wel uit! Ze weten heel goed, dat een moord honderdmaal erger gestraft wordt dan de misdaad, die ze begaan, en waarvoor ze misschien nog eens gegrepen worden. Alleen laag gespuis pleegt 'n moord, als 't in nood zit. En Amerikaanse gangsters springen ook heel licht met een mensenleven om. Maar de boeven van Europa zijn nette lui!' Het klonk spottend. Het klonk zelfs een beetje opgewekt. Om de moed erin te houden. Maar ècht gerust was niemand.

'Het licht gaat uit,' zei Pim Pandoer plotseling. Zwijgend wachtten ze af.

'Ze gaan naar bed,' bromde Bas, toen er tegen ieders verwachting in toch niemand van het erf het asfaltpad opkwam.

'We moesten er omheen lopen,' stelde Van Dijk na tien minuten wachten voor. Voorzichtig stonden ze op. Voetje voor voetje schoven ze over het erf.

'Het is onmogelijk dat ze onraad ruiken,' stelde Pim Pandoer vast. Hij wachtte, totdat hij weer bij Bas en Van Dijk was. Ze waren nu, na heel lang schuifelen en treuzelen, helemaal om de boerderij heengelopen.

'Mag ik naar binnen sluipen, mijnheer Van Dijk?' vroeg Pim Pandoer.

'Dat is politiewerk, jongeman,' antwoordde Van Dijk. 'En zelfs een politieman mag dat niet altijd. Er moet reden tot verdenking zijn.'

'Me dunkt, mesjeu,' zei Bas ontevreden. 'Moeten we dan eerst de lijken op 't meer zien drijven, voordat er reden tot verdenking is? Me dunkt, mesjeu, lui die heel duidelijk liegen - zoals Jenny zei - die géven al reden tot verdenking.'

'We gaan samen, Pim!' zei Van Dijk. jij weet de weg, en als er iemand wakker wordt... nou ja, dan is òns spel voor de opiumsmokkel vermoedelijk voor 'n groot deel verloren, want we zijn nooit eerder tevreden, dan wanneer we zo'n complot in z'n geheel tegelijk kunnen inrekenen. Maar in ieder geval, Ferrie, er is aanleiding genoeg om binnen te dringen, want jullie Koos...'

Pim Pandoer klom de stromijt weer op. Op het afdak.

In de goot van de boerderij. Door het dakraam.

Van Dijk volgde hem als een schaduw.

Ze waren nu beiden in het hart van De Gouden Krokodil.

Ze loerden, ze luisterden voor iedere deur. Alle deuren gingen geruisloos open. Nergens hoorden ze ook maar 'n ademtochtje. Geen spoor van 'n snurkend, soezend of sluimerend wezen...

'Gek is dat,' fluisterde Pim Pandoer. 'En dat licht dan? Hebt u uw revolver bij de hand, mijnheer Van Dijk? Ik verwacht ieder ogenblik een aanval...'

De aanval kwam niet. Wel de kille teleurstelling. Want toen het tweetal ongehinderd in de grote woonkamer was aangekomen, viel ook daar niets meer te beleven.

Pim Pandoer sprak voor de koperen bloemkool onder de kroonlamp: 'Hela, Koos! Pim Pandoer en Van Dijk. Hela! Antwoord, slaap je?' - Géén klop!

'Koos!' Pim Pandoer herhaalde het, schreeuwde het tenslotte, zodat de microfoon wel zo ongeveer knapte. De diepste slaper in de kelder zou door het gekras ontwaakt zijn.

'Koos! Koos!'

De zaklantaarn wierp zijn lichtbundel over de parketvloer. Wanhopig, niet wetend wat hij eigenlijk zocht.

'Wacht eens, mijnheer Van Dijk,' zei Pim Pandoer, toen de

lichtstraal vlak langs een kast veegde. 'Hier lijkt wel iets op de vloer te liggen. Poeder of zoiets.'

Pim Pandoer liet het sterke licht vlak op de vloer schijnen. Er lag zilvergroen poeder. Een beetje goor.

Van Dijk nam zijn doosje lucifers, stopte de lucifers los in zijn zak, en schraapte met zijn zakmes wat van het poeder bijeen. Dit deed hij in het lege doosje. 'Uitstekend opgemerkt, Pim Pandoer,' prees Van Dijk. 'Dit zullen we morgen laten onderzoeken. Ik heb er een zeer sterk vermoeden van, dat dit ruwe opium is. Dat is alvast een mooie aanwijzing!'

'Maar Kóós,' zuchtte Pim Pandoer. 'Koos! Wat kan mij die hele opiumaffaire schelen? Misschien hebben ze hem toch nog wel vermoord. Misschien!'

Pim Pandoer stond radeloos overeind uit de grote zetel, waarin hij even was gaan zitten.

'Misschien hebben ze ontdekt, dat ik in dat knopje had gemorreld. Misschien hebben ze hem nu werkelijk kwaad gedaan, mijnheer Van Dijk! O, ik moet er niet aan denken!' Pim Pandoer was woedend op zijn eigen listigheid. Juist door die list, door dat vervloekte knopje, was er misschien iets ergs met Koos gebeurd. Hij ging weer zitten en kneepte van pure spijt en woede in de dikke gebeeldhouwde leuning van de stoel. De zaklantaarn lag achteloos op de tafel en bescheen met een scheve kring de figuur van Van Dijk, die aan de overkant van de tafel stond, óók al ten einde raad.

'Ik ben 'n stommerd, 'n ezel!' siste Pim Pandoer. Opnieuw knepen zijn vingers in de leuning, alsof de boze Pim het zware eikehout tot splinters wilde knijpen.

'Héééé!' brulde Van Dijk. Pim Pandoer sprong overeind. Voor zijn verbijsterde ogen tuimelde de politieman achterover in een groot gat, dat van onderuit mat verlicht werd door TL-buizen...

'Wel alle mensen!' stamelde Pim Pandoer. Hij nam de zaklantaarn op en bescheen... een stalen stoel, waarvan de leuning als gespreide armen naar hem toe staken. Als een uitnodiging...

Pim Pandoer begreep het ineens!

Hij ging zitten en bewoog zenuwachtig snel zijn vingers langs de onderkant van de stoel. Hij drukte een knopje in... De stoel tuimelde... het lichte gat... donker.

'Mijnheer Van Dijk,' fluisterde Pim Pandoer opgewonden naar de bloemkool, 'als u mij door een luidspreker kunt verstaan, grijp dan die stoel, houd u stevig vast, en ik haal u weer boven.' - Drie minuten later stond een verbouwvereerde rechercheur Van Dijk weer in de woonkamer.

'Niets van Koos gezien?' vroeg Pim Pandoer. Nee, hij zag het al aan 't gezicht van de rechercheur.

Koos wàs weg. Koos wás en bleef weg. Afgelopen.

'Naar de auto, Pim,' zei Van Dijk. 'En als de bliksem naar Vollenhove. Het hele politie-apparaat inschakelen.'

'Wacht even, mijnheer,' antwoordde Pim Pandoer. 'Laten we nou niet zenuwachtig worden.'

Hij ging weer op de Chinese zetel zitten, zocht met zijn vingers, en... de stoel verdween! Alles was weer zoals ze het hadden aangetroffen.

Nou begrijp ik het, van die relais, van die vreemde elektrische speelgoedjes van Wijnandje,' fluisterde Pim Pandoer, terwijl hij met zijn zaklantaarn de hele vloer inspecteerde. Maar hij vond niets.

'Dat is natuurlijk keurig netjes ingebouwd,' ging hij voort.

'Een fijne, geruisloze installatie, die ongewenst bezoek naar believen van de aardbodem kan laten verdwijnen.'

Verder interesseerde het nu zelfs Pim Pandoer niet meer.

Er waren belangrijker zaken dan vernuftige installaties:

Koos!

Toen ze weer buiten kwamen, stond Bas Baanders onbeweeglijk op wacht.

'Koos is weg,' zei Pim Pandoer verslagen.

'Hm,' bromde Bas. 'Wat nou?'

'Naar Vollenhove,' zei Van Dijk.

Ze kwamen bij de Salamander.

'Jenny ligt zeker op de bank te slapen,' zei Pim Pandoer.

Maar Jenny was er niet.

Ze keken rond, ze fluisterden, ze riepen: 'Jenny! Jenny!'

Waar zit je.'

Ze zochten tien minuten, een kwartier, een half uur.

Radeloos gingen de drie mannen in razend snelle vaart naar Blokzijl. Toen meteen dóór naar Vollenhove, waar het politiebureau was.

Jenny Menning was verdwenen.

VIJFDE HOOFDSTUK

DE GOUDEN KROKODIL GLIMLACHT KOEL EN KIL

PIM PANDOER VANGT ALLEEN MAAR BOT BAS BAANDERS STAMELT: 'SS... SAMMERRNAPPELS!'

Griezelavonturen in maannachten zijn niets voor jonge meisjes. Daarom was Jenny op bevel van de drie stoere kerels in de Salamander gebleven. Dat was veiliger. Maar nu waren ze verdwenen. Koos en Jenny. De tweeling. 'En ze zijn niet bij elkaar, zoals het bij een tweeling toch eigenlijk hoort,' zei Pim Pandoer met een zuurzoet lachje, toen hij op het bureau van Vollenhove het hele verhaal had gedaan. Met gebalde vuisten beende Bas Baanders door het vertrek. Hij was machteloos.

'Spinnen en Chinezen!' brulde hij. 'Spinnen en Chinezen! Spinnen en Chinezen! Kóós is weg. En Jènnny is weg! Wèg! Wèg! Sammerrrrrrnappels, wèg zeg ik!'

Gelaten wachtten de politiemannen op het eind van de onweersbui. Toen Bas uitgesputterd was, sprak Van Dijk: 'We zullen onmiddellijk politiehonden laten komen. Ook

de politie in Zwolle wordt ingeschakeld. Nu meteen al. Maar ik stel mijn vrienden Pim Pandoer en zijn pleegvader voor, dat wij eerst naar Blokzijl rijden om 'n uurtje te slapen. Kijk eens, het wordt licht, en er staat ons een zware dag te wachten.'

'Ik gá niet naar bed,' zei Bas. 'Denk je nou, mesjeu de marsjesee, dat ik maar genoeglijk op één oor kan gaan liggen, terwijl die twee lieve Amsterdammers misschien op de bodem van 't meer liggen? Tussen de aaltjes? Geen sprake van. Ik ga naar die Krokodil. Subiet en onmiddellijk, om zo te zeggen. En ik sla die Hatsjie z'n hele kasteel tot appelmoes, en die Chinezen erbij.'

'Als ze er zijn, Bas!' zei Van Dijk nuchter. 'En nou niet meer sputteren: kom mee. We gaan slapen. Het is politiebevel.'

'Nou, goed dan,' mopperde Bas. 'Op bevel ga ik slapen.'
De drie mannen reden de kleine afstand terug naar Blokzijl. Het nieuwe leven in stadje en huizen, in de natuur en in De Swarte Swaen, ontwaakte, toen de drie vrienden gingen slapen.

Maar Bas deed er niet langer dan een uur over om op krachten te komen.

Hij hield het niet meer uit, kleepte zich aan, en begon machteloos piekerend en peinzend door de smalle straatjes te kuieren.

Hij stond bij de Rietvink over het brugje geleund te mijmeren, toen hij ergens in de verte autogeronk hoorde. Hij kreeg de auto echter niet te zien, en lette er verder ook niet op.

Wel zag hij even later een man met ringbaard tussen 'n paar oude gebouwen van de weg afkomen en naar dezelfde witte woonschuit lopen, die ze daags tevoren ook al tweemaal hadden gezien: de eerste keer hier, de tweede keer ergens op het meer bij de Muggenbeet.

De man met ringbaard liep nu echter niet naar zijn boot, zoals Bas eigenlijk verwacht had.

Maar drommels, Kóós was weg! Jènný was weg! En hij stond hier maar! Nog even wachtte Bas, toen de man met de ringbaard vluchtig in Bas' richting keek, en

onverschillig een zonnebril uit zijn zak haalde.

Die is er vlot bij, vond Bas, toen de man de zonnebril opzette. De zon kwam nog niet eens boven de huizen en bomen uit. Daarna liep de man met de ringbaard naar 'n paar grote hokken, waaruit het gekoer van duiven tot Bas doordrong. De man greep handig in de hokken en stopte de duiven in verscheidene manden, die ergens op 'n droge plek onder de hokken stonden.

Hij droeg drie manden naar... Nou ja, ergens heen, meende Bas. De man keerde terug en vulde weer drie manden met duiven. Weer hetzelfde: wegbrengen en terugkeren.

'Nou, nou,' riep de zware stem van Bas over het slootje heen. 'Zijn dat postduiven, die 'n wedvlucht moeten maken of zo?'

De man keek op, maakte een armgebaar dat blijkbaar wilde zeggen: ik versta u niet, mijnheer.

De laatste manden werden weggedragen, en even later hoorde Bas achter de huizen de motor van de voor Bas onzichtbare auto weer aanslaan. 'Weg,' zuchtte Bas. 'Ook al weg. Koos en Jenny... weg!'

Hij keerde terug naar De Swarte Swaen.

Daar was ook alles op de been.

Een grote auto van de Rijkspolitie stond ervoor. Er waren speurhonden gekomen. Pim Pandoer legde een vest van Jenny en een vergeten zakdoek van Koos klaar voor de aanstaande speurtocht.

'Is er al iets bekend over dat poeder, mijnheer Van Dijk?' vroeg Pim Pandoer terloops.

't Is in onderzoek,' antwoordde de rechercheur, 'Vanavond horen we 't uit Den Haag. Nou, kom mannen! We gaan!'

Daar ging 't: naar de Muggenbeet.

Twee auto's stopten daar bij De Gouden Krokodil: de Rijkspolitie en de Salamander.

Van Dijk met enkele andere agenten, Bas en Pim Pandoer: regelrecht over het erf. Joepie kefte, maar zelfs Pim Pandoer schonk daar nu geen aandacht aan.

Van Dijk stond voor de achterdeur van de boerderij en klopte. Er deed niemand open.

'Dat moet je zo doen, mesjeu!' zei Bas, en hij gaf een reuze dreun op de deur. 'Zie je wel?'

Vriendelijk glimlachend stond Wong Ha-Tsi-Yoe op de drempel. 'Goede morgen, goede morgen, heren!' zei de Chinees. 'Wát een belangstelling in de vroege morgen! Wat wenst u van uw dienaar Wong Ha-Tsi-Yoe?'

'Hatsjie!' deed Bas keihard. Het ging echt per ongeluk, want hij was een beetje verkouden geworden door die nachtelijke zwerftocht.

'Komt u binnen, heren, komt u binnen.'

De hele stoet, met grommende Bas en snuffelende speurhonden, verdween in De Gouden Krokodil.

Agent Burger, een van de beide agenten die het bureau van Vollenhove in Blokzijl vertegenwoordigden, nam het woord. Hij immers kende zijn volkje het beste. Ook de mensen van de omliggende gehuchten. Dus ook de Chinese heer, die ongeveer 'n half jaar geleden met zijn min of meer slome knecht het vervallen boerenbedrijf in de Muggenbeet had gekocht, om er blijkbaar zijn laatste levensdagen te slijten.

'Mijnheer Wong,' begon agent Burger met 'n schraap in zijn keel, 'ik heb 'n vervelende plicht te vervullen. Enfin, u als man van de wereld zult wel begrijpen, wat een routineonderzoek is. Er is gisteren plotseling een jongen verdwenen, Koos genaamd, de broer van een jongedame, die sinds vannacht... hm, hm, óók tot de verdwenen personen behoort.'

'Juist, juist, Burger,' zei Wong Ha-T'si-Yoe licht buigend. 'Het waren, als ik me goed herinner, vrienden van deze beide heren, die gisteren al met hetzelfde verhaal bij ons kwamen. En die vannacht ook al hier op andermans terrein hebben rondgesnuffeld, naar ik althans vermoed.'

'Hoe wéét u dat, mijnheer Wong?' vroeg Pim Pandoer scherp.

'Pardon, mijnheer! Ik zei: naar - ik - althans - vermoéd! U ziet er mij namelijk echt naar uit, dat u dieren kwelt.

Gisteravond was Joepie - och, neemt u mij niet kwalijk, agent! dat is 't hondje van m'n buurjongetje - gisteravond was Joepie nog kerngezond, en vanmorgen heel vroeg vond ik het beestje half op apegapen liggen. Met een zakdoek om het snuitje gebonden. Is deze zakdoek soms van u, mijnheer... eh... Neemt u me niet kwalijk, ik weet uw naam niet meer.'

'Pim Pandoer!' zei de jongeman geprikkeld. Hij nam de zakdoek aan, die hij inderdaad vergeten had weer van Joepies snuitje af te nemen.

'En ik ben Bas Baanders, als u 't soms vergeten mocht zijn,' zei Bas met vuurrood hoofd. Zijn wenkbrauwen rezen te berge... 'En ik wou u even vragen, of we nou maar niet meteen 's even met die speurhonden moesten beginnen, mijne heren marsjesees! Want die meneer Hatsjie of hoe-die dan ook heten mag, die staat ons levensgroot te betoeteren. Wat ik u zeg!'

Dit was wel wat voorbarig naar het gevoel van de politiemannen. Er was immers geen enkele aanduiding, die ook maar iets kon bewijzen tegen deze goedmoedige Chinees.

De vreemdeling, die bij iedereen in de omtrek bekend stond als de royale, rustige Sjinonkel: mèt z'n Doedel, die alleen maar verstand had van 'draadjes pieren', zoals men dat noemde.

Niemand wilde nu al met het wonderlijke gesprek op de propfen komen, dat Pim Pandoer daar in het hart van De Gouden Krokodil had gehad met de verdwenen Koos! Nee, die allerlaatste troef wilden ze nog bewaren! De agenten maakten dus maar een verontschuldigend gebaar. Wong knikte vergevingsgezind.

Ze konden aan de gang gaan met hun speurhonden. De dieren snuffelden aan het vest van Jenny en de zakdoek van Koos. De sporen liepen in en buiten de boerderij nogal door elkaar, maar... tenslotte stonden de honden allebei aan de oever van het Giethoornse Meer wat onrustig te kwispelstaarten. Toen keken ze onderdanig naar hun meester, met ogen die wilden zeggen: nou weet ik 't niet meer, baas...

'Misschien zijn ze in een punter gaan varen,' veronderstelde een der andere agenten.

'Zè?' zei Pim Pandoer. 'Koos was gistermiddag al verdwenen. Jenny pas vannacht. Vreemd, dat beide sporen naar hetzelfde punt wijzen, vindt u niet?'

'Laat de honden ieder afzonderlijk eens speuren,' stelde Van Dijk voor. Hij had tot nog toe geen woord gesproken. Alleen maar scherp gekeken en geluisterd.

Nu werd iedere hond afzonderlijk op 'n spoor gezet: de eerste op de zakdoek van Koos, de tweede daarna op het vest van Jenny.

De mannen haalden ontmoedigd hun schouders op. Wong stond onbeweeglijk toe te zien. Doe-Dèlle stond schuins achter hem.

'U ziet 't,' sprak Wong tenslotte rustig. 'Ze zijn hier blijkbaar wel aan 't rondneuzen geweest. Dat doen toeristen wel vaker. Er zijn geen afscheidingen tussen de erven. En of ze beiden tegelijk waren, of - zoals u dus beter weet - eerst de een, dan de ander, dat doet er niet veel toe.

Het is werkelijk wel mogelijk, dat ze met 'n bootje weggevaren zijn. Allebei dan, of een voor een dan, dat is mij om 't even. Het spijt me voor u, heren, maar ik heb andere zaken te doen. Mag ik u groeten?' De heren schenen uitgevuurd te zijn.

Pim Pandoer stapte echter naar voren, ging recht voor Wong staan, en vroeg rustig maar doordringend:

'Mijnheer Wong, mag ik u nog één onbescheiden vraag stellen?'

'Dat u onbescheiden bent, hebben wij al ondervonden, mijnheer Pim Pandoer. Gaat uw gang. Ik durf u echter niet te beloven, dat ik op uw onbescheiden vraag antwoord zal geven!'

'Waarom hebt u gisteren tegen de politie beweerd, dat uw Volkswagen niet in Rotterdam is geweest?'

'Inderdaad, u is zeer onbescheiden, mijnheer Pim Pandoer. Toch wil ik u het plezier doen, die vraag te beantwoorden. Ik heb dat beweerd, omdat ik er inderdaad niet geweest ben.'

'Ik vroeg niet: ú, maar uw Volkswagen.'

'Die is er ook niet geweest,' ging Wong rustig voort.

'Uw wagen is gisteren, dertien mei, in Rotterdam geweest, mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe. Want het meisje heeft, terwijl wij gisteren bij u waren om naar haar broer te informeren,

in de auto een benzinebriefje zien liggen, gedateerd dertien mei, afkomstig van het pompstation De Rotte, dat ik heel goed ken, en dat in Rotterdam is. Het interesseert mij niet, wàt uw Volkswagen gisteren in Rotterdam deed, het interesseert mij alleen, dat u tegen de politie lóóg! En dat geeft een mens te denken.'

Wong had toegeluisterd zonder een spier te vertrekken, Doe-Dèlle had héél even de ogen samengeknepen. Niemand had dat opgemerkt, behalve Bas Baanders. Maar - wonder boven wonder! - die zei niets.

'M'neer,' sprak plotseling de dunne, hoge stem van de bediende. 'Zij zeggen: u liegt. Ik zeg: zij liegen. Laten zij dat briefje tonen, m'neer.'

Wong glimlachte en haalde de schouders op. Hij dacht nog even na, peinzend met zijn kleine, stekende ogen.

'Heren,' zei de Chinees na een pijnlijke stilte.

'Ik moet u zeggen, dat mijn bediende niet erg beleefd is, door zijn neus in de zaken van zijn meester te steken. Mijn oprechte excuses voor mijn onbeleefde bediende, heren. Maar... toch wil ik zijn ongevraagde raad opvolgen. En daarom vraag ik u beleefd: toont u mij dat briefje eens!'

'Waar is uw auto?' vroeg Van Dijk.

'Een kennis van mij is er even mee rijden. Naar Giethoorn, meen ik. Hij wil er iets schilderen. Maar ik vroeg u om dat benzinebriefje, mijnheer, en niet om mijn auto.'

'Het meisje heeft het briefje in de handen gehad, toen het uit uw auto waaide, mijnheer Wong,' zei Van Dijk scherp.

'Ze heeft het er weer ingelegd, en ik neem aan, dat het er nóg in ligt.'

'Het kan ook in mijn portefeuille zitten,' antwoordde Wong spottend. 'Of in de vuilnisbak, want ik bewaar die dingen gewoonlijk niet.'

Ze kwamen geen steek verder.

'Mesjeu Wong Hatsjie,' zei Bas plotseling. 'Is die kennis van u schilder, zegt u?'

'Zeker mijnheer,' glimlachte Wong. 'Ik prijs mij gelukkig, enkele artiesten in mijn vriendenkring te hebben. En dan gun ik ze graag mijn auto om er een aardig plekje mee op te zoeken. Het is hier erg uitgestrekt, ziet u.'

Bas fronste de wenkbrauwen en dacht heel langzaam na.

Hij had meestal erg lang werk, voordat een moeilijke kronkel in zijn gedachtengang ontward was. 'Giethoorn, zei u?' vroeg Bas. 'Is dat die kant op?' Bas wees naar het westen, richting Blokzijl.

'Nee, die kant op, mijnheer,' wees Wong naar het oosten.

'Is die artiest van u zo'n snoeshaan met bakkebaardjes, mesjeu? En 'n kanjer van 'n zonnebril op z'n neus?'

Wong keek Bas doordringend aan. Hij gaf geen antwoord. Bas wendde zich breedvoerig tot de agenten.

'Die koperen kerel liegt alsof 't gedrukt staat, heren marsje-sees,' zei Bas met orgelstem. 'Mesjeu Van Dijk, laat uw dienaren der wet die Chinezen meteen maar allebei in de boeien slaan, want ik heb vanmorgen vroeg vóór dag en dauw die artiest in Blokzijl bezig gezien.

Ik zou 't u wel eerder gezegd hebben, maar welk vreedzaam mens denkt nou aan boeven, als ie een man met bakkebaarden in Blokzijl bezig ziet met vreedzame duifjes? Bij de witte woonschuit, die we gisteren ook al gezien hebben?

Algemene stilte.

'Was dat geen blauwe woonschuit, Bas?' vroeg Van Dijk zacht. Hij herinnerde zich het signalement van 'een verdachte blauwe woonschuit uit Rotterdam.'

'Nee, wit,' zeiden Bas en Pim Pandoer tegelijk.

'Tenminste, die we gisteren zagen,' ging Pim Pandoer voort.

'En dat is diezelfde als waar vanmorgen meneer de artiest bezig was met z'n duiven. Dáár!! (Bas wees naar 't westen.) En niet dáár, sammernappels nog an toe, mesjeu!' (Hij wees naar 't oosten.)

'Tweede leugen, mijnheer Van Dijk,' zei Pim Pandoer rustig. 'Eerst de benzine uit Rotterdam, nu de artiest - niet dáárheen, maar dáárheen.'

'Och,' zei Wong nog rustiger. 'Dan dáárheen. Wat kan mij dat schelen? En wat kan u dat schelen? Komt daarmee die vriend van u terug? En dat meisje? Wat hebben wij daar in vredesnaam mee te maken? Heren!'

Wong Ha-Tsi-Yoe boog minzaam naar de hem bekende

agenten.

'Heren, laten we onze goede verstandhouding niet bederven met dit nutteloze gekibbel. Mag ik nu alstublieft aan mijn werk gaan?'

Pim Pandoer werd spinnijdig, nu hij voelde, hoe ze allemaal voor gek stonden. Hij vuurde nòg een pijl af, waar hij al dadelijk spijt van had.

'Zoudt u mij misschien nog kunnen meedelen, mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe, wat een zeer oude bekende van mij hier kort geleden in uw woning kwam doen? Het betreft een zekere heer, die zich verschuilt achter de naam Rode Spin.' De hoge troef was gevallen, maar er kwam geen slag op binnen voor Pim Pandoer.

Wong Ha-Tsi-Yoe kneep de ogen tot smalle spleetjes, alsof hij deze nieuwe aanval moest onderzoeken.

Hij glimlachte, maar zijn blik priemde diep in de ogen van Pim Pandoer: 'Wilt u mij alstublieft niet lastig vallen met kinderverhalen over spinnen? En wilt u - om het in uw schone taal eens duidelijk te zeggen - wilt u nu alstublieft ophoepelen, mijnheer Pim Pandoer?'

Als verslagen voetballers trokken ze terug naar hun auto's. Ze reden terug naar De Swarte Swaen om daar krijgsraad te houden: Bas Baanders, Pim Pandoer en rechercheur Van Dijk. De overige agenten reden door naar Vollenhove om daar het verslag op te maken van hun nutteloze pogingen. Vermoeid stapten de drie Arnhemmers uit de Salamander en slenterden traag door de vroege morgen naar De Swarte Swaen.

'Misschien heb ik al teveel gezegd, door Rode Spin op te noemen,' zei Pim Pandoer teleurgesteld. 'Te vroeg de troeven op tafel gegooid...

Van Dijk knikte instemmend, en zweeg maar.

Ze stapten het restaurant binnen. De gelagkamer was leeg, en de drie mannen geeuwden al bij voorbaat van verveling en slaap.

Maar midden in hun geeuw bleven ze steken.

Pim Pandoer en Van Dijk sperden mond en ogen wijd, wijdopen en zeiden niets. Helemaal niets. Ze vergaten zelfs enige seconden lang adem te halen.

Bas stamelde, fluisterde, lispelde verward: 'Ssss...
Sammer... sssammernappels...'

Aan een eenzaam tafeltje, slaperig, met verwarde haren, in
donkere peignoir, zat daar een meisje... Groezelige,
vuilrode pantoffels bengelden aan haar voeten.

ZESDE HOOFDSTUK

HET GROTE AVONTUUR VAN JENNY KOOS WORDT GIJZELAAR WAT MOET JENNY NU DOEN?

Jenny...! Wat was er met Jenny Menning gebeurd!? In die voorbije nacht, toen de drie mannen het hotel De Swarte Swaen wilden verlaten om een onderzoek in te stellen naar boerderij De Gouden Krokodil, ging de deur nogmaals open. Een schuchtere jongedame, gehuld in peignoir en schuifelend op viltpantoffels, schoof achter de drie maanbeschenen schimmen aan, en bereikte de rode Salamander, toen Pim Pandoer juist het portier wilde dichtklappen.

En toen de drie mannen de Salamander een kwartiertje daarna in het wilgenbosje bij De Gouden Krokodil hadden geparkeerd, was Jenny op drievoudig bevel in de auto gebleven. De minuten waren traag voorbij gekropen. Onrustig schoof Jenny op de achterbank heen en weer. 'Pf!' zuchtte ze na een poos. 'Ze hebben mooi praten: avonturen in een griezelige maannacht zijn niets voor meisjes. Dat kan best waar zijn, maar m'n broer zit in 'n

kelder, bij die Chinezen, en dat is veel griezeliger.'
Ze stapte uit de auto. Zacht waaide de zoele wind langs haar haren. De lange peignoir flapperde zachtjes om haar benen.
Ze deed een paar stappen naar voren.
In de verte zag ze het licht branden in De Gouden Krokodil. Met steeds toenemende angst dacht ze aan Koos. Het was begonnen met dat blauwe nummerbord. 'Had ik dat snertding maar nooit gevonden,' fluisterde Jenny spijtig. 'Nou is Koos weg, en dat nummerbord... Hé! Toch wel gek! Zouden ze hem weggestopt hebben om dat kenteken JK 10-10?

Ik moet toch eens in die Volkswagen kijken. Met dat benzinebriefje was 't ook al niet in orde.' Ze sloop naar de plek, waar ze die middag de Volkswagen had zien staan. Hé, even blijven staan. Wat is dàt nou? Stil, de achterdeur van de boerderij gaat open. Waar zijn de mannen nou? Pim Pandoer! Oom Bas! Van Dijk! Waar zijn jullie nou? Wacht, ik verstop me hier, en dan begin ik te schreeuwen. Dan komen ze wel!

Jenny dook in de struiken en zag met hamerend hart twee, drie figuren uit het donkere deurgat komen. Ze zette wijd haar mond open, maar de schreeuw verstikte in haar keel, toen ze duidelijk de gestalte van Koos tegen het maanlicht zag afsteken. Zijn handen waren op de rug gebonden. Jenny sloop er achteraan. Eén van de beide mannen drukte Koos 'n pistool in de rug. Als ik nou schreeuw, schieten ze hem dood, dacht Jenny doodsbang.

Waar blijven Pim Pandoer en de anderen nou toch? Die zitten natuurlijk aan de andere kant van 't huis te loeren. Misschien wachten ze wel, tot 't licht uitgaat. Dan denken ze dat ze daarbinnen slapen, en dan sluipen ze naar binnen. En Koos vinden ze niet, want daar... daar gáát-ie! O, ze gaan met z'n drieën naar de waterkant. O lieve Heer, ze zullen 'm toch niet geboeid en al in 't water smijten?

Natuurlijk, ze ruiken onraad, en als ze Koos in 't water

gooien, zijn ze van hem af. Kijk eens, kijk eens, die magere Chinees draagt grote keien!

Jenny slipte op haar pantoffels onhoorbaar door het gras, achter de drie schaduwen aan. Nog geen tien meter van het steigertje, waarop de mannen nu stonden, hurkte ze diep neer.

Plotseling zag ze het bootje. Een mooi en duur jacht. De maan deed het zachtjes glanzen.

Ineens hoorde ze de grote en dikke gestalte zachtjes zeggen: 'Hoorde ik Joepie keffen?'

Jenny had niets gehoord, maar ineens bedacht ze, hoe onvoorzichtig ze was geweest door op het erf van De Gouden Krokodil te komen.

Dan kefte Joepie van Wijnandje immers! Het was eigenlijk vreemd, dat dit nu niet was gebeurd! De twee Chinezen liepen weer naar de boerderij, met de gebonden Koos tussen hen in.

Even later keerden ze terug naar het steigertje.

Ze stapten in het achterste gedeelte van de boot.

'We blijven met ons drieën hier achterin,' gebod Wong.

'Leg die keien hier maar neer, middenin. Je weet nooit, of we de jongen ermee naar de bodem van 't meer moeten sturen.'

Doedel roeide met een roeispaan, die geruisloos door het water ging. Niets hoorde je dan het kwaken van de kikkers en het geroep van een nachtvogel.

Alleen Jenny hoorde nog meer. Ze hoorde het hevige kloppen van haar hart, en ze was doodsbang, dat de twee boeven haar daar in het voorste gedeelte van de boot zouden ontdekken. Dan zou de tweeling wellicht naar de bodem van het meer worden gezonden...

In de tijd, waarin de Chinezen met Koos nog even naar de boerderij waren teruggegaan om het licht uit te doen, had Jenny wel begrepen, dat ze straks met Koos een boottochtje zouden maken. En dat het geen pleziertochtje zou worden, begreep ze even goed. Tevens wist ze drommels goed, dat ze nù niet om hulp moest roepen, want

onafgebroken was dat nare pistool op Koos z'n rug gericht. Zonder verder na te denken was Jenny vlug de boot in gestapt, over het 'huisje' geklommen, en had zich verstopt in het lege voorgedeelte. Diep ineengehurkt achter een grote lege vismand, de peignoir over het hoofd getrokken.

Jenny hoorde geen woord meer. Het motortje werd aangezet en overstemde het fluistergesprek van de Chinezen.

De tocht duurde nog geen drie kwartier, maar voor de diep ineengedoken rillende Jenny leek het een eeuwigheid. Eindelijk lag het bootje stil. Eindelijk hoorde Jenny, dat het motortje werd afgezet. Toen voelde ze het bootje draaien, schommelen, en... het lag stil. Ineens schommelde het hevig.

De twee mannen met hun gevangene stapten uit.

Jenny voelde zich van één kant opgelucht, van de andere kant doodsbang. Opgelucht voor zichzelf, want ze hadden haar tot nog toe niet ontdekt, en Koos was niet in 't meer gesmeten. Maar doodsbang, want nu liepen ze met Koos weg over een heel lange, smalle aanlegsteiger, naar het vasteland. Voorzichtig kroop Jenny omhoog. Ze zag de drie figuren naar een modern uitziend huis lopen.

Ze sloeg de peignoir om zich heen, sprong van het bootje in het riet, en zakte prompt tot over haar enkels in het moeras. Eén pantoffel kon ze met moeite redden, de andere zag ze niet meer. Op een pantoffel en een blote voet kroop ze uit het moeras. De peignoir slipte door riet en nattigheid, en op handen en voeten bereikte ze het steigertje.

Juist zag ze de drie schimmen om het huis heenlopen. Vlug trippelde Jenny over het steigertje, bereikte het huis, en zag dat het onbewoond was. Er hingen geen vitragegordijnen. Alleen zware overgordijnen, die vlak voor haar bleke wipneus werden dichtgeschoven. Ze dook van pure schrik omlaag tot beneden het raamkozijn, en bedacht toen onnozel, dat dat nu niet meer nodig was. Ze liep om het huis heen. Het was omgeven door een strook ruw beton, dat pijn deed aan haar éne blote voet.

Een honderdtal meters verderop, links en rechts, zag ze soortgelijke huizen. Zomerhuizen van rijke lui, dacht Jenny. Wat is het hier eng rustig. Alsof er geen mensen wonen. Kwaken van kikkers, schreeuwen van nachtvogels, zoemen van miljoenen muggen die haar aan alle kanten staken. Echt romantisch, vooral als ze misschien wel bezig zijn, je tweelingbroer daarbinnen te vermoorden. Ze stond nu aan de schaduwzijde van het huis. De deur stond op een kier. Een keukentje, stelde Jenny vast, toen ze door de kier gluurde. De heren waren dus blijkbaar van plan, weer gauw terug te keren. En ze vermoeden natuurlijk helemaal niet, dat er een 'ongewenst persoon' door die donkere kier stond te loeren. Jenny was doodsbang en kon helemaal niet meer denken.

Dat was maar goed ook, want als ze had kùnnen denken, zou ze nooit zo roekeloos geweest zijn om te doen, wat ze nú deed! Ze duwde de keukendeur voorzichtig verder open. Geen geluid weerklonk. Met wijd open mond, hijgend en toch weer proberend haar hijgende adem wat in te houden, sloop ze naar binnen. Doodstil stond ze op haar tenen te balanceren. Ze voelde een mug op haar voet steken, maar ze durfde zich niet eens te bukken om het beest weg te jagen.

Ergens binnen in het huis hoorde ze de gedempte stemmen van de Chinezen. Het ging weliswaar zacht, maar toch nogal vinnig. Ze hadden misschien wel ruzie.

O, dacht Jenny met afgrijzen, de een wil Koos doodmaken, en de ander wil natuurlijk nog even wachten.

Ineens ging er een deur open.

Jenny dook in elkaar, in de donkerste schaduw naast het aanrecht.

En nog geen minuut later verlieten beide Chinezen het huis. Jenny hoorde de sleutel knerssen in het slot. Ze hield de adem in en luisterde. Ze hoorde niets. Alleen de muggen zoemden. Na minstens vijf volle minuten van angstig wachten, bibberend, klappertandend, en met bonzend hart, durfde ze eindelijk van haar plaats te komen. Voorzichtig voelde ze aan de knop van de buitendeur.

Afgesloten! Ze liep op de tast door de keuken, voelde een andere deur en opende die. Ze stond in een grote, schemerdonkere kamer. Ergens zag ze een kiertje licht tussen de gordijnen. Ze liep erheen, struikelde over een lege stoel, bezeerde gemeen alle tenen van haar blote voet, en plofte bijna tegen het raamkozijn.

Ze gluurde door de spleet tussen de overgordijnen en zag het jacht wegglijden in het grijze morgenlicht. Ze bleef het naturen, totdat ze het niet meer zag.

Toen keek ze om zich heen.

'Koos,' fluisterde ze. 'Koos, ben je hier? Koos! Koos, leef je nog?'

Haar ogen tuurden wijd in de schemering, maar ze zag nog niets. Wel hoorde ze een onderdrukt gegrom.

'Koos! Koos, ik ben 't! Jenny!'

'Eh... mmmmmmmmmmm!'

Jenny liep naar de ramen en schoof de gordijnen open. Van één zijde viel het morgenlicht naar binnen.

In een hoek van de kamer, die bijna leeg was, zag ze een donkere gedaante op een stoel zitten.

'Koos,' zei Jenny, terwijl ze onmiddellijk naar haar broer liep, 'hebben ze je pijn gedaan?'

'Hmmm! Hmhmhm!' klonk het ongeduldig.

Jenny zag het: ze begon de doek los te knopen, die stevig voor Koos z'n mond was gebonden.

'Pffff! Hè...!' zuchtte Koos. 'Water, Jenny. Een emmer vol water, asjeblieft.'

'Eerst die touwen,' zei Jenny. 'Ze hebben je helemaal om de leuning van de stoel vastge...

'Nee, nee, niet losmaken,' zei Koos fel.

'Watte?' vroeg Jenny. 'Nie... niet lòsmaken?'

'Nee, eerst water, Jenny, dan zal ik je alles vertellen.'

Jongen zijn rare wezens, dacht Jenny, en ze liep naar de keuken. Met enige moeite vond ze iets, waar je water in kon doen, en iets anders, waar water uitkwam.

Zachtjes ruiste de kraan, en even later dronk Koos gretig de gevulde soeplepel leeg.

'Nog meer,' smakte hij.

Er kwam nog meer water. Toen Koos voldoende had gedronken, veegde Jenny met een mouw van haar peignoir

de mond van Koos af, want bij het 'voeren' was er het nodige gemorst.

'Jenny,' zei Koos, 'je moet alles laten zoals het hier was. Je moet... Maar zeg! Hoe ben jij hier gekomen? Zo midden in de nacht! Waar is Fer? Waar is oom Bas?'

'Pim Pandoer is wel op de kust,' zei Jenny wat bitter. 'Maar niet op onze kust, zoals vroeger.* Hij zit aan de overkant van een of ander meer, waarover die boeven jou hierheen hebben gebracht. En ik ben meegegaan, zie je.'

Jenny vertelde alles, wat er die avond en nacht was gebeurd. 'Maar nou maak ik die touwen los, en je gaat met me mee,' besliste ze als een echte huismoeder.

* Lees ook: S.O.S., Pim Pandoer is op de kust.

'En je maakt die touwen niet los, en ik ga niet met je mee', besliste Koos als een echte huisvader. En die is de baas, dat weet je. Dus Jenny hurkte in stomme verbazing voor haar broer neer, en wachtte gelaten een nadere verklaring af.

'Als we papier en 'n pen konden vinden, zou ik je alles laten opschrijven,' begon Koos, 'Maar nu moet je maar eens laten zien, dat je een goed geheugen hebt.'

Jenny en Koos: tien - tien!" zei Jenny, maar ze vond die opmerking zelf niet eens aardig. Alleen maar 'n beetje bitter.

'Ja, wat er met dat nummerbord aan de hand is, weet ik warempel nóg niet,' ging Koos voort. 'Maar ik heb in 't huis van die Chinees Rode Spin weer eens ontmoet.'

'Dat weet ik,' zei Jenny. 'Pim Pandoer is dat door jouw klopsignalen aan de weet gekomen. Hoe ziet die Spin eruit, Koos?'

'Och,' zei Koos vermoeid, 'Vermomd als artiest. Ik geloof dat 't dezelfde kerel is die we gisteren op die woonschuit zagen in Blokzijl. Weet je 't nog, Jenny?' 'O ja!' riep Jenny uit. 'Bakkebaarden!' 'En 'n snorretje,' vulde Koos aan. 'En 'n zonnebril!' 'Nee, in de kamer bij die Chinees had-ie geen bril op. Daardoor herkende ik hem juist, Jenny. Aan die valse pikogen. Maar ik weet nog veel meer, Jenny! En dat

moet je zo gauw mogelijk bekend maken. Hoe alles in elkaar zit, begrijp ik heus niet, maar zolang die boeven niet weten, dat jullie contact met mij hebben, loop ik heus geen gevaar. Ik wil hier blijven om nog veel meer aan de weet te komen. Want ze komen terug! Dan hoor ik nog wel meer, hoewel... Tja, erg veel zeggen ze niet, als ik erbij ben. Het meeste heb ik in die kelder gehoord, want...'

'... want Pim Pandoer had dat knopje veranderd, hé?' zei Jenny vol bewondering voor die geniale list.

'Precies, en nu moet je me niet meer in de rede vallen, en goed luisteren. Goed onthouden, Jenny!'

'Ja,' zei Jenny vol spanning. Ze ging even verzitten en hurkte voor Koos neer als een Chinese leerling voor z'n leraar!

'Eerst hoorde ik de helft van 'n telefoongesprek, vlak voordat ze me uit die kelder haalden. Dat begon met een bevel van een Eerste Persoon. Goed onthouden: dat is volgens mij de eerste persoon in een of ander groot boevencomplot. Die Eerste Persoon wist al, dat ik in de kelder van Wong zat, want ik hoorde Wong zeggen: de Eerste Persoon wil die Amsterdammer laten verdwijnen? Ik kneep 'm. Jenny, toen ik dat hoorde... Brrrr... Maar enfin, ik leef nog steeds. En verder hadden ze 't over DD... DD... de rest weet ik niet meer, maar dat was vermoedelijk wel 'n autonummer. En over Rotterdam hadden ze 't ook. En over zeepoeder. Gek, hè? Zeepoeder! Om dáár nou zo'n heisa over te maken.'

'De politie had 't over opium-smokkel,' zei Jenny. 'Dat zal 't dus wel zijn. Ga door, Koos.'

'Nou, toen werd Wong kwaad in die telefoon, want ze hadden 't over munten. Toen ik in die kamer was, Jenny, liet die bediende een heel pak scheuren, en er rolden wel honderd gouden munten op de vloer. Daarom - en omdat ik Rode Spin had herkend - wilden ze me niet meer loslaten, zie je Ik wist te veel, ik had teveel gezien!'

'Boeven!' mopperde Jenny verontwaardigd. 'En dat wij daar nou altijd onschuldig in moeten tippelen. Nou, ga 's door, Koos, want we moeten zo gauw mogelijk naar Pim

Pandoer en de anderen. Die zijn zich natuurlijk dood geschrokken, toen ze me niet meer in de Salamander zagen.'

'Gaan WE naar Pim Pandoer?' deed Koos verontwaardigd. 'Ik heb je toch gezegd, dat ik hier blijf? Nou, luister. Wong zei verder, dat hij eerst die Eerste Persoon zelf wilde ontmoeten, en dat hij anders dat zeepoeder niet met de munten wilde betalen. Zoiets zei hij tenminste. Zo ongeveer, zie je. Hij vertrouwt zijn eigen smokkelzaakje blijkbaar niet.'

'Dat hèb je met boeven,' zei Jenny wijs. 'Dief en diefjesmaat.'

'Nou, en toen riep Wong nog nijdig: kale Amerikaan. Dus die man, die opbelde - waarschijnlijk uit Rotterdam - is een Amerikaan. Hoe hij heet, kon ik uit het gesprek niet opmaken. Dat heb ik dus allemaal gehoord, toen ze aan 't telefoneren waren. Weet je 't allemaal nog, Jenny?'

Jenny herhaalde in 't kort alles wat Koos had verteld. Ze telde de puntjes op haar vingers na, zoals een schoolmeisje, dat jaartallen leert.

'Nou,' aarzelde Koos. 'Dat is eigenlijk het voornaamste, geloof ik. Snap je, Jenny, ik zat zo in m'n piepzak, dat ik soms vergat te luisteren.'

'Arme jongen,' zei Jenny medelijdend.

'Nou zeg, ik ben geen baby!' weerde Koos af. 'O ja, ik weet weer iets. Ze hadden tien broden weggebracht. Maar...'

Koos moest even nadenken.

'Wacht eens... Ja, naar Ronduite, zeiden ze. Ik heb die naam op de wegenkaart van Fer zien staan, maar ik weet niet meer wáár. Enfin, Ronduite was 't. Onthoud dat maar. Tien broden, zeiden ze. Tien gewichtige broden, denk ik. Verder hadden ze het over twee pakken goudstukken. Daar hadden Wong en zijn bediende ruzie over, dàt weet ik wèl. Ze hebben dat allemaal in 't begin van de nacht hierheen gebracht, toen ik nog in die kelder zat. En in die tijd...'

Jenny luisterde maar half. Ze liep langs de wanden van de kamer en probeerde laden of kasten open te trekken. Alles was afgesloten.

'In die tijd,' vervolgde Koos slaperig, 'hoorde ik ineens de stem van Pim Pandoer in die kelder. Door 'n luidspreker, die in de kelder hing. Nou, en ik maar kloppen, hè?

Zodoende wist Pim Pandoer dus waar ik zat.'

'En zodoende zit ik hier nu bij jou, Koos,' rilde Jenny doodmoe en slaperig. We moeten zien, hier zo gauw mogelijk uit te komen. Ga je mee?'

'Wè? Mée? Ben je betoeterd!' riep Koos uit. 'Er gaat nog veel meer gebeuren, en dat kom ik misschien allemaal nog aan de weet. Ik blijf hier!'

'Koos toch,' smeekte Jenny haar broer. 'Laten we nou gaan. Die broden... Nou ja, wat dát is, weten we niet. Maar die gouden munten. En dat moet hier allemaal zitten. En die Rode Spin, Koos. Laten we nou gauw hier uit zien te komen, en gauw de weg proberen te vinden naar Blokzijl.

Wie weet hoe Fer en oom Bas in angst zitten over ons!' 'Ik wil nog veel meer aan de weet komen,' hield Koos vol. 'Nou. maar ik vind 't onverantwoord, om dáár je leven voor op te offeren,' vond Jenny.

'Doe niet zo gek, kind!' zei Koos boos. 'Opofferen! Kom nou! Geef me liever nog wat water, want ik heb nog steeds brandende dorst.'

Gedwee voldeed Jenny aan het bevel van haar gevangen broer. Zij haalde nog 'n soeplepel water. Nadat Koos gedronken had, deed ze met tegenzin wat hij van haar eiste: ze bond de doek weer voor de mond van haar broer.

'Eh... pfrrr... pfrrr...,' pruttelde Koos ineens. Jenny maakte de doek weer los.

'Wacht even,' zei Koos vlug. 'Ze spraken ook nog over 'n bibliotheek. Nogal geheimzinnig, maar wat ze bedoelden, weet ik niet. Vertel 't in ieder geval aan Fer en Van Dijk, en bind die doek nu maar vast, Jenny!'

Jenny deed het, met grote zorg in het hart. Ze schoof de overgordijnen weer dicht en zei, alsof haar broer een ruimtevlucht naar Mars ging maken: 'Dag Koos! Daaag! Hou je goed, hoor, Koos. En wees niet brutaal tegen die boeven, want ze schieten je zó dood.'

'Hmmmm,' knikte Koos terug. 'Hmmmmmm,' met 'n driftige hoofdknik, die zoveel betekende als: ja, toe nou maar, ga

nou maar... En Jenny ging. Maar niet ver.

Op de drempel van de kamer naar de keuken aarzelde ze nog. Doe ik er nu wel goed aan? Wat zal Fer zeggen? En..., wat zal oom Bas wel zeggen, dat ik Koos bij die boeven gelaten heb? Maar nee, Koos wilde ook niet meekomen. Nou dan! Ze stapte de keuken in, en aarzelde weer. De aarzeling duurde een halve seconde, en ging toen over in een afschuwelijke schrik, die haar hart tot in haar keel deed bonzen. Ze hoorde iets aan de buitendeur! Een sleutel! Het slot knerste en klikte!

Jenny schoot weg in de donkerste hoek van de keuken en kroop achter de afhangende slip van een kleedje, dat over het keukentafeltje lag. De deur ging open. Jenny durfde niet te kijken.

De sleutel werd achter de man... achter de twee mannen!...
wéér omgedraaid. Nu kon ze niet vluchten.

Het waren de twee Chinezen.

'Voorzichtig Doedel,' zei de een.

'Ja m'neer Wong Ha-Tsi-Yoe,' zei de ander.

Als ze in de kamer zijn, klim ik op het aanrecht, draai de spanjolet van die openslaande raampjes open, en spring naar buiten, dacht Jenny rillend.

Maar van dat krijgsplan kwam niets terecht.

'Blijf jij hier, Doedel,' fluisterde Wong. 'Hou je revolver klaar. Ik heb er nog een bij me en houd die zelf gereed voor 'n aanval.'

Jenny durfde geen adem te halen. Ze viel bijna om, ze wist zich geen raad, en... o lieve help, toen ze even haar tintelend been wilde verzetten...

Het uitgeslipte rode pantoffeltje was Jenny noodlottig geworden.

Toen Wong en Doedel het zomerhuis een uur geleden verlieten, hadden ze nog niet de minste argwaan. Van de lift van Jenny in hun boot hadden ze niets gemerkt, en dat ze bij het afsluiten van het zomerhuis twee Ongewenste Personen in plaats van één hadden opgesloten, kwam vanzelfsprekend niet bij hen op. Maar terwijl Jenny daar had staan wachten in het keukentje, waren de twee

Chinezen - op weg naar hun jacht - langs de plek gekomen, waar het riet kersvers omlaag gedrukt was. Dit zou Wong vermoedelijk nòg niet opgevallen zijn, als hij daar niet iets roods had zien schemeren.

'Doedel, pak dat ding eens,' gebood Wong.

Doedel zijpte voor zijn heer door het moeras en raapte het pantoffeltje op.

Wong draaide het om en om.

'Het is van boven vrij droog,' stelde hij vast. 'Terwijl alles toch vochtig wordt in dit moeras.'

'Het heeft er dus niet lang geleden, m'neer,' zei Doedel met arglistige oogjes.

'Och ja, je moet eens iets nieuws vertellen, Doedel,' sprak Wong geërgerd. 'Kom mee asjeblieft. We moeten vlug naar Blokzijl om Victor op te halen.'

De Chinezen gingen naar het wachtende bootje en peddelden snel weg. Toen ze goed en wel op het meer waren, zetten ze het motortje aan en koersten in noordwestelijke richting.

Zo had Jenny het bootje zien weggaan, toen de morgen kreekte. Zo had ze geruime tijd veilig bij Koos kunnen doorbrengen.

Ze had alle nieuwtjes gehoord, en intussen haar dorstige broer gelaafd met water in een soeplepel.

Toen ze weer zou vertrekken, had ze alles in de vorige toestand terug gebracht: gordijnen gesloten, Koos de doek voor de mond gebonden.

En de soeplepel dan? Wel... de grootste genieën struikelen immers over de kleinste foutjes? Jenny had die ongelukslepel doodgewoon op de tafel laten liggen, tot grote schrik van Koos. Maar die kon niets zeggen; hij kon zijn zus niet meer naropen, ook al was ze pas in het keukentje.

Koos zat te rillen om wat er over 'n paar uur zou gaan gebeuren, als de heren Chinezen daar die ellendige soeplepel levensgroot op de tafel zouden zien liggen!

Maar in werkelijkheid gebeurde die ramp al binnen 'n paar minuten...

Want noch Koos, noch Jenny had er ook maar enig vermoeden van dat een verloren pantoffeltje blééf doorwerken in het gemoed van de twee Chinezen, van heer en meester beiden.

'U vroeg mij iets nieuws te vertellen, m'neer,' zei Doedel, terwijl hij diepzinnig over het ontwakende landschap tuurde. Het jacht tjoekerde. Wong hield het roer en koerste op de Walengracht aan, waardoor hij straks weer in het Giethoornse Meer zou komen.

'Ja,' zei Wong kort. Hij piekerde ook heel diep. Zou alles goed lopen? Met het zeepoeder? Met de vliegtuigen? Met de gouden munten? Met... de Eerste Persoon?

Die moet ik hebben, die Eerste Persoon: onder vier ogen, onder vier ogen... Die is de allereerste schakel van alles, wat in vroegere jaren mijn dierbaren heeft gesloopt en gedood. Die...

'Wel m'neer, iets nieuws is misschien de gedachte, dat iemand met rode pantoffels ons heeft gezien, en nu misschien bezig is, in uw zomerhuis onbeleefde dingen te doen, m'neer!'

Wong schoot rechtop. Het bootje wankelde en maakte een vreemde zwaai.

'Doedel! Klets niet zo gek!' snerpte Wong.

'Het mag gek zijn, m'neer, maar de gekste dingen zijn soms waar, m'neer.'

Het jacht keerde... Het legde aan bij een steiger van de burens, die hun zomerhuis nog niet hadden betrokken.

De twee Chinezen slopen geruisloos langs buurpaden naar hun eigen terrein. Als dieven beslopen ze hun eigen zomerhuis. Wong opende de keukendeur. Met zijn dienaar stapte hij behoedzaam binnen en sloot de deur weer af.

Hij beval Doedel de revolver gereed te houden - iets, wat de heer Wong Ha-Tsi-Yoe niet spoedig deed! Hij vertrouwde zijn dienaar weliswaar volkomen, maar niet met gevaarlijk speelgoed in de hand! Het was dus wel iets bijzonders, dat hij dit bevel aan Doedel gaf. Wong trad de kamer binnen en zag Koos nog netjes geboeid zitten.

Gerustgesteld wilde hij alweer weggaan, toen een straaltje licht van de opkomende zon over de tafel gleed. Het zonnestraaltje streelde de soeplepel, en Wong dacht: 'Hé!'

Veel bewijzen waren er trouwens niet meer nodig, want op dit moment hoorde hij iets vallen in de keuken. Dat was Jenny. Ze wilde haar tintelend been even verzetten, gleed uit, en schoot sierlijk languit over de vloer.

'Handen hoog!' krijste de stem van Doedel.

Even later kwam een krijtwitte Jenny Menning, met opgeheven armen, de kamer binnen, met Doedel vlak op haar hielen.

Wong had de gordijnen iets opengeschoven.

Jenny keek zo zielig naar Koos, alsof ze nu reeds in alle toonaarden om vergeving wilde smeken voor haar domheden. Wong keek Jenny kil aan. Hij wees naar de rode pantoffel en naar de soeplepel, die als scherpe, meedogenloze aanklachten daar maar op die tafel lagen.

'Ja mijnheer Wong,' knikte Jenny.

'Trek die pantoffel maar aan,' gebod Wong. Jenny deed het.

'Hoe kom je hier?' siste Doedel venijnig. Hij drukte de revolver diep in de rugzijde van de intussen niet meer erg heldere peignoir.

'Hiiii!' gilde Jenny, alsof er een leger muizen over haar rug trippelde.

'Doedel, bemoei je niet met je meesters zaken,' zei Wong streng. 'Hoe kwam je hier, jongedame!' ging hij wat milder voort. 'Vertel ons de waarheid, want anders sta ik voor jullie leven niet in. Jullie hebben je eigenwijze neuzen in zaken gestoken, waar kinderen niets mee te maken hebben. Nou! Vertel op!'

'Vannacht,' fluisterde Jenny. 'Toen gingen we weer eens bij uw huis kijken. Ik moest in de auto blijven, maar ik was zo bang om... om hem. Om Koos. En ik zag, dat u hem naar die boot bracht, en toen ben ik er ook in gekropen, en toen u daar straks hier in huis was, dacht ik dat u mijn broer zou vermoorden, en toen ben ik de keuken in geglipt, en ik mag toch zeker m'n broer wel helpen? En mag ik nou alstublieft m'n armen omlaag doen, want die beginnen zo te prikken.' Een klein, een héél klein glimlachje gleed over het onbewogen gezicht van de dikke rijkaard. Heel even maar.

Toen gaf hij een wenk naar Doedel. Met een hoofdknik gebod hij Jenny, op een stoel bij de tafel te gaan zitten. Hijzelf ging tegenover haar zitten. Hij speelde met zijn revolver en hield die van tijd tot tijd dreigend op het meisje gericht.

Overmand door vermoeidheid, huiverend van al die emoties, tegelijkertijd koortsig gloeiend en rillerig koud door de slapeloze nacht, kon Jenny haar zenuwen niet bedwingen. Ze lette niet op de revolver, legde haar hoofd op de armen, en snikte schokkend:

'Schiet me maar dood, lelijke Chinees. Het kan me niks meer schelen. Jullie zijn allemaal lelijke boeven. Ik vond alleen maar dat nare nummerbord van 'n auto. M'n broer ging bij de boeren in die gekke Muggenbeet vragen, van wie dat kon zijn. Mag dat dan niet? En moesten jullie dáárom m'n broer opsluiten, en hierheen brengen? Als een gevangene? Alsof *hij* een boef is, in plaats van jullie?'

'Wie zegt dat wij kwaad doen, meisje?' vroeg Wong zacht. Jenny richtte zich fel op en keek Wong stekend aan, met koortsachtig gloeiende ogen.

'Omdat jullie Koos gevangen houden. Is dat dan géén kwaad?

En omdat die Rooie Spin in jullie complot zit, en waar die Spin zit, daar zitten boeven. Die lelijke kerel kennen we al heel lang, en die heeft nog nooit anders dan gemene boevenstreken uitgehaald. En mag ik dan m'n broer niet achterna gaan, omdat hij toevallig die Spin bij jullie gezien heeft? En omdat hij goudstukken gezien heeft? En omdat jullie gekke griezelige dingen in jullie huis hebben?'

En dat moest die arme Koos allemaal machteloos aanhoren! Hij zat daar maar, bevend van woede om die Chinezen, en huiverend van schrik, omdat Jenny daar maar zó al die kostbare geheimen eruit flapte!

Jenny, Jenny toch! Koos had het wel willen uitschreeuwen: Jenny toch, doe toch net alsof we niets weten. Dat ik die Rode Spin heb herkend, is al erg genoeg, maar ze weten immers niet, dat wij nog *veel meer* weten!

Helaas! Koos kon 't alleen maar denken, en geen woord zeggen. Zijn mond was gesnoerd, door Jenny zelf. Hij kon niets anders doen, dan maar machteloos daar zitten, vastgebonden op z'n stoel...

'Gouddieven zijn jullie!' schreeuwde Jenny.

'Opiumsmokkelaars! En mensenrovers zijn jullie. Wacht maar! Als Pim Pandoer jullie ontdekt, zijn jullie d'r geweest!'

Dat maakte de maat vol!

Wong stond langzaam op. Hij keek zijn bediende aan. Doedel maakte een lichte buiging, en sprak zachtjes: 'Naar mijn mening zijn er nu twee Ongewenste Personen, m'neer. Tot morgen moeten die verdwijnen.'

'En gistermiddag nog zei je me, dat het niet goed was, dat ik die jongen vasthield,' siste Wong woedend. Tja, die slimme Chinees zat nu niet met één, maar met twee ongewenste pottekijkers!

'Ze weten teveel, m'neer! Ze mogen niet in de maatschappij terugkeren, m'neer. Totdat we helemaal klaar zijn, m'neer.'

Wong dacht diep na. Hij speelde met zijn revolver.

'Wat moet ik met ze beginnen!' zuchtte hij.

'De onbewoonde plek, m'neer,' zei Doedel onderdanig.

'Daar komt niemand. En niemand zal op de gedachte komen, m'neer, dat wij deze twee Ongewenste Personen dáár zullen heenbrengen.'

Wong knikte eerst 'ja', toen langzaam, vlugger, en tenslotte heftig 'nee.'

'Nee, Doedel. Ik wil de eer van mijn volk niet krenken. De Chinezen zijn een hoffelijk volk. Ik kan een jongedame dit niet aandoen. Zelfs niet een brutaal en vrijpostig Nederlands meisje.'

'Ik weet het dan misschien nog beter, m'neer,' boog Doedel weer met een allerakeligst glimlachje.

'U kunt de jongedame ook vrijlaten, m'neer. Maar onder bedreiging van de dood aan haar broer, m'neer. Haar broer is dan zoveel als... als... gizze... gizze...

'Aha! Een gijzelaar, bedoel je?'

'Dank u, m'neer, dank u wel, m'neer,' boog Doedel innig dankbaar. 'Dat wilde ik zeggen: een gizzelaar.'

Wong dacht na. Toen knikte hij.

'Jongedame,' sprak hij, terwijl hij om de tafel heenliep. Met zijn vingertoppen raakte hij haar schouder aan en beduidde haar, op te staan.

'Jongedame, mijn bediende is erg vrijpostig, en in zijn vaderland zou hij het niet gewaagd hebben, een mening te geven, waarom niet werd gevraagd. Maar toch wil ik op zijn ongevraagd voorstel ingaan. Je kunt gaan, jongedame. Maar wij brengen je broer ergens heen, waar niemand hem vindt. Zou er door jouw gepraat een moeilijkheid ontstaan voor onze zaken, dan zal dit je broer onherroepelijk en ogenblikkelijk het leven kosten. Versta mij goed: als onze zaken goed gaan, zal je broer geen haar worden gekrenkt. Bij het allereerste teken echter, dat onze zaken dreigen te mislukken, zullen wij dit toeschrijven aan de loslippigheid van deze jongedame, en...'

Wong liet de revolver onder Jenny's neus ronddraaien.

Jenny snikte even, hikte even, en zei zachtjes: 'Ja, mijnheer Wong Hasj... Hasje... Ja, mijnheer.'

Wong leidde haar tot de kamerdeur.

Nogmaals raakte hij haar schouder aan, en Jenny keek hem aan alsof ze wilde zeggen: is het nou nòg niet genoeg?

En plotseling sprak Wong in het Engels:

'D'you understand English?'

'Eh... ja, yes, 'n little beetje, sir. Een beetje wel, denk ik.'

Ze was zo verward, dat haar hele schoolkennis van het Engels als hutspot door elkaar rolde.

Maar ze verstond toch vrij goed, wat de Chinees nu in die taal tegen haar zei!

'Ik wil u even zeggen, jongedame, waarom ik mijn bediende zijn onbeleefde inmenging in mijn zaken graag vergeef.

Als mijn zaken goed aflopen, ontvangt hij een gedeelte van de winst tot beloning voor zijn goede diensten. En daar is hij bang voor: dat mijn zaken mislopen. Want dan loopt ook hij zijn beloning mis.

Maar in vertrouwen wil ik u geruststellen, jongedame.

Mijn bediende verstaat geen Engels, en daarom kan ik u gerust medelen, dat uw broer werkelijk in géén geval iets ergs zal overkomen. Als de jongedame maar zo goed wil zijn, haar mond te houden. Want de jongedame zal mij niet geloven, als ik beweert, dat Mr. Wong Ha-Tsi-Yoe een goed

doel nastreeft.'

'Beg pardon?' vroeg Jenny, die dacht dat ze het niet goed had verstaan.

'Ik wil een goed doel, jongedame,' herhaalde Wong.

'Ha!' zei Jenny, terwijl ze spottend haar schouders optrok.

'You are... you are... eh...

Ze wist echter niet wat 'opium' en 'smokkelaar' in 't Engels was, en daarom zei ze minachtend: 'You are a bad man!' (U bent 'n slechte kerel.)

'No, no,' zei Wong met een brede glimlach. 'I'm not a bad man. (Ik ben geen slechte kerel.) Maar de jongedame en haar broer zijn zeer gevaarlijk voor mijn zaken, die goed zijn. Goede zaken, jongedame! Zeer goede zaken. Maar nogmaals: ik wil de jongedame niet in angst laten zitten.

Mijn bediende is te fel, en misschien ook wel te wreed. Eerlijk gezegd: ik houd niet van hem, en zodra ik hem niet meer nodig heb, stuur ik hem weg. Ik zeg u dit ronduit, jongedame, want ik wil u niet nodeloos in angst laten zitten. En ik hoop, dat u zult zwijgen over alles wat u hebt gezien en gehoord, zodat ik geen vervelende maatregelen hoef te nemen. Zeer, zeer vervelende maatregelen, die schadelijk zouden zijn voor uw broer.'

Verbaasd, soms bijna twijfelend of ze het wel goed verstond, keek Jenny tersluiks naar de bediende.

Doedel echter stond onbewogen in het niets te staren. Hij verstond blijkbaar geen woord van de onprettige dingen, die zijn meester over hem vertelde.

Toch vertrouw ik die Wong niet, dacht Jenny. Waarom doet hij ineens zo aardig? Om mijn mond te snoeren?

'Nou,' zei Wong plotseling scherp, in het Nederlands, 'het spijt me, dat ik je geen behoorlijke dagkleding kan lenen, maar je zult nu mijn huis moeten verlaten. We zijn al veel te laat voor onze plannen. En... zwijg! Verlaat dit huis, draal niet, blijf niet loeren, want als ik iets van dien aard bemerk, zal dit ongezond zijn voor je broer!'

Jenny verliet het huis.

Het was alsof ze droomde.

Ze slipte op haar pantoffels over het smalle pad van

betonnen platen. De muggen zoemden alweer om haar heen. De vogels tjilpten, de eenden kwekten en de kikkers kwaakten, en Jenny maakte heel gauw dat ze weg kwam. Het duizelde in haar hoofd, maar één ding stond voor haar vast: ter wille van Koos moest ze maken dat ze weg kwam. Zo gauw en zo ver mogelijk...

In enkele verderop staande huizen ontwaakte nieuw leven. Jenny schaamde zich dood, durfde geen mens te ontmoeten, en sloop langs heggen en struiken. Ze verliet de open weg en koos een of ander landpad uit. Ze wist ongeveer waar ze liep, zag een wegwijzer en las Blokzijl 7.5. Ze wist dus, welke richting ze moest inslaan. Onderweg repeteerde ze de hele nabije toekomst.

'Ik vertel alles. Ze moeten meteen weten, dat Koos nog steeds in gevaar is.'

'Ik vertel niets. Helemaal niets, want die Chinees leek me toch niet zo kwaad. Je moet die lui niet dwars zitten, dan doen ze jou ook niets. Dan doen ze ook Koos niets. Wat kan mij die bende boeven schelen? Als Koos maar niets ergs overkomt...'

'Nee, die Chinees probeert me maar te lijmen. Ik moet wèl alles vertellen. Alleen tegen Pim Pandoer.'

'Nee, ook tegen oom Bas.'

'Nee, ook tegen de politie, want zonder de politie kun je niets beginnen.'

'Nee, ik zeg niks! Want als die Chinezen de politie zien komen, denken ze: ze heeft gekletst, en dan dóen ze Koos wat. Dan schieten ze hem dood.'

'Ik zeg 't toch maar wèl...'

'Ik zeg 't toch maar niet...'

Arme Jenny. Hoe dichterbij ze het torentje van Blokzijl naderde, des te erger werd het met haar.

'Ha, moet je die zien!' schreeuwden een paar kinderen. 'Die is d'r huis en d'r bed kwijt, hahaha!'

In Blokzijl sloop ze langs de Bierkade, door steegjes, langs de Rietvink - (kijk, die boot lag er nog!) - door steegjes en slopjes naar het achterplaatsje van De Swarte

Swaen.

'Asjemenou!' stamelde de eigenaar van het hotel. De goede man was net zo'n beetje bezig, met dweil en zwabber zijn straatje voor de nieuwe dag gereed te maken.

'Is de jongedame aan 't slaapwandelen? Is de jongedame dan vannacht niet... met de drie heren zal ik maar zeggen...

'Nee, nee,' weerde Jenny af. 'Koffie alstublieft, mijnheer.'

'Asjemenou!' zei de man weer. Hij zette zijn zwabber neer en volgde Jenny in het kale, lege café. 'Uw drie vrienden zijn alweer op pad, jongedame, en ik dacht heus en werkelijk dat de jongedame nog in haar kamer was.'

'Och,' zei Jenny doodmoe en met een lange geeuw. 'Daar heb ik wel eens meer last van. Ik snak naar een kop sterke koffie, mijnheer...'

En zo zat een verfromfaaide Jenny daar nu te soezebollen achter haar dampende koffie.

Ze was al tien keer van plan geweest, even naar haar kamer te gaan om zich wat op te knappen, maar ze kon er de moed niet toe vinden. Haar benen waren loodzwaar.

Het hamerde in haar hoofd, het doezelde en duizelde: als ze straks komen, vertel ik alles, vertel ik niks, vertel ik alleen dát en niet van dát... O, Pim Pandoer, wat moet dat nou? O, zouden die Chinezen Koos al vermoord hebben?... De morgenzon gluurde naar binnen. De drie avonturiers uit Arnhem kwamen moedeloos terug van hun vergeefse tocht naar De Gouden Krokodil, en stapten ook naar binnen. Hun monden vielen open van verbijstering en verbazing, en boven het verre getjilp van de vogeltjes buiten hoorde je alleen een verbouwereerd gefluister: 'Sammernappels... Sss... Sammerrrrrnappels nog an toe...'

ZEVENDE HOOFDSTUK

DE POLITIE ZOEKT EEN KUNSTSCHILDER PIM PANDOER ZOEKT EEN VERDWENEN JONGEN BAS BAANDERS SLAAPT EN WAAKT...

Bas Baanders voelde zich op deze prille morgen niet alleen de pleegvader over Fer Donkers, die reeds zo menigmaal als geheimzinnige Pim Pandoer was opgetreden. Nee, de brave man van de Imbosch nam de leiding in dit hachelijke ogenblik, waarop de drie mannen tegenover een ontredderde Jenny Menning zaten. 'Komaan Jenny,' begon Bas vaderlijk. 'Vertel 't eens.' 'Ik kom van Koos,' fluisterde Jenny. Ze keek wezenloos voor zich heen, en merkte niet, wat voor 'n blikseminslag deze paar woorden alweer bij de drie heren veroorzaakten! 'Van Koos!' fluisterde Pim Pandoer, terwijl hij verbaasd naar Van Dijk keek. 'Van Koos!' knikte deze gewichtig, hoewel hij er niets van begreep. 'Koos!' mompelde Bas met naar het plafond opgeslagen ogen. 'Ik krijg nog 's wat!'

'Ja,' knikte Jenny. 'Van Koos. Ik was met die boot meegevaren, toen jullie nog ergens bij die boerderij rondscharrelden.'

'Maar Jenny,' zei Bas boos. 'We hadden je toch gezegd, dat je in de Salamander moest blijven?'

'Ja, dat is zo, maar ik was zo bang voor Koos, en toevallig zag ik ze met hem naar een boot gaan.'

'Waarom riep je ons niet, Jenny?' vroeg Van Dijk.

'Mijnheer Van Dijk, ze hielden een revolver tegen Koos z'n rug, en ik dacht: als ik schreeuw, trekken ze van schrik misschien dat ding over, en dan hebben we geen Koos meer. Nou, en toen ben ik stilletjes meegevaren, naar de overkant.

Naar Ronduite. Dat staat op je kaart, Fer. eh, Pim geloof ik. Droom ik nou?

Jenny keek suffig naar de mannen.

'Jenny,' sprak Pim Pandoer resoluut. 'Vertel vlug alles wat je weet, want ik denk dat we hier onze tijd zitten te verknoeien. Waar is Koos! In Ronduite, zei je?'

Pim Pandoer nam de wegenkaart en een blocnote voor zich, en begon notities te maken. Maar erg veel schreef hij niet.

'Ik kan niets zeggen,' zei Jenny. 'Als ik wat zeg, en die Chinezen komen 't aan de weet, dan schieten ze Koos dood. Of ze verdrinken 'm. Met zware stenen om z'n buik. Hu...'

'Ja, maar als je iets weet, Jenny... De kleinste aanwijzing kan voor de politie de grootste waarde hebben.'

'En voor Koos de kogel, mijnheer Van Dijk, en ze mogen voor mijn part duizend kilo opium smokkelen en 'n miljoen gouden munten, ze moeten van Koos afblijven. Ik zeg niks.'

De drie mannen keken elkaar verbaasd aan.

'Heb je met Koos gesproken?' vroeg Pim Pandoer.

'O ja, 'n hele tijd,' zei Jenny trots. 'Helemaal alleen. Hij was gebonden, en toen die kerels 't huis uit waren, zat ik er in. Toen heb ik die doek voor z'n mond losgemaakt - ja, ze

hadden een doek voor z'n mond gebonden, zodat hij niet kon schreeuwen. Toen heeft Koos me alles verteld, enne... van wat ie in die kelder had gehoord, Fer! Fantastisch, zeg, dat je dat zo gemaakt had, dat Koos alles kon verstaan!"

Even vergat Jenny haar vermoeidheid. De bewondering voor Pim Pandoer straalde uit haar ogen.

'En van die Rooie Spin, zeg, en die vliegtuigen... Haha, en van die Eerste Persoon!"

'Eerste Persoon?" deed Pim Pandoer verbaasd.

Jenny kwam weer tot bezinning.

'O, nee, niks,' zei ze. 'Ik mag niks zeggen. Ze schieten 'm dood, hoor! En morgen is alles voorbij. Als alles voor die boeven goed afloopt, is Koos morgen vrij. En...'

Jenny knikkebolde. Haar verwarde haren vielen voor haar gezicht. 'Enne... die dikke Chinees lijkt me toch niet zo heel slecht.

Hij zei... Hij begon ineens Engels tegen me te praten, en toen ie vroeg of ik Engels verstond, was ik helemaal in de bonen, jongens! Ik zei: 'n little beetje! Maar ik verstond alles. En die gekke Doedel verstond geen Engels, en daarom kon de dikke Chinees 't me zeggen. Jongedame - zei die mijnheer Hasjie - jongedame, mijn bediende is 'n beetje giftig of zo. Hij is bang dat hij zijn deel niet krijgt, en daarom wil-ie je broer misschien wel kwaad doen. Maar zodra mijn zaak achter de rug is, gooi ik 'm de deur uit, en heus: als je niet lastig voor mijn zaken bent, gebeurt er met je broer niets, en is hij morgen weer vrij. Dat zei die dikkerd, enne... Of zou 't toch wèl 'n gemene kerel zijn? O, Fer! O, oom Bas! O, Fer Donkers, ben jij nou 'n echte Pim Pandoer? Zeg me dan of ik 't zeggen moet, of niet!"

Bas Baanders was ongeduldig opgestaan.

'Sammernappels nog an toe,' bromde hij, heen en weer dravend. 'Allemaal apekool. Die Muggenbeet in elkaar timmeren, en die Chinezen erbij, en anders niet. En dat kind moet naar bed, en dadelijk en subiet, en anders dragen we morgen 'n zieke naar Arnhem. Jenny! Sta op en vraag aan de hotelbaas of je kunt douchen. Subiet!"

Jenny zweefde meer dan dat ze liep. Bas ondersteunde haar, bracht haar naar de hoteleigenaar, en commandeerde: 'Mesjeu, 'n hete douche voor deze dame, en subiet. Jenny,

vertrek. Over 'n half uur kom ik kijken of je slaapt.
Asjeblijft, en nou geen vieren en vijven, geen Chinezen en
Kozen meer, en nou naar bed!"

Jenny gehoorzaamde.

Pim Pandoer en Van Dijk zaten druk te confereren.

'Wat beginnen we, mijnheer Van Dijk?' vroeg Pim Pandoer.

'Wat beginnen we, Pim Pandoer?' vroeg de politieman.

Ergens ver weg rinkelde de telefoon. De hoteleigenaar
slofte naar de cel. Even later kwam hij bij de twee mannen,
die zwaar peinzend aan hun tafeltje zaten.

'Ja, drie koffie alstublieft, mijnheer,' zei Pim Pandoer.

'Mijnheer Van Dijk,' wenkte de man naar de cel. 'Telefoon
voor u, mijnheer. De koffie komt er an, heren.'

Bas Baanders onderbrak zijn heen-en-weertjes.

'Zo mesjeu de marsjesee,' zei hij. 'Telefoon! Dat belooft weer wat, want zoals we hier als drie gezakte studentjes zitten te zitten, schieten we geen steek op.'

Daarna zette Bas zijn wandelingen onverminderd voort. Pim Pandoer bleef zitten piekeren. Van Dijk verdween in de telefooncel.

Na enkele minuten stonden er drie koppen verse koffie op het tafeltje, en drie mannenhoofden staken vlak bij elkaar alsof het samenzweerdere waren. In zekere zin waren ze dat dan ook.

'Ze zitten 'm op de hielen,' zei Van Dijk hoopvol.

'Koos?' vroeg Pim Pandoer.

'Die Chinezen?' baste Bas.

'Rode Spin,' antwoordde Van Dijk.

'Om tenminste ergens te beginnen, zijn ze die Volkswagen met het ons bekende kenteken DD 90-78 gevolgd. In de loop van de morgen kwamen ze hem op 't spoor, toen hij Rotterdam binnenreed.'

'Hoe weten ze, dat de kunstschilder Rode Spin is, mijnheer Van Dijk?' vroeg Pim Pandoer met een fijn lachje.

'Wij weten het nog niet eens zeker. We weten alleen, dat Koos op een of andere manier contact met Rode Spin heeft gehad, maar meer dan de klopsignalen van Koos - waarmee hij mij Rode Spin seinde - weten we niet.'

'Ze zèggen 't ook niet, maar ik vermoed het,' zei Van Dijk. 'In ieder geval: met die auto is wel iets, niet? Laten we dat maar even vaststellen. Die nummerplaat JK 10-10 is zo spoorloos, hè? Enfin, ze zijn die VW gevolgd, en hij is binnengegaan in een volksbakkerijtje van 'n zekere Bertelens. Hij sjouwde 'n tiental manden met duiven naar binnen.'

'Klopt,' knikte Bas. 'Ik zag die ringbaard vanmorgen duiven wegsjouwen, vlak bij die boot vandaan.'

'Dat poeder - weet je, Pim Pandoer? - dat ik in dat doosje opveegde? Wel, het *is* opium. Dat geeft dus een aanknopingspunt. Toch willen ze nog niet ingrijpen. Op 't ogenblik wordt Rode Spin - of althans die kunstschilder - geschaduwd. Ook hebben ze langs hun neus weg een routine-contrôle gehouden op de rijksweg.

Zijn papieren waren in orde. Ook zijn rijbewijs. Naam, nummer, alles klopt. Hij heet Victor Carlo. Dat staat tenminste op zijn rijbewijs!.

'Dat zegt mij niets,' vond Pim Pandoer. 'Hij heet Sjarel de Vroet.'

'Ja, als! Als 't inderdaad Rode Spin *is*,' zei Van Dijk. 'In ieder geval moeten we hier die kunstschilder opvangen. Hij wordt zwaar verdacht. Hij is in Rotterdam vanmiddag in een cafeetje geweest en heeft er geen consumptie gebruikt, de sukkel. Dat is weer zo'n stommitieit van misdadigers: ze zijn geslepen tot en met, maar ze maken altijd kleine fouten. Een chauffeur, die een kroegje binnengaat en daar niets anders doet, dan wat smoezen bij de bar, geheimzinnig rommelt met pakjes, en dan zonder consumptie en zonder iets te betalen weer weggaat, wel... dat geeft een rechercheur, die wèl een kleintje koffie bestelt, te denken, niet? Daarna is die artiest-chauffeur nog naar een groot gebouw gegaan. Het schijnt dat hij daar een bezoek gebracht heeft aan een rijke Amerikaan, die volgens onze inlichtingen ook al geen brandschoon verleden heeft. Het is een zekere Mr. White. Nooit van gehoord overigens, maar hij staat zelfs bij Interpol gesignaleerd, en dat geeft een eenvoudig politieman te denken. Daarom dacht ik dan ook, zojuist in die cel. En ik

heb de lui in Rotterdam geadviseerd, de telefoon van die Amerikaan in de centrale vast te houden en alle gesprekken door de recherche te doen meeluisteren. Je kunt immers nooit weten! Ziezo. En verder is er geen nieuws. Over Koos heb ik nog maar niet met m'n collega's gesproken. We moeten Jenny uit haar tent lokken. Ze moet zich dan maar per ongeluk 'n keertje verspreken, waardoor wij misschien een waardevol aanknopingspunt krijgen.'

'Geen denken aan, mesjeu!' zei Bas. Jenny moet slapen. Denk je, dat ik een logeetje mee op reis genomen heb, om haar als 'n overleden schellevis aan haar oom en tante terug te bezorgen?'

Van Dijk glimlachte.

'Goed, goed, Bas!' gaf hij toe. 'Ik zeg ook niet, dat 't *nu* moet gebeuren. Laat ze eerst maar 'n paar uur goed slapen en op krachten komen.'

'Ziezo, dat dacht ik óók, mesjeu!' zei Bas tevreden. 'En ik ga op wacht staan. Anders komt ze ons wéér achterna, net als vannacht.'

'Maar Koos! Maar Koos!' mijmerde Pim Pandoer ongerust.

'Heren,' besloot Van Dijk. 'Ik ga even overleggen met mijn collega's. Ze zijn hier bij agent Burger. In ieder geval wordt die Gouden Krokodil van minuut tot minuut in 't oog gehouden.'

'En ik ga...,' aarzelde Pim Pandoer. Hij wist niet, wàt hij ging. Hij liep naar de hoteleigenaar en betaalde de consumptie. Bas Baanders liep naar de trapingang.

'Ik ga op m'n post,' zei hij. 'En jij gaat natuurlijk op jacht naar die jongen, hè? Succes, Pim! Bega geen domheden, jongen! Kijk goed uit je ogen, want die Chinezen zijn lepe jongens, vind ik. Tot op dit ogenblik spelen ze 't nog steeds klaar, mesjeu de marsjesee èn Pim Pandoer èn Bas Baanders van de Imbosch levensgroot te betoeteren. En dat wil héél wat zeggen!'

Pim Pandoer liep naar de uitgang van het restaurant. Bas Baanders keerde zich nog even om en riep Pim Pandoer na: 'Maar ik maak worst van de lui, zodra ik daartoe de tijd gekomen acht, of ik ben geen Bas Baanders meer. Ajuus!'

De hotelhouder - die van alle vorige gesprekken geen woord had kunnen opvangen - keek stomverbaasd van Pim Pandoer naar Bas en van Bas naar...

Nee, Pim Pandoer was al naar buiten.

Van Dijk confereerde met zijn collega's over deze wonderlijke en onnaspeurbare, krokodillegeschiedenis.

Bas Baanders klopte op de kamerdeur van Jenny. Hij kreeg geen gehoor. Voorzichtig opende hij de deur. Jenny lag vredig te slapen. Bas ging op een stoel naast haar bed zitten. Hij kruiste de armen voor zijn borst, en weldra schommelde zijn hoofd alle kanten heen.

Hij schrok wakker, voor de tiende keer binnen drie minuten. Hij stond op, en mompelde: 'Nee, dat kan zo niet. Als ze toevallig wakker wordt, glipt ze er nóg tussenuit. Op jacht naar haar verdwenen broer. Nee, dat kan niet.'

Hij stond op en kuierde naar een formidabele ouderwetse crapaud.

Onderweg bleef hij peinzend staan voor een zielig hoopje textiel, dat midden op de vloer lag. Het was de peignoir van Jenny...

Twee rode pantoffeltjes lagen er schots en scheef bovenop. Bas nam een pantoffeltje in zijn handen.

'Hm,' bromde hij. 'Kletsnat. Rode pantoffeltjes. Net 'n sprookje.'

De goede man moest eens weten, wat voor aardig sprookje één van de beide pantoffeltjes op z'n geweten had... Daarna nam hij uitgebreid de kolossale crapaud op en plaatste die midden voor de kamerdeur.

Hij ging er languit in zitten en bromde: 'Knappe dame, die me hier kan passeren.'

Daarna sliep hij in. Jenny ademde zwakjes, Bas knorde als een zekere heer Goliat.

Werkelijk, als er niet zo'n griezelig drama achter stak, zou je zeggen: het lieflijkste tafereeltje dat 'n mens zich maar kan indenken.

En Pim Pandoer snorde in volle vaart langs de bochtige dijken tussen Blokzijl, Moespot, St. Jansklooster, en...

'Als m'n kaart goed is, moet hier Ronduite zijn,' zei Pim Pandoer, terwijl hij voorzichtig de Salamander met twee wielen in de vochtige, drassige berm parkeerde.

Lange struiken en jonge bomen stonden langs de vrij

smalle asfaltweg. Links strekte zich de onmetelijke Beulaker Wijde uit, rechts de Belter Wijde. Ver vooruitgeschoven in de ongeveer honderd meter brede oever van riet en massa's fel bloeiende bloemen stonden - op tamelijk grote afstanden van elkaar - kleine huizen, die er allemaal wonderlijk stil en verlaten uitzagen.

Pim Pandoer stapte uit de auto.

Hij zag ergens een man bezig met het aanleggen van een pad. De man gebruikte daarvoor puin. Een paar kinderen speelden tussen de struiken en de bloemen. Pim Pandoer wandelde erheen.

Hij presenteerde de man een sigaret.

'Mooi weertje,' begon Pim Pandoer. 'En wat 'n aardige huizen zijn dat. Maar zijn ze wel bewoond?'

'Dank u wel,' zei de man, terwijl hij Pim Pandoer vuur presenteerde. 'Ja mijnheer, het is hier wel aardig. En lekker rustig nog. Dat wordt wel anders, als de rijke heren hier hun zomerhuizen komen betrekken. Over 'n paar weken begint 't feest. Dan komen ze hier hun vakantie doorbrengen, varen, vissen, en wat je maar wilt.'

'Ja,' zei Pim Pandoer plotseling. 'Ik kom hier eigenlijk om in een van die huizen een kleine reparatie te verrichten. Maar... drommels... laat ik nou vergeten zijn, waar ik zijn moet!'

'Tja,' mompelde de man onverschillig, terwijl hij een stuk puin opraapte. 'Dat is een moeilijke zaak. Ik weet ook niet, welke snoeshanen hier hun bivak opslaan.'

'Ha, snoeshanen!' lachte Pim Pandoer. 'Zegt u dat wel! Ik moet bij een of andere Chinees zijn.'

'O, Sjinonkel zeker!' riep een van de kinderen. 'Die heeft dáár zijn zomerhuis. Hij woont er nog niet zo lang, mijnheer!'

Hé, dacht Pim Pandoer. Ook al Sjinonkel. Net als bij Wijnandje in de Muggenbeet.

'Nou, ik zal maar eens beginnen,' zei Pim Pandoer schijnbaar onverschillig. 'De Chinees heeft 'n defect aan de leiding, die naar z'n koelkast loopt. En hij wil alles oké hebben, als hij hier komt overzomeren.'

'Haha, overzomeren, zegt u dàt wel!' lachte de man. 'Nou, hij is hier gistermiddag nog geweest. Ze brachten 't een en ander binnen, dus ik denk, dat hij wel heel gauw zal komen.' Merci, honderdmaal merci, dacht Pim Pandoer...

Toen beging hij een domme streek. Die knalrode Salamander staat hier vlak langs de weg veel te veel te kijk, dacht Pim Pandoer.

Hij reed even door, totdat hij vlak tegenover het zomerhuis was, dat volgens die man en de kinderen van de Chinees moest zijn. Er liep een brede strook gras heen. In het midden daarvan was een betonnen pad, niet breder dan 'n halve meter.

Pim Pandoer deed de auto zwenken en wilde de strook gras oprijden, het betonnen pad midden tussen de wielen.

De man schreeuwde nog iets van 'Dat kan niet!' - maar het was al te laat. Zjiej, zjiej... zzzzzjiej, en de Salamander was prachtig vastgelopen in het moeras! Drommels, wat 'n ezel ben ik, mopperde Pim Pandoer. Dat begint alweer met pech.

Hij stapte uit de auto. Er was niet veel aan te doen. Die moest er uitgetrokken worden.

Enfin, hij stond in ieder geval van de weg af. En nu moet ik toneel spelen, dacht Pim Pandoer. Hij trok zijn overal aan en nam een grote tas gereedschap uit de kofferruimte.

Nu ben ik elektriciën...

Hij stapte over het betonnen paadje en bekeek de achterdeur. En eindelijk... eindelijk... eindelijk...

'Eindelijk in al deze ellende dan toch eens geluk!'

mompelde Pim Pandoer, toen hij zag dat er een gewoon huis-, tuin- en keukenslot in zat.

Hij viste in zijn gereedschapstas en haalde er een roestige looper uit. Met groot gemak kwam hij binnen.

Het kon hem niets schelen, of hij daarbinnen iemand zou ontmoeten. Ik ga spijkers met koppen slaan, en nu moet dat gezeur maar eens uit zijn, dacht hij.

Maar er was niemand.

Hij liep door het keukentje, kwam in de kamer. Hij snuffelde overal, maar er was geen spoor van leven te

ontdekken.

'Dus Koos is hier niet. En toch moet hij hier geweest zijn, want Jenny vertelde dat ze met 'n bootje had gevaren. Naar Ronduite. Dat is hier. Tja!'

Overal loerde hij rond. Je kon wel zien, dat er korte tijd geleden iemand geweest moest zijn. Water op de gladde tafel. Ordeloos verspreide stoelen.

Pim Pandoer voelde aan alle kastdeuren. Ze waren afgesloten. Hij zocht zijn looper. Langzaam opende hij de kasten. De een met meer, de ander met minder moeite. Hij vond een groot aantal wittebroden.

'Zeer eigenaardig,' mompelde hij. 'Bijzonder eigenaardig.' Hij legde er een op de tafel en onderzocht die nauwkeurig. Hij ontdekte de inkepingen in de korst en de inhoud van de broden.

'Volkorenbrood,' spotte Pim Pandoer. 'Mooi zaakje!' Hij legde de broden op dezelfde plaats terug.

Ook vond hij de zware pakketten. Met eindeloos geduld peuterde hij de touwtjes los van één pakket en vond de gouden munten.

'Ook al zeer eigenaardig. Echt of vals: het is in ieder geval een kostbaar zaakje.'

Hij snuffelde verder en vond in een schijnbaar lege kast, helemaal onderin, een grote doos met slordig gefabriceerde sigaretten.

'Vast en zeker marihuana-sigaretten,' stelde Pim Pandoer vast. 'Er zit misschien nog veel meer van dat fraais in dit riante zomerhuis, maar... Koos! Drommels nog toe, het is alweer bijna middag. Dat kost ons vandaag weer een telefoontje naar Arnhem. Ik hoop één ding: dat de familie Menning in Arnhem toch asjeblijft, asjeblijft niet ongerust begint te worden! Dan zijn we verloren! Vooruit, opschieten! Naar De Gouden Krokodil!'

Pim Pandoer zorgde ervoor dat alles weer op z'n plaats kwam. Hij liep naar de Salamander en zette zijn gereedschapstas weg. Daarna zocht hij wat rond... Bij een boerderij stond een zandauto.

De rest was - met behulp van 'n paar rijksdaalders voor de zandrijder - toch nog tamelijk gauw gebeurd. De

Salamander werd achterstevoren uit het moeras getrokken, en in vliegende vaart reed Pim Pandoer de weg terug.

Het was inmiddels al bijna één uur in de middag.

Hij stapte snel De Swarte Swaen binnen en vroeg naar Van Dijk.

'Die komt over..., ' - (de hoteleigenaar keek zeer geleerd naar de klok) - 'die komt tegen half twee terug, mijnheer.'

Pim Pandoer liep naar boven.

Voor de kamerdeur van Jenny bleef hij staan luisteren.

Voorzichtig probeerde hij de deur te openen. Dat ging niet.

Er stond of zat iets gewichtigs voor.

Weer luisterde hij. Nu hoorde hij het vreedzame, diepe geronk, dat van niemand anders kon zijn dan van oom Bas.

Glimlachend ging Pim Pandoer naar beneden.

Hij ging op zijn gemak in een stoel bij de wand zitten wachten op mijnheer Van Dijk.

Maar zelfs een Pim Pandoer is niet onverwoestbaar. Hij dommelde in. Wat op zich ook al weer geen wonder was. Intussen was Van Dijk op weg naar De Swarte Swaen, waar hij...

STORING (telefoon).

'U spreekt met de Eerste Persoon.'

Het is half twee. Mr. White loopt in zijn kamer heen en weer. De telefoon rinkelt. Bevend neemt hij de hoorn op. Zijn bandieteninstinct zegt hem, dat er iets mis dreigt te gaan...

Mr. White: 'Met White'.

Stem in het Engels: 'Met de Eerste Persoon. Hoe staan de zaken?'

Mr. White: 'Victor Carlo is tegen elf uur vertrokken. Hij verwachtte tussen één uur en half twee in Blokzijl te zijn. De vliegtuigen zijn voorspoedig vertrokken.'

Stem: 'Wat gaat Carlo daarna doen?'

Mr. White: 'Via Blokzijl zou hij onmiddellijk naar Mr. Wong Ha-T'si-Yoe doorrijden.'

Stem (boos en scherp): 'Dat is tegen mijn opdracht. Hij hoefde in Blokzijl alleen maar op de komst van de vliegtuigen te wachten.'

Mr. White: 'I am very sorry, Sir. Hij heeft nog vijf broden gehaald. De laatste partij.'

Stem (nog bozer en nog scherper): 'Ook dat is tegen mijn opdracht! Eerst moet ik alle Sovereigns hebben.'

Mr. White (somber): 'Victor Carlo heeft ook nog vijfhonderd Sovereigns opgehaald, Sir. Ik hoorde dit kort geleden vanuit café De Hoek. Hij heeft die munten met goed geld betaald.'

Stem (slaat bijna over van woede): 'Ik had opdracht gegeven, dat alle munten in Rotterdam moesten blijven. Ook de munten die tegen mijn bevelen naar De Gouden Krokodil in de Muggenbeet zijn vervoerd, en vandaar weer naar Ronduite: die moeten allemaal terug naar Rotterdam! Rotterdam, zeg ik ! Ik ben zeer, zéér ontevreden.'

Mr. White: 'Het spijt mij bijzonder, Sir. Wat de heren Krokodillen doen zodra zij mijn woning hebben verlaten, heb ik niet in mijn macht, Sir. Dreigen met afgesneden oren schijnt ook niet veel te helpen. Iedereen schijnt weer anders te willen dan 'n ander, Sir, en ik voel me helemaal niet lekker meer.'

Stem (zacht en dreigend): 'Wanneer mijn medewerkers tegenstanders worden, zal het ze méér kosten dan alleen hun oren. Sluiten!'

Op dit moment zit Pim Pandoer nog te dommelen in De Swarte Swaen. Over enkele ogenblikken zal hij zich op weg begeven naar De Gouden Krokodil, maar...
(DE STORING DUURT VOORT)

'U spreekt met de Eerste Persoon!'

Wong Ha-T'si-Yoe heeft een hele nacht niet geslapen. In de vroege morgen heelt hij - samen met Doedel - eerst die jongen naar het moerassige, onbewoonde eiland gebracht, waar de wereldberoemde Otterskooi is. Toen heeft hij Victor Carlo uit Blokzijl opgehaald, die daarna vanuit de Muggenbeet met de Volkswagen vertrokken is - eerst naar Blokzijl om de vliegtuigen in te laden, dan naar Rotterdam, en nu...

*Zal alles goed gaan? Het is half twee geweest...
Wong heeft een veldbed in zijn kamer neergezet en
dommelt. Zijn bediende heeft al een uiltje geknapt, en zit
bij vrienden in het café om de hoek. Ieder ogenblik
kan... Ja! Telefoon!*

Wong: 'Met Wong Ha-T'si-Yoe.'

*Stem in het Engels: 'U spreekt met de Eerste Persoon. Is
Victor Carlo gearriveerd?'*

Wong: 'Nee Sir. Ik zit op hem te wachten.'

*Stem: De vliegtuigen zijn onderweg. Carlo zal straks bij
u aankomen. Met vijf broden. En met munten. Tegen mijn
bevelen, Mr. Wong Ha-T si-Yoe.*

U dient er voor te zorgen, dat alle munten ten spoedigste naar Rotterdam worden teruggevoerd, als betaling voor mijn zeepoeder. Binnen vierentwintig uur moet ik mijn afrekening via Mr. White hebben ontvangen.'

Wong:...' (Zwijgt als een Chinees.)

Stem (ongeduldig): Hebt u mijn bevel verstaan, Mr. Wong Ha-T'si-Yoe?'

Wong: 'Inderdaad, First Person. Ik heb het verstaan. Ik zou u echter zeer gaarne persoonlijk mijn schuld willen voldoen.'

Stem (zwijgt lang; daarna): 'Denk om uw oren en om uw leven, Mr. Wong Ha-T'si-Yoe. Hoe staat het met de ongewenste Persoon?'

Wong: 'Wat het eerste gedeelte betreft: ik denk aan mijn oren en aan mijn leven, Sir. Wat het tweede gedeelte betreft: we hebben op 't moment twee ongewenste personen. De jongen is onbereikbaar voor iedereen. Zijn zus heb ik vrijgelaten, de jongen is gijzelaar.'

Stem: 'Blijf op uw post. Zodra Carlo bij u geweest is, belt u op naar Mr. White. Daarna hoort u nog van mij. Hoe laat komt uw bediende thuis?'

Wong: 'heeft verlof tot vier uur, Sir.'

Stem: 'Houd hem in het oog. Hij is onbetrouwbaar.'

Sluiten.'

102

ACHTSTE HOOFDSTUK

OOM BAS SPREEKT MET EEN SLAPENDE DAME OP SPINNEJACHT! WÁÁR IS... PIM PANDOER?

Tussen één en half twee op deze warme namiddag zit Pim Pandoer nog, nóg, te dommelen in het restaurant van De Swarte Swaen, wachtend op Van Dijk... Van Dijk heeft zelfs de conferentie met zijn collega's reeds beëindigd, en spoedt zich Swarte Swaenwaarts...

Wong Ha-Tsi Yoe ligt eveneens te soezen, en wel op het veldbed in zijn Gouden Krokodil. En Doedel draaft wellicht zijn rondjes rond het biljart in het cafeetje om de hoek... we weten er niets van. Wel weten we, dat op dit historische, warme ogenblik één van de hoofdpersonen in dit dramatische verhaal met een luide geeuw ontwaakte. Dat was Bas Baanders. Hij had enkele minuten nodig om weer volledig tot bewustzijn te komen; om opnieuw te ontdekken dat hij in een monstergrote crapaud zat, en dat op enkele meters afstand een zekere Jenny Menning nog in een loodzware slaap verzonken was. Bas rekte, geeuwde, hees zich overeind, en liep langzaam naar het slapende

meisje.

'Erg fraai is het niet,' mompelde Bas, 'maar je kùnt nooit weten! Wat iemand bij zijn volle verstand niet WIL zeggen, zegt hij soms in zijn slaap. Als je hem 'n beetje helpt...

'Wees niet bang voor Koos, Jenny,' zei Bas zacht.

'Hmmmm... Ja, ja, Koos is weg. Ze schieten hem dood...

Hmmm.'

'Och,' bromde Bas genoeglijk. 'Waarom zouden ze je broer doodschieten. Hij heeft toch niets gedaan?'

Jenny zonk weer weg...

Even later: 'Mama, die Rooie Spin. Die valse kerel met z'n mooie ringbaardje.'

'Zozo,' zei Bas. 'Heeft Koos die Spin soms gezien?'
Plotseling schoot Jenny met 'n schrik overeind en keek Bas met waterige oogjes aan.

'Papa, die Spin, trap 'm dood! Hij heeft een ringbaard en 'n snorretje en een zonnebril en we hebben hem gezien in Purmerend. Of in Bl... Bl... Blasserdam... Hmm...'

Jenny ging vermoeid liggen.

Bas legde zijn zware hand op haar voorhoofd en moest er goed om denken, dat hij haar niet verpletterde.

'Kalm Jenny, we zullen alle spinnen doodtrappen, hoor. Ga nu maar slapen.'

Jenny bromde tevreden en sliep verder. Rustig. Heel rustig.

'Zo,' zei Bas. 'Dus tòch! Dus toch die kladschilder met de bakkebaarden. Ziezo. Dan zullen we 's eventjes kijken, of die mesjeu misschien al teruggekeerd is.'

Bas ging naar beneden. In het restaurant zag hij Pim Pandoer half achterover geleund tegen de wand zitten dutten.

'Ook al slaap,' mompelde Bas. 'Als wij pleziertochtjes maken, hebben we meestal 's nachts plezier en overdag slaap. Maar nou eerst 's eventjes die Spin! We weten nou pas zeker, dat. 't die kladschilder is! Ik hoop, dat ie thuis is. Ik ga alleen. Ik zeg: alleen. Pim Pandoer en die marsjesees

doen 't allemaal veel te omslachtig. Die lui houden nou eenmaal van omwegen. Als ze van Amsterdam naar Rotterdam reizen, gaan ze gewoonlijk over de Noordpool. Allo, Bas, zet 'm op...'

Bas verliet het restaurant en liep regelrecht naar het brugje waarover men de Rietvink bereikt.

Het witte woonbootje lag er vredig te deinen.

Geen sterveling was er te zien.

Ja, toch! Ja, toch!

Bas dook weg achter een dikke boom, en kwam er aan beide kanten maar 'n heel klein beetje uit. Die artiest - daar had je 'm! - zou hem hier niet ontdekken.

De man met de bakkebaarden, het snorretje, en de donkere zonnebril was werkelijk uit de woonschuit gekomen. Hij liep naar de duivenhokken. Ze stonden allemaal open.

Geen duif zat er in.

Daarna liep hij oven het schuins oplopende tuintje naar boven en verdween tussen 'n paar oude huizen.

Sammernappels, daar gaat-ie!' bromde Bas. Bas nam zeer grote stappen, hoorde de motor van een auto aanslaan, en zette er 'n daverende looppas in.

Langzaam reed de Volkswagen in de richting van de betonweg. Bas erachteraan. Tot zijn geluk moest de Volkswagen enige tijd wachten voor de voorrangsweg. Van rechts en van links kwam verkeer.

Bas had de Volkswagen ingehaald.

'Hela,' riep hij. 'Wacht jij 's eventjes, meneer!'

De chauffeur keek schielijk opzij, scheen te schrikken, en gaf flink gas.

'Hola, dat zullen we 's eventjes beleven, zeg!' bulderde Bas. Hij sprong tegen de wegspuitende wagen op en stak zijn arm door het geopende portierraampje. Toevallig - tot geluk van Bas, en tot ongeluk van de chauffeur - was dat aan de linkerkant van de auto.

'En nou zul je een eenvoudige boer 's eventjes vertellen, jij snoeshaan, jij duivelse Spin...'

Bij het woordje 'Spin' trapte de chauffeur het gaspedaal helemaal omlaag, en met 'n gierende zwaai schoot de auto rechts de bocht om, de betonweg op.

Bas hield vast. En niet zo'n beetje.

De chauffeur krabde met één hand over de rug van Bas z'n hand, en ook niet zo'n beetje. Kleine druppeltjes bloed drongen glinsterend tussen de haartjes.

Dat maakte Bas helemaal giftig.

Met ware doodsverachting rukte de sterke boer aan het stuurwiel, en geen honderd spinnen waren daar tegen opgewassen.

Tot behoud en geluk van de maatschappij waren er op dit ogenblik geen auto's in de nabijheid. Anders zou je wat beleefd hebben.

Maar nu was het ook al erg genoeg. De blauwe wagen sjierde over het zonbeschenen beton. Zo van verre gezien leek het eerder op een dronken spin, dan op een ordentelijke Volkswagen. Plotseling kon - of misschien: wilde - de chauffeur de koers niet meer houden.

Hoe dan ook, de wagen schoot over de groene berm, dwars door boterbloemen, zuring en jong riet, en dook plomp het water in.

Maar Bas hield vast, hoewel hij vrij gek aankwam in die moddersloot.

'Zo, dat komt er dus net nog even bij, hè?' blies de woedende boer.

De chauffeur echter kroop snel naar de andere kant van de auto en trachtte het portier te openen. Dat lukte niet.

'Wacht, voor drenkelingen moet 'n mens altijd hoffelijk zijn. Ik zal je helpen, vriend.'

De Volkswagen hing scheef in het water. Het portier aan de zijde van Bas was 't hoogste. Hij kon het met enige moeite openen. Het modderwater stond bijna 'n halve meter hoog in de wagen. Met een forse greep haalde Bas de chauffeur naar buiten. Het tweetal pufte en hijgde wat door de nattigheid heen, maar Bas hield zijn drenkeling goed vast. Met beide handen zette hij hem in het gras neer.

Ze stonden even te hijgen en te druipen, toen de chauffeur plotseling naar zijn zak greep.

'Had je gedacht,' zei Bas, terwijl zijn stoere knuist de tengere pols van de chauffeur omklemde. Hij rukte de pols omhoog, en door de ijzeren greep kraakte die pols wat. Een stiletto mes rolde in het gras. Bas raapte het stiletto-

mes op, knipte het dicht en stak het in zijn zak. Van die gelegenheid maakte de druipende gevangene gebruik, om er tussen uit te knijpen.

'Hola!' bulderde Bas. Als een bulldozer rende hij achter de spin aan, en warempel... hij kreeg hem te pakken.

'Had je gedacht,' zei Bas hijgend. Die uitdrukking had hij van Koos geleerd.

'Ziezo,' zei Bas. 'En nou hou je je handen netjes omlaag. Omhoog hoeft niet, want ik ben geen marsjesee. Zo. Nou moet ik 's even kijken.'

Bas rukte de chauffeur de zonnebril af. Hij keek in twee geniepige welbekende gluuuroogjes...

Bas trok aan de ringbaard. Die liet vrij gemakkelijk los. Een rossig stoppelbaardje kwam te voorschijn...

'Nou dat apparaat nog,' zei Bas, en hij sjoerde het snorretje onder de neus vandaan...

'Goeie dag, Spin,' zei Bas. 'Daar zijn we dan weer, hè? En vertel me nou gauw eventjes: wáár is Koos Menning. En subiet en heel gauw, anders verdwijn je weer in de plomp. Enkele reis dan.'

Met blikken vol haat, waarin alle vijandschap van alle vorige ontmoetingen tussen deze twee tegenstanders wel opgeteld scheen, keek Rode Spin de boer aan. Maar hij zei niets.

'Waar is Kóós!' bulderde de boer met saamgebalde vuisten.

'Ik maak hutspot van je als je 't me niet subiet en ogenblikkelijk vertelt, lelijk spinnig scharminkel!'

'Ha,' grinnikte Rode Spin. 'Maak voor mijn part appelmoes van me en blik me in, kale zandboer, ik wéét 't niet. En dat is waar óók: ik wéét 't niet.'

'Zo,' aarzelde Bas. 'Zozo. Dus je spreekt de waarheid. Nou, als dat wáár is, dat je de waarheid spreekt, zullen we 't morgen in de krant zetten.'

'Er zal nog wel meer in de krant komen,' zei Rode Spin nors. 'De hele boel ligt weer 's in de soep. Snertlui!'

'Waar is Koos!' herhaalde Bas. Maar hij begon te twijfelen. Zou Rode Spin het werkelijk niet weten?

'Hm,' zei het mannetje onverschillig de schouders

optrekkend, 'gistermiddag zag ik hem in het huis van de Chinees. Daarginds, op de Muggenbeet.'

'Klopt,' knikte Bas. 'Ga door.'

'Zo! Wist je dat al? Nou, die jongen had al meteen teveel gezien en gehoord volgens de Chinees. Toen heeft-ie hem verdonkeremaand. Ik ben teruggegaan met m'n boot.'

'Naar Blokzijl. Die witte schuit, die eerst blauw geweest is.'

'Hoe weet je dät nou?' zei Spin, nu oprecht verwonderd.

'Ik wist het niet. Ik vermoedde het alleen maar. Maar door jouw goocheme vraag weet ik het nu dus. Ga door. Waar is Koos!'

'Wat er tussen gistermiddag en vanmorgen vroeg met die jongen gebeurd is, weet ik niet. Ze hebben er niets van gezegd. Ik ben maar 'n schakel. Laat me met rust. Wat moet je van me?'

'Dus je bent 'n schakel' zei Bas. 'En niet de Eerste Persoon!'

Stomverbaasd keek Rode Spin de boer enige seconden sprakeloos aan.

'Zo, dus dat wéét je. Is Pim Pandoer soms weer bezig?' Jij hoeft mij niets te vragen, Spin. Ik vraag, en jij antwoordt. Ben jij die Eerste Persoon? Is die Koos soms op jouw bevel in de kelder van de Chinees gevangen gezet?' 'Zo, dus van die kelder weten jullie ook al. Nou, ik ben geen Eerste Persoon. Vermoedelijk ben ik vandaag wel de eerste persoon van het hele stel, die tegen de lamp gelopen is. je wordt alwéér bedankt, Bas Baanders. Ik zal het goed onthouden.'

Nou, dacht Bas, daar wordt ik ook al niet wijzer van. Inmiddels waren er een paar auto's langs gekomen. Enkele mannen stapten uit.

'Ongeluk?' vroegen ze, naar de auto wijzend.

'Klein incidentje, mesjeu,' lachte Bas. 'Klein meningsverschilletje. Nou, kom mee, Spin. Als je niet goedschiks meeloopt, zal ik een levenloos wezen van je maken.'

Tot stomme verbazing van de voorbijgangers stapten daar de twee modderige en druipende wandelaars voort, in de richting van Blokzijl.

Na een kwartiertje sloeg de hotelhouder van De Swarte Swaen wanhopig de handen ineen. Want de moddertoeristen stapten zo maar, zonder blikken of blozen, de pas geboende restauratiezaal binnen. Aan het eenzame tafeltje bij de wand zat een eenzaam man. 'Aha mesjeu de marsjesee,' sprak Bas tot Van Dijk. 'Daar zijn we dan weer. Waar is Pim Pandoer?' 'Weg!' zei Van Dijk, de armen omhoog stekend. Zonder naar Bas op te zien bleef hij mokkend in een krantje zitten kijken. 'Hindert niet, mesjeu,' zei Bas opgewekt, 'Hier hebben we al vast een Rooie Spin. Asjeblieft, mesjeu. Sla 'm maar in de boeien.' Als 'n duvel in 'n doosje sprong Van Dijk overeind. 'Aha!' lachte hij naar de gevangene van Bas. 'Aha, goeie dag, mijnheer De Vroet. Aangenaam u wéér te zien. Gaat u zitten, gaat u zitten.'

'Handel dat maar vakkundig af, mesjeu,' zei Bas. 'Ik ga 's even naar de jongedame kijken.'

Bas ging naar boven. We laten Bas naar de jongedame kijken; we laten Van Dijk zijn politie-vragen afvuren op een nijldige spin; we laten de hoteleigenaar mopperen over die rare toeristen van tegenwoordig, en we gaan Pim Pandoer achterna. Want... wáár is Pim Pandoer?

NEGENDE HOOFDSTUK

PIM PANDOER EN WONG HA-T'SI-YOE HOE KOOS GERED WORDT TWEEMAAL TELEFOON...

Toen Bas Baanders met het afgeluisterde gesprek van slapende Jenny in z'n bol weer beneden gekomen was, zat Pim Pandoer nog te soezen in het restaurant.

Hij had er dus niets van gemerkt, dat oom Bas in z'n eentje op spinnejacht was gegaan.

Toch was het in het hoofd van de soezende Pim niet rustig. Het was er zelfs volslagen oproer. Het werkte in hem door: zit hier niet te suffen, kerel, want Kóós is weg... Kóós is weg...

Pim Pandoer rekte zich uit, stond op.

Oom Bas ligt boven te snurken, dacht hij. (Maar Bas was al volop in actie, daarginds bij de Rietvink.)

Van Dijk confereert, dacht Pim. (Maar Van Dijk was al onderweg naar De Swarte Swaen.)

Maar Kóós! Koos is in gevaar. Ik gá! Metéén!

Pim Pandoer stond resoluut op, verliet De Swarte Swaen, en even later reed de Salamander over de betonweg, naar

de Muggenbeet.

Nog maar nauwelijks had hij de voorrangsweg bereikt, of nog geen honderd meter achter hem kwam oom Bas aandraven. Die zag de juist wegschietende Salamander echter niet. Ook de bestuurder van de blauwe Volkswagen had de rode wagen van Pim Pandoer niet opgemerkt.

Als goed autorijder keek Pim Pandoer natuurlijk wel van tijd tot tijd in zijn achter-uitkijk-spiegeltje, maar toen de blauwe Volkswagen met oom Bas als aanhang de voorrangsweg op schoot, was de Salamander al ver weg. Beide wagens stevenden op hun doel af: de Muggenbeet. De blauwe en de rode wagen.

De eerste kwam niet verder dan een moddersloot, de tweede stond tussen half twee en twee uur netjes in de berm van de smalle asfaltweg.

Allereerst stapte Pim Pandoer naar Wijnandje, die met zijn Joepie zat te spelen. Pim Pandoer wilde het hondje bij voorbaat gerust stellen, maar erg veel succes had hij niet. Joepie kefte dat het 'n lieve lust was, en Pim Pandoer dacht: blaf maar, ik ga tóch. Ik wil die Chinees eens persoonlijk spreken. Onder vier ogen, om zo maar eens te zeggen. Wie weet, wat er uit de bus komt.

Pim Pandoer liep om de scheve boerderij heen.

Drie volle minuten lang tuurde hij zo maar ergens heen, naar het meer, naar de wuivende rietstengels, naar de scherende zwaluwen, zonder echter dit alles echt te zien.

Hij dacht na... Welke houding zou hij aannemen? Jenny mag niets verteld hebben, stelde hij allereerst vast. Ik mag dus niet weten, dat ze bij Koos geweest is. Dat Koos in die Ronduite-villa zat. Wat moet ik dan wèl zeggen? Wat moet ik in vredesnaam dan toch wèl zeggen?

Pim Pandoer liep verder. Hij stond onder het groene bord met de goudgele krokodil. Hij keek er eens naar.

'Het kenmerk van internationale opiumsmokkelaars,' mompelde hij. 'Maar wat moet ik in 's hemelsnaam zeggen? Enfin, in ieder geval moet ik zorgen, dat ik niets

wéét. Ook wat ik wèl weet, moet ik niet weten!"
Hij klopte aan.

Wong Ha-Tsi-Yoe lag te sluimeren op zijn veldbed. Het lichte gekef van Joepie was maar half tot hem doorgedrongen. Hij had er geen aandacht aan geschonken. Hij mijmerde zo wat over die jongen, die daar nu op een kleine veenpol gevangen zat. Op het grote moerasland, aan alle kanten door sloten omgeven, zonder één brug: de Otterskooi. Die veenpol zou de jongen niet kunnen verlaten. Alles veen en moeras. Slechts een paar meter droge grond. De plek, vanwaar Wong en zijn Doedel wel eens op verboden eenden jaagden. Ja, die jongen zat daar absoluut onbereikbaar voor iedereen. Maar wat dán!

Wat zal er straks, en vanavond, en vannacht gebeuren!

Hoe zal het in Rotterdam afgelopen zijn?

En die Eerste Persoon! Die moet ik in mijn vingers zien te krijgen, om in hem, in die Eerste Persoon, eens af te rekenen met de rampen die mijn dierbaren in China zijn overkomen tengevolge van de opium. Oog in oog zal ik met hem staan, maar... niets is dreigender en onheilspellender dan een onzichtbare tegenstander.

Een onzichtbare Eerste Persoon...

O! Daar wordt op de deur geklopt.

Dat zal Victor Carlo zijn, zoals de Eerste Persoon mij in dat telefoontje meedeelde. Ofwel de Rode Spin!

Tja! Dat is óók al bekend, dat de vermoemde Victor in werkelijkheid Rode Spin is. Het wordt steeds gevaarlijker.

Er is haast, er is grote haast. Ik moet die Carlo Spin in de gaten houden. Ik moet ook Doedel in de gaten houden, zegt de Eerste Persoon. Ja, dat heb ik zelf ook al eens gedacht.

Hij doet doedelachtig, maar helemaal achterlijk lijkt hij me toch ook niet. In de gaten houden. In de gaten houden.

Alle mensen in de gaten houden, en tot slot van de historie wil ik die Eerste Persoon zelf ook nog in de gaten houden, maar dat lukt me niet erg. Hoe kun je iemand in de gaten houden, als je niet eens weet hoe hij eruit ziet, hoe hij...

Alwéér dat geklop. Victor wordt ongeduldig. Zou er onraad

zijn?

Wong Ha-Tsi-Yoe liep naar de deur.

Voor de derde maal luidruchtig geklop. Wong opende de deur: 'Hallo Vic...!'

Helaas, het was geen Victor Carlo, ofwel Rode Spin, ofwel Sjarel de Vroet. Het was Pim Pandoer.

'Dag mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe!' zei Pim Pandoer beleefd.

Wong deed een stap achteruit, bleef staan, en haalde rustig een kleine revolver uit zijn zak.

'Mijnheer Dond... Don...,' zei de Chinees aarzelend, maar met de donkere ogen doordringend op zijn bezoeker gericht.

'Zegt u maar Pim Pandoer, mijnheer Wong,' glimlachte Pim Pandoer.

'En de wijze waarop u bezoek ontvangt is niet erg Nederlands. Doet meer aan gangsters denken. Ik ben ongewapend, mijnheer Wong, en ik heb geen kwaad in de zin!'

'Wat wenst u?' vroeg Wong, steeds de revolver op Pim Pandoer gericht houdend.

'Ik zou u graag eens willen spreken. Onder vier ogen.'

'Bent u alleen?'

'Op mijn woord van eer. En de eer van Pim Pandoer is goud waard. Goud, mijnheer Wong.'

Wong vertrok geen spier bij die zinspelning. Ik moet oppassen, dacht Pim Pandoer. Dit is een ijskoude en zware tegenstander.

'Ik heb niets met u te bespreken,' zei Wong. 'Ik ben op uw bezoek niet gesteld. Ik beschouw u ronduit gezegd als een ongewenst persoon. Ongewenste personen moeten verdwijnen. Bedenk dat goed, mijnheer Pim Pandoer.'

'Koos was ook ongewenst, toen hij gistermiddag bij u kwam, mijnheer Wong. Dáárom hebt u hem zeker laten verdwijnen?'

'Ik ken geen Koos,' zei Wong met onbewogen gezicht. Je moet maar glashard zijn, dacht Pim Pandoer. Want hij is bij Koos en Jenny samen geweest; hij heeft Jenny laten gaan, en hij kan dus onmogelijk weten, wat Jenny wel of

niet aan ons heeft verteld. Glashard, dat is-ie!
Nu ga ik toneel spelen, dacht Pim Pandoer! De helft laten weten van wat ik weet. De andere helft: hou je van de domme, Pim Pandoer. En daar begon hij zijn listig spel! 'U hebt Koos in uw kelder opgesloten, mijnheer Wong. Ik ben in uw huis geweest. Het is wat onbeleefd, maar nood breekt soms wetten. Ik heb klopsignalen van uw gevangene opgevangen. Ik kom Koos dus halen, want vanavond willen we weer in Arnhem zijn.'

Lange seconden bleef Wong weer in de ogen van Pim Pandoer turen, met half dichtgeknepen oogleden. Onbeweeglijk bleef de revolver op Pim Pandoer gericht. 'Wat wéét u, Pim Pandoer?' vroeg hij eindelijk. 'Wat weet ú, Wong Ha-Tsi-Yoe?' vroeg Pim Pandoer onmiddellijk.

'Komt u binnen,' nodigde Wong zijn tegenstander uit. Pim Pandoer liep naar binnen. In de kamer keek hij snel rond. Twee meubelstukken waren erbij gekomen: een veldbed, en de stalen stoel met de grijparmen.

'Gaat u zitten,' wees Wong Ha-T'si-Yoe naar de stalen stoel. Morgen brengen, dacht Pim Pandoer. Ik zal me daar eventjes naar de kelder laten helpen, zeg.

'Dank u, dank u, mijnheer Wong,' boog Pim Pandoer minzaam. 'Maar ik kan het staande wel af. U was immers niet op mijn bezoek gesteld? Welnu, kunt u me even zeggen, op welke manier ik Koos mee kan krijgen?'

'Gaat u zitten,' zei Wong, iets luider nu.

Pim Pandoer kreeg het benauwd. Als ik laat merken, dat ik alles van die stoel afweet, heb ik m'n toneelspel verloren en kom helemáál niet verder. Houd ik me van de domme, dan tuimel ik straks als 'n domme jongen die kelder in. Dus... Wat dóen we nou, Pim? Wat dóen we nou, beste kerel?

'Gaat u zitten, mijnheer Pim Pandoer,' klonk het fel. 'Een goed Chinees wenst zijn bezoek hoffelijk te ontvangen. Zelfs zijn ongewenst bezoek.'

Pim Pandoer liep langzaam naar de stoel en bekeek hem nauwkeurig.

'Aardig, mijnheer Wong,' glimlachte hij. 'Alleen niet erg

origineel bedacht. Jaren geleden prutste ik dergelijke aardigheden ook al in elkaar. Zo'n stoel met vangarmen had ik ook al. Ik had alleen de scharniertjes beter gecamoufleerd. Als je goed kijkt, zie je ze hier zó zitten.' 'Fatsoenlijk bezoek bestudeert niet eerst een stoel, alvorens er op te gaan zitten, mijnheer Pim Pandoer.' 'Wèl als bezoekers in een huis spoorloos kunnen verdwijnen, mijnheer Wong. Zoiets geeft een mens te denken.'

'Gaaf u zitten. Ik tel tot drie. Dan trek ik over.'

'Fatsoenlijke boeven schieten een tegenstander niet dood, mijnheer Wong. Dat is beneden hun stand. De verliezende schaker slaat óók niet zijn winnende tegenpartij de schedel in, nietwaar? Hij reikt hem de hand. Dat is sportief.'

Tot zeer grote verrassing van Pim Pandoer - (die toch heus wel wat bezorgd was voor z'n hachje!) - gebeurde het volgende.

Een vluchtig glimlachje gleed over het gezicht van de Chinees. Hij legde de revolver midden op de tafel neer. Hij reikte Pim Pandoer de hand, en zei: 'Gaat u zitten, mijnheer Pim Pandoer.'

Hij nam zelf plaats op zijn vorstelijke zetel.

Ja, dan heb je geen revolver nodig, dacht Pim Pandoer. Met die knopjes onder de leuning kun je óók heel wat doen, meneer. Maar zoiets moet ik nou nèt precies niet zeggen...

Pim Pandoer nam een kloek besluit, en ging zitten.

De revolver lag tussen beiden in, onder ieders bereik.

'Vertelt u het maar, mijnheer Pim Pandoer,' glimlachte Wong.

'Wel, dat is al voor de vijfde keer, geloof ik,' zei Pim Pandoer ongeduldig. 'Ik kom Koos halen.'

'En zijn zuster dan? Die was vannacht toch ook verdwenen.'

'Die is inmiddels teruggekomen. Ze ligt te slapen, want ik meen te hebben begrepen, dat ze in de afgelopen nacht geen bed gezien heeft.'

Wong boog zich naar voren en keek Pim Pandoer doordringend aan, toen hij vriendelijk vroeg: 'Waar is dat meisje dan wel geweest, mijnheer Pim Pandoer?'

Ho jongen, dacht Pim. Let goed op je woorden! 'Och,' zei hij schouderophalend. 'Ze wilde niets vertellen, zei ze. Tja, dat heb je zo met die meisjes van tegenwoordig, hè?' Wong knikte langzaam en bleef zijn tegenstander aanstaren.

'Maar mijnheer Wong!' riep Pim vrolijk uit. 'Wat heeft u ineens een belangstelling voor dat meisje! Vanmorgen vroeg gaf u ons nog te kennen, dat die jongen en dat meisje u niet interesseerden.'

'Ook belangstelling voor iets, waar men helemaal geen belang in stelt, hoort tot de Chinese hoffelijkheid, mijnheer. Als gastheer ben ik wel verplicht, te informeren naar de zorgen van mijn gast, alhoewel - ik geef het toe - alhoewel het mij geen snars interesseert. Gaat u verder.'

'Koos, mijnheer Wong. Koos Menning, en anders niet.'

'U meent dus zeker te weten, dat hij hier geweest is?'

'Dus *is* hij er niet meer,' stelde Pim Pandoer prompt vast.

'Anders zou u niet zeggen: gewéést is. Waar is hij dan nu?'

Wong glimlachte en boog beleefd. Die zat! De Chinees gaf het zwijgend toe. Hij antwoordde: 'Misschien kan ik u op weg helpen. Maar de ene dienst is de andere waard. Op een of andere wijze zult u mij ook moeten helpen. Ik heb namelijk vernomen, dat Pim Pandoer meermalen in duistere zaken heeft gewroet.'

Pim Pandoer bleef zwijgen.

'Ik ben met een groots opgezette zaak bezig,' ging Wong voort, 'waar buitenstaanders niets mee te maken hebben.

Wanneer een ongewenst persoon zich - met opzet of per ongeluk - in onze zaken mengt, wordt hij door ons

verwijderd, tot aan het moment waarop hij niet meer schadelijk voor ons kan zijn. Daarom heb ik Koos laten verdwijnen, mijnheer Pim Pandoer. En hij zal terugkeren, ongedeerd, zodra datgene wat hij onwillens heeft gezien en gehoord, voor mij geen schade meer kan brengen. U kunt straks naar uw vrienden terugkeren en dit alles vertellen: ik zal het even stellig weer ontkennen, als ik het u nu bèken.'

'Waar is uw bediende, mijnheer Wong?' vroeg Pim

Pandoer. 'Ik zou namelijk graag zekerheid hebben, dat

niemand ons kan beluisteren. Ik wilde alleen u, en niemand anders dan u spreken. Daarom ben ik alleen gekomen. Daarom zou ik het ook op prijs stellen, zeker te weten, dat u alleen bent.'

'Hij is hier vlakbij, in het café, mijnheer Pim Pandoer. Misschien gelooft u mij niet. Wel, hier is het telefoonboek...'

Wong bladerde in een telefoonboek en wees Pim Pandoer een naam aan.

'Als u wilt, zal ik hem opbellen.'

Pim Pandoer knikte instemmend.

Wong draaide een paar cijfers.

'Hallo Kasper! Met Sjinonkel. Wil je m'n bediende even roepen? O, zit hij te kaarten! Ja, roep hem toch maar even.' Het lijkt te gaan kloppen, dacht Pim Pandoer.

'Ja Doe-Dèlle. Ik wilde even zeker weten, dat je er nog bent. Ja, kaart maar rustig verder, maar kom tegen vieren thuis.'

Dat was in orde.

'Vertelt u het nu,' zei Wong. 'Wat weet u, wat wilt u weten, en op welke voorwaarde denkt u uw vriend terug te krijgen. Denkt u er goed om: ik meen het goed met u. Maar als u later met de hele politiemacht terug komt, zal ik alles ontkennen, wat ik nu heb gezegd. Ik heb een zeer goede naam bij de politie, denkt u daarom.'

'De politie heeft opium bij u aangetroffen,' flapte Pim Pandoer eruit. 'Dat is zelfs voor de beste vriend geen goede reclame.'

Wong scheen even te schrikken, en dat ontging de scherpzinnige Pim Pandoer volstrekt niet.

Wong herstelde zich, en glimlachte: 'Sprookjes, mijnheer. U moet niet proberen, mij schrik aan te jagen.'

'Mag ik even opstaan, mijnheer Wong?' vroeg Pim Pandoer. Wong knikte.

Pim Pandoer liep naar de kastdeur, waar hij in de afgelopen nacht het poeder op de vloer had zien liggen.

'Hier mijnheer Wong,' zei hij, terwijl hij zich tot op de vloer bukte. 'Ja, er ligt nog iets.'

Met zijn vinger veegde hij een miniem snuifje poeder op,

dat daar nog tegen de plint lag.

Hij liep naar Wong en hield hem de vinger met het groengrijze stof onder de neus.

'Dit poeder is in de loop van de morgen in Den Haag onderzocht. Het politierapport zegt: ruwe opium.'

Wong knikte instemmend.

'U bent zeer brutaal geweest, mijnheer Pim Pandoer.'

'Ik herhaal: nood breekt wetten, mijnheer Wong. Op het ogenblik schijnt het, dat u ons in uw macht hebt, door onze vriend Koos min of meer als gijzelaar gevangen te houden. Maar het net van de politie wordt steeds strakker om u heen gespannen. Ik verklap u dit, en u kunt uw maatregelen nemen. De politie zou mij misschien veroordelen, omdat ik dit nu zeg.

Maar de zaak van mijn vriend Koos weegt voor mij zwaarder dan uw hele opiumhandel, en daarom geef ik u de kans door u tijdig te waarschuwen. Dit is dus mijn wijze van hulp. Helpt u mij nu aan Koos.'

Wong knikte verdrietig: 'Nee, nee, Pim Pandoer. Dat kan niet. U moet mij helpen door geduld te hebben. Tot morgen.'

'Ook dat kan niet,' hield Pim Pandoer vol. 'Wij kunnen onze afwezigheid niet langer goed praten tegenover de oom en tante van Koos en Jenny. Ik wil ze vanavond nog in Arnhem terugbrengen.'

'Het kan niet, het kan niet,' mompelde de Chinees, nu werkelijk echt bezorgd, echt menselijk. 'Ik zoek... ik zoek de eerste schakel in ons complot. Ziet u, mijnheer Pim Pandoer, de eerste schakel, de Eerste Persoon, is onze eerste opdrachtgever. Hij is de eerste schakel in de keten, die de hele opiumhandel voor alle leden zeer winstgevend kan maken. Vooral ikzelf zal er een groots doel mee bereiken. Het eigenaardige is echter, dat diezelfde Eerste Persoon mijn grootste, onzichtbare en vermoedelijk ook gevaarlijkste tegenstander is.'

'Dat klinkt zeer geleerd,' spotte Pim Pandoer. 'Bij ons in Nederland zeggen we dan: onder boeven is het allemaal dief en diefjesmaat. Maar ik ga hier niet eerder vandaan,

voordat ik Koos in mijn auto heb.'

Op dit ogenblik ratelde de telefoon.

En vrijwel op hetzelfde ogenblik sloten de stalen armen van de stoel om Pim Pandoer heen.

'Hela,' riep Pim Pandoer uit. 'Ik meende, dat de heer Wong Ha-Tsi-Yoe zo hoffelijk en sportief was!'

'Ik maak gebruik van uw eigen woorden, mijnheer Pim Pandoer. Nood breekt wetten. U is op het ogenblik Ongewenst Persoon, en als zodanig moet ik u helaas een tijdje laten verdwijnen. '

Het duizelde Pim Pandoer even, toen hij achterover tuimelde. Hij hing ondersteboven in een kelder, waarin het blauwachtig begon te flitsen. TL-buizen gingen branden. Even later lieten de armen los en Pim Pandoer viel op de dikke schuimrubber-matras. Hij keek beduusd rond. Hij hoorde door een luidspreker die telefoon maar ratelen.

Ook hoorde hij de fluisterstem van Wong Ha-Tsi-Yoe: 'U kunt u vrij bewegen, maar probeert u geen gekheid uit te halen. Ik verbreek thans het contact.'

Toen glimlachte Pim Pandoer. Het contact verbreken? Nee, Mr. Wong! Hij ging overeind staan, klom op een stoel in de hoek van de kelder, en ging met zijn oor vlak bij de luidspreker staan.

Want in de vorige nacht immers had hij het contactknopje zodanig bewerkt, dat het contact *niet* meer verbroken kon worden. Dat had Koos al ondervonden; dat ondervond nu Pim Pandoer zelf!

TELEFOON. (Geen storing; alles gaat gewoon door!) Pim Pandoer luistert scherp en kan het halve telefoongesprek volgen.

Mr. Wong Ha-Tsi-Yoe: 'Ja, met Wong Ha-Tsi-Yoe.'

...

Wong: (in het Engels!) 'O, spreek ik met the First Person! (Met de Eerste Persoon!) Wat is er van uw dienst, Sir?'

...

Wong: 'Nee Sir, Victor Carlo is hier nog niet geweest.'

...

Wong: 'Begrepen Sir. Carlo brengt dus nog vijf broden en een kilo goudstukken.'

...

Wong: 'Wat zegt u?... O, yes, ja. No, nee Sir, tot mijn spijt kan ik u dat niet beloven... No, nee Sir, ik laat de goudstukken beslist NIET naar Rotterdam terugbrengen.'
(Pim Pandoer hoort een fel gekrijs van de andere stem in de telefoon, maar kan dat natuurlijk niet verstaan.)

Wong: 'Maakt u zich niet boos. Ik wil die goudstukken persoonlijk aan u overhandigen... Waarom, vraagt u?... Bij grote handelszaken ben ik gewend, mijn koper of verkoper vóór mij te zien, Sir, en daar meen ik recht op te hebben.'

...

Wong: Pim Pandoer, zegt u? Met die amateur heb ik niets te maken, Sir.

Ik heb met u te maken, en... Pardon, wat zegt u?"

...

Wong: 'O, juist. U vermoedt gevaren, zegt u. Dat is uw zaak, Sir. Ik heb alleen met u te maken, en ik zal het zeer aangenaam vinden, als de Laatste Persoon in deze handel zijn schuld rechtstreeks en persoonlijk zal mogen betalen aan de Eerste Persoon. O, wat zei u daar?'

...

Wong: 'Zo, zo! En hoe weet u zo precies, dat die jongen op de westelijke rand van de Otterskooi gevangen zit, en dat het meisje in vrijheid is gesteld?'

(Geen antwoord.)

Wong: 'Ik vroeg u iets, Sir. De enige die getuige was van mijn boottocht naar de Otterskooi, was mijn bediende Doe-Dèlle. Alleen *hij* kan u op een of andere wijze dit bericht hebben doorgegeven, Sir.'

(Geen antwoord.)

Wong: 'Uit uw zwijgen begrijp ik wel, dat ik - op uw advies destijds! - geen bediende in dienst heb genomen, Sir, maar een verrader. Is dit juist?'

...

Wong: 'Zo. Vergis ik mij. Ik hoop, dat u gelijk hebt, Sir. Maar wat ik met de jongen doe, gaat u verder niets aan. Wat zegt u? Moet hij definitief verdwijnen? O, wilt u hem

desnoods persoonlijk naar Chinese wijze vermoorden? Zeer sympathiek, Sir, maar daar stem ik niet in toe. Nogmaals: deze jongen is mijn eigen zaak, en dat gaat u niets aan. Ik wacht alleen nog op uw nader bericht, Sir: waar en wanneer ik u kan ontmoeten om u de gouden munten te overhandigen. U kunt dan ook afrekenen met de leden in Rotterdam, met Victor Carlo en met mijn bediende. Want die ontsla ik morgen, als alles achter de rug is. Good bye, Sir. Ik blijf hier op uw telefoontje wachten. U weet wat ik bedoel: wáár en wannéér ik u kan ontmoeten.'

'Zo,' mompelde Wong Ha-Tsi-Yoe, terwijl hij de hoorn op de haak legde. 'Dat ziet er mooi uit.'

'Zo,' mompelde Pim Pandoer, terwijl hij van de stoel afklauterde.

'Dat ziet er nèt mooi uit. Enfin, ik weet dus, waar Koos zit. Als ik nu maar weer heelhuids uit deze Krokodil kom.'

Plotseling ging er bijna geruisloos een zware stalen deur open. Wong wenkte Pim Pandoer. Deze volgde de Chinees door een donker, kil gangetje, via een trapje naar boven, en even later stonden de twee mannen weer in de grote, schemerdonkere woonkamer.

Wong liep naar zijn zetel. Hij wenkte naar Pim Pandoer, en van hem naar de overzij de van de tafel. Dit was, om Pims aandacht af te leiden, want terwijl hij naar de lege plek keek, drukte Wong op de knop in de leuning van zijn stoel. De vakken van de parketvloer wentelden, de stalen stoel kwam boven, en alles was weer, alsof er niets was gebeurd. 'Het spijt mij, dat ik u even moest verwijderen, mijnheer Pim Pandoer,' glimlachte Wong. 'Ik had een privé-gesprek.' Pim Pandoer knikte hoffelijk, en vroeg louter voor de vorm: 'En kunt u mij nu misschien zeggen, waar ik Koos kan vinden, mijnheer Wong?'

Dat zegt hij natuurlijk nooit, dacht Pim Pandoer. Maar ik moet het toneelspel nog even voortzetten.

De Chinees ging onverstoorbaar voort met beleefd neeknikken, op iedere vraag die Pim Pandoer nog stelde.

Pim Pandoer zuchtte, maakte wanhopige armbewegingen, en sprak: 'Dan, mijnheer Wong, zal ik alle mogelijke

pogingen doen, u in hechtenis te doen nemen.'

'Dat zal u niet lukken, Pim Pandoer,' lachte Wong. 'Ik leef op zeer goede voet met de politie. U kunt niets bewijzen, en zelfs dat beetje opiumpoeder, dat u op mijn vloer hebt ontdekt, en dat door de politie nader onderzocht is, bewijst niets. Daar vind ik wel iets op. Voor een Chinees... die aan opium verslaafd is... klinkt dat vrij onschuldig. Nee, nee, vergist u zich niet. Ik ben geen opiumschuiver. Leden van De Gouden Krokodil mogen zelf geen opium gebruiken. Maar het is voor mij een kleine moeite om aan de politie nederig te bekennen, dat ik wel eens 'n keertje snoep, hè? U kunt gaan, mijnheer Pim Pandoer, en ik hoop u nooit meer terug te zien.'

De Chinees liet zijn visite met veel hoffelijke buigingen uit. Pim Pandoer voelde, dat hij door een of andere kier tussen gordijnen werd nageglurd. Hij deed alsof hij verslagen was. Drentelde hulpeloos wat rond. Stond in diep gepeinzen verzonken en slenterde langzaam naar de Salamander terug.

Maar zodra was hij niet op de grote weg, of hij zocht een parkeerhaven op. Hij nam - nu plotseling zelfverzekerd en vlug - de wegenkaart voor zich. Hij had een plattegrond van Giethoorn en omstreken, en kon daar heel mooi de situatie van gehuchten, sloten en meren overzien.

'En daar, bij dat eendje, dat is de Otterskooi,' zei Pim Pandoer zachtjes voor zichzelf. 'Kijk, hier is Ronduite. Ze zijn dus van hier... naar daar... Dat klopt. Met een boot kom je zo aan de westkant van die Otterskooi, waar geen sterveling ooit komt. Dáár gaan we dus heen. Subiet, zou oom Bas zeggen. Zou ik eerst...? Oom Bas? Of Van Dijk? Nee, opschieten, want wie weet wat die Chinees nog doet. Die Eerste Persoon schijnt een gewichtig persoon te zijn, die heel wat in de melk te brokkelen heeft. Hoe dan ook: van alle bekende en onbekende, gewenste en ongewenste personen moet ik vandaag de allereerste persoon zijn, die met Koos in aanraking komt. Anders vrees ik het ergste.'

Pim Pandoer kreeg bij die laatste gedachte bijna grijze

haren. Die Eerste Persoon! Die moest dan wel *niet* meer in Rotterdam zitten. Anders zou hij daarstraks niet telefonisch aan Wong hebben gezegd, dat hij 'persoonlijk' wel bereid zou zijn, die arme Koos om zeep te brengen. 'Opschieten,' mompelde Pim Pandoer ongerust. 'Tijd is geld. Tijd is misschien een mensenleven. Voor daden van Wong ben ik niet zo bang. Dat is 'n goud- en opiumsjacheraar, maar geen moordenaar. Die Eerste Persoon echter... Daar ril ik werkelijk 'n beetje van.' De Salamander schoot weg. Het viel allemaal erg tegen. Langs lange, eindeloos lange wegen, langs even eindeloos lange vaarten, kwam Pim Pandoer tenslotte bij de Tijssengracht.

Die liep in de richting van Giethoorn. Aan de overkant van die gracht lag een ondoordringbaar woud van riet en lage struiken.

Dat was de Otterskooi. Geen brug was er te vinden.

Pim Pandoer vond het hier ook geen geschikte plaats voor een invasie: er kwam weleens eens bromfiets langs, of een motor. Bovendien zat hij hier aan de verkeerde kant: de oostzijde van het eenzame gebied.

Na lang tobben en zwoegen bereikte hij aan het eind van de Tijssengracht een brug, waardoor hij - nu aan de overzijde die hele gracht weer langs kon rijden, in omgekeerde richting. Het was een ellendig modderpad. Vol kuilen. Eindelijk stond hij stil voor een brede grasberm, die afgesloten was met prikkeldraad. Pim Pandoer stapte uit en knipte de draad door. Over de grasberm hobbelde hij weer verder. Steeds had hij het moerasgebied van de Otterskooi naast zich: aan de overzijde van de sloten, die dit natuureservaat omringden.

Eindelijk kwam hij van de oneffen grasberm weer op een verhard pad. Eindelijk een gehuchtje: enkele boerderijen. Dat moest Jonen zijn, volgens de kaart. Ja, daar zag Pim Pandoer de zuidelijke uitloper van een groot meer. Dat moest dan weer het Giethoornse Meer zijn, waar hij nu in een reusachtige boog omheen gereden was.

Pim Pandoer reed langzaam een smal pad af. Het water van het meer lokte vriendelijk. Maar overal was moeras. Toen zag hij een oude schuur, die voor driekwart in elkaar lag. Geen mens was er te bekennen.

Pim Pandoer wilde niet 'stranden', zoals die morgen bij het zomerhuis in Ronduite!

Hij brak een aantal zwarte geteerde planken uit de vergane schuur en legde ze over een smalle strook grasland, die de weg van het water scheidde.

Pim Pandoer kroop in zijn Salamander. Nu alles of niets, en geen half werk...

Hij gaf vol gas. De auto schoot weg, dook over de planken, dook met de neus in het water...

De achterwielen schenen geen zin te hebben. Gaspedaal helemaal op de plank, in de eerste versnelling, toe maar jongen! En het lukte. De Salamander dobberde vrolijk in het water.

Pim Pandoer gunde zich echter niet de tijd om hoera te roepen. Hij zette de schroef in beweging, en daar tjoekerde de amfibiewagen over het Giethoornse Meer. Hij hield zoveel mogelijk de oever aan, aan zijn rechterzijde. Overal wemelde het van vogels. De lucht tiereliede er van. Vergane wilgen hingen half in het water. Hier en daar vlogen eenden of reigers op. Het was een natuurfeest, zó groots en zomers, dat Pim Pandoer voor enkele ogenblikken Koos vergat! Hier was dus de grootste eendenkooi van Europa! Hier moest zich ergens die geweldige eendenval bevinden, waar de kooiker met zijn geel kooihondje jaarlijks de buit aan wilde eenden binnenhaalde.

'Daar moet ik toch eens heen,' stelde Pim Pandoer vast. Onmiddellijk voelde hij zichzelf een soort verrader: 'Drommels, die jongen moet ik zoeken! Niet ééns, maar nú!'

Langzaam dobberde de Salamander over het bijna rimpelloze water. Pim Pandoer had de kap van de wagen opengedraaid. Van tijd tot tijd floot hij schel op zijn

vingers, afgewisseld met een langgerekte alarmkreet: 'Kóóóóó! Kóóóóó!' Ik vind 'm nooit, dacht Pim Pandoer. Misschien zit-ie wel vastgebonden; misschien nog wel met 'n doek voor z'n mond. Het enige wat ik kan doen, is hier patrouilleren. Steeds heen en weer varen. Komt er dan iemand - een Chinees, of een andere Persoon - dan zal ik zorgen, dat hij de Tweede Persoon is, en dat ik de Eerste ben. En dan zal er wat gebeu... 'Hela!' riep Pim Pandoer verrast.

Hij liet de auto stoppen en keek over de rand naar buiten. 'Hela,' herhaalde hij. Je zou zo zeggen... Geknakt riet. En daar: wilgetakken, die opzij gedrukt zijn. Precies de breedte van een bootje. Ja, met 'n beetje goeie wil... Met 'n beetje fantasie zou je zeggen: daar is niet lang geleden iets doorheen gegaan. Gelopen, of gevaren, of wat dan ook.' Pim Pandoer koerste naar de inham, maar de Salamander kon de nauwe doorgang niet nemen.

Er was gevaar, dat de nogal diep liggende schroef zou vastlopen in de waterplanten. Pim Pandoer vond een iets bredere doorgang. Daar voer hij binnen. Jongens, een prachtige camouflage van over het water hangende treurwilgen!

Met een grote sprong kwam Pim Pandoer in het moeras terecht. Hij zakte tot over zijn enkels weg, trok vliegensvlug zijn benen omhoog en wist van boomstronk tot boomstronk te springen.

Er hing een muffe geur van schimmel en mos, van rottend riet en vergane bomen. Soms zakte Pim Pandoer weg in het veen, en hij was al spoedig tot boven de knieën kletsnat. Tientallen roeken vlogen op, en af en toe zweefde een grote blauwe reiger vlak voor de indringer omhoog. Pim Pandoer had nu echter geen aandacht voor deze stille natuurwonderen. Hij floot op zijn vingers, en schreeuwde van tijd tot tijd: 'Koos! Koos! Hier is Pim Pandoer. Waar zit je? Koos!'

Met een ruk stond hij stil en hield de adem in. Want vlak bij hem klonk een menselijke stem. 'Hm? Ja! O ja, ja!'

En plotseling hees, angstig en opgewonden: 'Ja, hier! Pim Pandoer, kom gauw. Hier!'

Met grote sprongen ging Pim Pandoer verder op het geluid

af, dat van dichtbij tot hem doordrong.

Daar zat Koos! Tegen een boomstronk geleund. Vrij en blij, ongeboeid! Nu, erg vrij was het eigenlijk niet, want rondom hem was water, veen, moeras, water, overal. En erg blij keek hij nu ook niet. Toch kwam er binnen enkele seconden weer leven in zijn slaperige ogen.

'Hallo!' riep Pim Pandoer. 'Hoe is 't, Koos?'

'Alle mensen,' zei Koos met een kolossale gaap, terwijl hij verstijfd overeind kroop. 'Ik sliep, man! Ik zit hier lekker in de zon, en ik had de hele nacht geen oog dicht gedaan.

Vanmorgen hebben ze me hierheen gebracht. En...'

'Stil even, Koos. Laten we eerst zorgen, dat je hier vandaan komt. Hupla, neem maar 'n sprong. Hier... wacht even. Hier heb ik een lange tak.'

Pim Pandoer reikte Koos de tak. Koos sprong ergens in een plas, zakte tot het middel weg, maar wist de tak te grijpen. Pim Pandoer trok hem naar zich toe. Beiden zwegen voorlopig. Met enige moeite wist Pim Pandoer de moeilijke weg naar de Salamander terug te vinden.

'Nee, Koos, nog niet praten. Eerst moeten we hier vandaan. Er bestaat kans, dat... Hola, dacht ik 't niet? St! Niet praten!' Pim Pandoer was juist van plan, de Salamander te starten en achteruit naar het open water te sturen, toen hij tussen de overhangende takken door een witte stip naderbij zag komen.

Het was een plezierjacht.

'Het bootje van Wong,' fluisterde Koos. 'Kijk, hij komt hierheen.'

St, beduidde Pim Pandoer. Het was inderdaad het plezierjacht van Wong. Na enige tijd konden ze de dikke gestalte van de Chinees achter in de boot herkennen.

'Zouden ze met z'n tweeën zijn?' huiverde Koos. 'Oei, Pim, als ze ons vinden. Ze hebben revolvers, jô!'

St, deed Pim Pandoer weer ongeduldig. Het bootje kwam niet in de richting van de Salamander, maar voer voorbij de inham. De twee inzittenden van de Salamander konden het bootje een bocht zien maken. Pim Pandoer ging overeind staan. Vanuit de open auto trok hij aan de overhangende

boomtakken. Geruisloos dreven ze naar buiten, enkele meters slechts. Nog juist zag Pim Pandoer, hoe de Chinees recht overeind in zijn jacht stond en overal rondkeek.

'Als ie maar niet op zoek gaat,' fluisterde Koos doodsbenauwd. 'Zie je die Doedel ook, Pim?'

'Nee, ik zie alleen Wong. Ja, hij is alleen. Wees maar niet bang, dat hij je gaat zoeken. Ik begrijp heel goed, waarom hij je hier zo rustig ongeboeid op dat kleine veeneilandje heeft achtergelaten. Het is onmogelijk dat een banneling van hieruit op eigen kracht de buitenwereld bereikt.'

Ze zagen de Chinees nog steeds in alle richtingen rondkijken. Toen hoorden Pim Pandoer en Koos het motortje aanslaan. Pim Pandoer trok zich aan de boomtakken terug, diep onder het struikgewas.

De witte stip koerste nijdig puffend in een rechte lijn terug naar het noordwesten. Naar De Gouden Krokodil...

STORING. (De laatste! Daarna wordt alles gestoord. Dat krijg je nu eenmaal, wanneer Pim Pandoer er tussen zit...)

'U spreekt met de Eerste Persoon!'

'U spreekt met White!'

Mr. White voelt zich nog steeds nerveus. Het is overal zo angstig stil. Het is kwart over vier. Vandaag, vannacht, moet alles rond zitten...

Telefoon! Mr. White veert op. Eindelijk!

Mr. White: 'U spreekt met White.'

Stem (in het Engels): 'U spreekt met de Eerste Persoon.

Ik vermoed, dat er enkele schakels defect zijn. Bel Mr. Wong HaT'si-Yoe op en zeg hem dit: de Eerste Persoon beveelt u, al het zeepoeder en alle goudstukken bijeen te brengen in De Gouden Krokodil. In de loop van de komende avond of nacht zal de Eerste Persoon - zoals Mr. Wong het wenst! - in eigen persoon de handel komen afsluiten. Ik ben reeds onderweg.

Mr. White: 'Is Mr. Wong wel thuis?'

Stem: 'Dat weet ik niet. Blijf aan de lijn en bel net zo lang op, totdat u contact hebt. Sluiten.'

Mr. White: 'Goed, Sir. Maar mag ik vragen, wanneer

zullen wij ons deel krijgen van...

Telefoon: tuut-tuut-tuut-tuut...

** **

Wong Ha-T'si-Yoe vreest voor het leven van de Nederlandse jongen. Er mag die jongen geen kwaad overkomen. Het zou alles nog maar ingewikkelder maken.

Hij vaart snel naar de Otterskooi, maar ziet tot zijn schrik, dat de jongen verdwenen is. Dus de Eerste Persoon is al in de omgeving en heeft wellicht reeds zijn moorddadig plan uitgevoerd.

De onverstoorbare Chinees voelt een rilling over zijn lichaam gaan. Hij vaart terug naar De Gouden Krokodil, waar zijn dienaar Doe-Dèlle bezig is, het souper klaar te maken.

Telefoon!

Wong: 'Met Wong Ha-T'si-Yoe.'

Stem: 'U spreekt met White. De Eerste Persoon beveelt u, alle zeepoeder en alle Sovereigns in De Gouden Krokodil bijeen te brengen. Heden avond of nacht wenst hij persoonlijk met u de handel af te sluiten.'

Wong: 'Is hij dan al op weg hierheen?'

Telefoon: tuut-tuut-tuut-tuut...

TIENDE HOOFDSTUK

PIM PANDOER IS NOG NIET TEVREDEN ER KOMT NOG ÉÉN DAG BIJ WAAR ZIJN DIE TWEE KROKODILLEN?

Terwijl Pim Pandoer en Koos Menning zich in hun Salamander onder de laag afhangende boomtakken schuil hielden, hadden ze het witte bootje luid puffend zien terugvaren in de richting van De Gouden Krokodil. Het stipje verdween in de tintelende namiddagzon. 'Nou wij, Koos,' beval Pim Pandoer. Hij bekeek zijn plattegrond. Ze hoefden niet vlak langs de Muggenbeet te varen, en konden rechtstreeks het Noorderdiep bereiken: de gracht die naar Blokzijl leidde. Recht tegen de lage zon in, die het water als zilver deed glinsteren, voer de Salamander met de twee modderpassagiers naar Blokzijl. Dat er slechts 'n kilometer noordwaarts van hen, in De Gouden Krokodil, twee vinnige telefoontjes werden gevoerd, dáár hadden ze geen flauw idee van! Rustig bloeperde de plumpe neus van de Salamander door het vriendelijke water. Als een goeie lobbies van 'n

nijlpaard.

In De Gouden Krokodil.

Langzaam legde Wong Ha-T'si-Yoe de hoorn op de haak.

'Mr. White is erg kort van woorden, m'neer,' glimlachte Doe-Dèlle. Hij zette een geurige Chinese schotel op tafel.

Verbaasd keek Wong zijn bediende aan.

'Hoe weet jij, Doedel, dat White me opbelde? Ik heb zijn naam helemaal niet gezegd.'

'Ik vermoed het slechts, m'neer,' boog de bediende beleefd. 'Ik ben namelijk al van vier uur af thuis, zoals uw bevel immers luidde. Gedurende het laatste uur is er wel tienmaal opgebeld.

Telkens was het Mr. White, m'neer. Ik vroeg hem, of ik de boodschap soms kon overbrengen, maar het was zeer strikt persoonlijk voor m'neer, m'neer, zei m'neer White.'

Wong ging er niet op in. Het was vrij duidelijk. Hij at zonder veel animo. Hij dacht zeer lang na. Doedel was al klaar met afruimen en afwassen. Toen sprak de Chinese heer: 'Maak de boot klaar, Doedel. We varen naar Ronduite.'

'Gaat m'neer soms de jongeheer ophalen, m'neer? Is m'neer bang, dat deze verspieder vannacht kou vat, m'neer? Of... hééft m'neer hem vanmiddag soms al van de Otterskooi opgehaald?'

'Schiet op en wees niet zo brutaal, Doedel,' siste Wong bits. Daarna... voer de witte boot weer over het Giethoornse Meer. Op weg naar Ronduite. Wong had de handschoen opgenomen: hij aanvaardde de opdracht van de Eerste Persoon. Hij zou alles uit Ronduite ophalen. Vanavond of vannacht zou hij zijn eerste schakel, de Eerste Persoon, en de allereerste vijand van zijn volk, van zijn broers en vrienden, en dus van hemzelf, voor het eerst van zijn leven vóór zich zien. Dan zou hij...

'M'neer is met zijn gedachten heel ver weg, m'neer,' fluisterde Doedel, toen het plezierjacht een goed eind

uit de koers ging. Wong zei niets, fronste de wenkbrauwen, en zette de boot in de juiste koers. Daar was het gehucht Jonen, daar de Walengracht. Dan zou de Beulakerwijde komen. Dan Ronduite. Dan...

Als een goeie lobbjes dobberde de Salamander door een smalle sloot. Pim Pandoer zocht met enige moeite een lage wal op, die tevens niet al te drassig was. Daarna kroop de Salamander uit de modder, feestelijk omhangen met rietstengels en waterpest.

Zo reed Pim Pandoer Blokzijl binnen.

En zijep-zjiep, daar stapten ze binnen in De Swarte Swaen: een innig gelukkige Pim Pandoer met de verloren en teruggevonden vriend Koos Menning.

Pim Pandoer gelukkig? Jawel. Natuurlijk. Maar tevreden was hij nog lang niet. Ha, dacht hij. Dacht je soms, dat ik nu rustig vanavond met oom Bas, Jenny en Koos terugrijd naar Arnhem?

En die Krokodillen dan? Daar moet ik 't mijne van weten. Je bent Pim Pandoer, of je bent 't niet. En ik ben 't wèl! Ik wacht op de vangst van de Rode Spin.

Met Wong en Doedel zullen enkele appeltjes worden geschild. En... die Eerste Persoon! Die man van louter lucht en vraagtekens. Ook die meneer moet ik nader leren kennen. Of denkt men hier in dit land van water, riet en vogels, kikkers en muggen, dat men zo maar ongestraft de vrienden van Pim Pandoer kan verdonkeremanen?

'Nou Koos, we zijn er. Aan je zus te merken - ja, die is veilig binnen, hoor, en misschien slaapt ze nog wel! - aan Jenny te merken, heb ik de indruk dat jij heel wat weet.'

'Nou, en óf!' zei Koos verheerlijkt. Hij was het grootste deel van de ellende alweer vergeten, en verheugde zich op zijn gewichtige rol als berichtgever in een geheimzinnige opiumen goudsmokkel.

'Ze zijn binnen,' zei Pim Pandoer, terwijl hij de deur voor Koos open hield.

Daarbinnen in het restaurant van De Swarte Swaen brak nu wel zo'n verwarring van stemmen, vragen en kreten van verbazing los, dat we de eerste vijf minuten maar overslaan. Die zijn gewoonweg onmogelijk na te vertellen. Niemand kon er wijs uit. Het was zó'n spektakel, dat vier stamgasten, die aan hun tafeltje zaten te klaverjassen, wel

tienmaal 'Nou-nou-nou' riepen. Tenslotte stapten ze boos op en gingen een rustiger gelegenheidje zoeken, want ze raakten voortdurend van slag af.

Eindelijk trad Van Dijk op als voorzitter. Hij nam zijn leeg bierglas en gebruikte dat (voorzichtig!) als

voorzittershamer. Hij brulde boven het tumult uit: 'Stilte.

We worden allemaal stapel, beste mensen!'

'Sjuust, zoiets voelde ik ook al aankomen, mesjeu,' bromde

Bas nog na. Het werd stil.

Van Dijk nam het woord en ging de balans van de verwarrende gebeurtenissen opmaken. Toch werd hij nog enkele malen fluisterend onderbroken.

Sammernappels; bromde Bas. 'Ik droom. Oftewel, ik zie ze vliegen. Die daar. Zie je, mesjeu? Of heb ik nachtmerries op klaarlichte dag? Daar: die kwajongen van me komt me daar doodgemoedereerd met Koos binnen rollen. Alsof ze doodgewoon een modderbadje hebben genomen.'

'Ja, stil nou even, Bas,' vroeg Van Dijk zo kalm mogelijk.

'En... daar heb je Rooie Spin,' mompelde Pim Pandoer voor de tiende keer. 'Hoe komt die...'

'Hihihi, ik lach me dood,' giechelde Jenny zenuwachtig.

'Stilte!' riep Van Dijk. Het bierglas verkeerde op dit moment in levensgevaar.

'Ja, stilte!' bulderde Bas fortissimo. Toen werd het doodstil.

'Wel bedankt, Bas!' lachte Van Dijk. Je hebt beter orde dan ik. Mag ik je dan meteen maar verzoeken, verslag te doen van je vangst van vanmiddag.'

Bas ging breeduit zitten. Hij ontdekte echter nog juist, dat zijn glas al helemaal droog stond.

'Ober!' - en even later zaten ze allemaal weer aan een cola, een zwarte koffie, of een biertje. Zelfs Rode Spin kreeg een verfrissertje. Je moet tenslotte sportief blijven...

'Ziezo,' zei Bas met vers schuim om de lippen. 'Een mens kan nou weer wat zeggen. En dit wil ik dan maar zeggen: vanmiddag ging ik 's kijken, hoe de jongedame het maakt.'

Ze slaapt. Ze slaapt. Maar niet erg rustig. Ze droomt 'n beetje, om zo te zeggen. Ik praat haar droompraatje mee, en daar vertelt me dat lieve kind, wat ze van die Chinees niet mòcht vertellen: namelijk dat de artiest van de woonschuit niemand minder is dan Rode Spin. Ik weg, hè? Hij daar... (Bas wees op Pim Pandoer)... hij zit rustig hier tegen de wand aan een dutje te doen, en ik ga op spinnejacht. Ik zie die mooie meneer bij zijn boot en even later rijdt hij weg in die blauwe Volkswagen. Ik er achteraan, en een Volkswagen mag dan een lekker karretje zijn, tegen Bas Baanders is een twintig tons oorlogstank nog niet opgewassen. Kort en goed, bij de bocht naar die grote verkeersweg grijp ik eerst de wagen, dan de chauffeur bij de kladden. Aan mijn zeer vriendelijk verzoek om even te stoppen wordt geen gevolg gegeven.

Met gevolg dat we de sloot in rijden. Met wéér het gevolg, dat ik 'm op transport genomen heb, hier naar toe. Waar inmiddels mesjeu de marsjesee gearriveerd was. Daar zit-ie, die kriebelspin! De smiezerd.'

Rode Spin, veilig weggeborgen bij het raam, vlak naast agent Burger, keek venijnig naar Bas.

'Ik zal een aanklacht tegen je indienen, kale zandboer,' siste de Spin. Je had geen enkel recht om mij lastig te vallen.'

'Belediging aan 't adres van een zandboer, niet kaal, maar met 'n flinke haardos, mesjeu. Ik zal 'n aanklacht tegen hem indienen, mesjeu. Getuigen heb ik hier bij massa's, sammernappels nog an toe. En zet je onwaardige voeten nooit op m'n geliefde Imbosch, rakker, want je komt er niet levend vandaan.'

'In ieder geval, mijnheer De Vroet,' sprak Van Dijk overdreven beleefd, 'in ieder geval heb je tegen de politie gelogen. We hebben je vanmiddag meegenomen naar Vollenhove. We hebben je daar gelegenheid gegeven, je een beetje op te knappen. En toen heb je verklaard, dat je in Zwartsluis die vijf broden had gehaald voor meneer Wong, en dat je regelrecht - dus zonder bij je woonschuit langs te gaan - naar de betonweg bent gegaan. Bas Baanders verklaart echter - en is bereid dat onder ede te bevestigen - dat hij je eerst nog bij die woonschuit heeft gezien.'

'Om broodjes te halen,' spotte Pim Pandoer. 'Dat mag-ie toch wel, mijnheer Van Dijk?'

'Opiumbrood,' zei Koos plotseling.

Alle gekheid op 'n stokje: er moesten spijkers met koppen worden geslagen.

Van Dijk gebruikte een glazen asbak als hamer, want zijn glas was nog niet leeg.

'Pim Pandoer,' zei Van Dijk kwasi-plechtig. 'Aan u het woord.'

'Zeg maar liever weer Fer Donkers, mesjeu,' zei Bas. 'Ik houd niet erg van dat ge-pim.'

'Pim Pandoer is nog niet klaar, mensen,' zei Pim Pandoer nu zeer ernstig. Ja, ik zie jullie verwonderd kijken, want je zou zo zeggen: het Arnhemse viertal is weer compleet, dus we kunnen wel gaan, en de rest aan de politie overlaten.

Maar ik geloof, dat we nog bijzondere verrassingen kunnen verwachten.'

Nu vertelde Pim Pandoer alles, vanaf het moment, waarop hij die middag De Swarte Swaen had verlaten en zijn solobezoek aan De Gouden Krokodil had gebracht. Dat moest volgens allen geweest zijn nádat Bas op spinnejacht was gegaan. En Pim Pandoer moest de betonweg bereikt hebben vóórdát Bas en de Volkswagen bij het begin van diezelfde betonweg krijgertje hadden gespeeld. En plomp-in-de-sloot. Pim Pandoer vertelde van zijn bezoek aan Wong Ha-Tsi-Yoe. Het gesprek onder vier ogen.

Je weet niet, wat je aan die Chinees hebt,' zei Pim Pandoer peinzend. 'Het is een geslepen persoon, dat staat vast. Toch... soms maakt hij een goede indruk. Dat is misschien juist het verraderlijke. In zijn kamer zag ik al dadelijk die stoel. Het was zeer moeilijk voor mij. Ik wist veel, maar ik moest doen alsof ik heel weinig wist. Anders zou ik zeker niets bereiken. Enfin...

Pim Pandoer vertelde in korte woorden, hoe hij werkelijk door de druk-op-de-knop in de kelder van Wong terecht gekomen was.

Hij vertelde van het telefoongesprek, dat Wong voerde met de befaamde, ongrijpbare Eerste Persoon.

'O ja,' riep Jenny enthousiast uit. 'Haha, toen Koos nog in

die kelder zat, heeft Pim Pandoer dat knopje van binnen veranderd, zodat het contact niet kon worden verbroken. O, geniaal, geniáááál!"

Jenny klapte in haar handen, en Van Dijk klopte op de tafel. Pim Pandoer vervolgde: 'In het begin van 't gesprek begreep ik uit de woorden van de Chinees, dat Victor Carlo nog steeds niet in De Gouden Krokodil was aangekomen.' 'Wat 'n wonder,' onderbrak Bas. 'Daar zit-ie! De artiest! Ja man, kijk me niet zo gemeen aan. Mijn trouwe Marijke is altijd al als de dood zo bang geweest van spinnen. Daarom kan ik ze zo goed vangen. Ga door Fer. O, Pim bedoel ik. Ga door, man.'

'Hij zou vijf broden en een kilo goudstukken meebrengen,' vervolgde Pim Pandoer.

'Hola, even noteren,' onderbrak Van Dijk. 'Vijf broden.

Dat zullen dus... zoals Koos al zei... broden met bijzondere inhoud zijn. En een kilo goudstukken? Niets van bekend. De verongelukte auto staat hier onder politiebewaking bij een garage. Daar zullen we nog eens gaan kijken.'

'Ze kletsen,' zei Rode Spin gemelijk. 'Die broden, nou ja, wat daar in zit, weet ik niet. Maar goudstukken heb ik nog nooit van m'n leven gezien. Ik bezit nog geen dubbeltje.'

Algemeen hoongelach, bierglasgeklop van Van Dijk, en Pim Pandoer vervolgde: 'Dan was er telkens sprake van een Eerste Persoon. Erg goed begreep ik 't niet, want ik hoorde natuurlijk maar de helft van het telefoongesprek. Maar uit de antwoorden van Wong begreep ik, dat die Eerste Persoon werkelijk de eerste persoon is in een groots opgezette opiumsmokkel, die zijn betaling moet vinden in goudstukken. Ik heb de indruk, dat Wong op een of andere manier goud opkoopt, en daarmee de opium moet betalen. Maar hij wil het goud persoonlijk aan die Eerste Persoon overhandigen.'

'Waarom?' vroegen de anderen allemaal tegelijk.

'Dat weet ik beslist niet,' peinsde Pim Pandoer. 'Maar uit de rest van 't gesprek ving ik op dat Koos in de Otterskooi gevangen zat, en toen wist ik genoeg.'

Dat was weer een nieuw geluid voor de aanwezigen: de Otterskooi. Pim Pandoer vertelde nu zijn avontuur in de

Otterskooi, want niemand wist nog, waar Pim Pandoer zo ineens Koos had opgevist.

'Enfin,' zo besloot Pim Pandoer dat verhaal, 'om nog even terug te gaan naar De Gouden Krokodil: die Wong schijnt zijn bediende niet te vertrouwen. Hij weet niet, of die op de hand is van de Eerste Persoon, van Wong zelf, of dat hij volkomen neutraal is, en doodgewoon zijn opdrachten uitvoert.'

'Het is een domme kerel,' onderbrak hier agent Burger, die de Chinezen goed kende. 'Hij schijnt alleen nogal pienter te zijn op het gebied van elektriciteit en zo. Verder hebben wij nooit iets bijzonders aan hem waargenomen.

Trouwens... aan Sjinonkel zelf ook niet. Ik moet zeggen: wij hier in Vollenhove en Blokzijl vinden het bijzonder onplezierig, als Mr. Wong Ha-Tsi-Yoe onedele zaken heeft bedreven.'

'Tja!' zei Bas nu met een kolossale haal aan een kolossale sigaar. 'Maar zo op 't eerste gezicht zou je toch, toch bijna gaan zeggen, dat 't niet helemaal oké is met die Hatsjie en z'n Doedel, mesjeu!'

Hij kneep zijn ogen dicht, zodat zijn wenkbrauwen bijna op zijn wangen hingen, gluurde naar Rode Spin, en zei er nog zachtjes bij: 'Trouwens... in een huis met spinnen is het nooit zuivere koffie. Daar mot de bezem in. Ik zeg: de bézem in! O zo. Ga door, Pim.'

Pim ging door.

'Verder begreep ik uit dat halve telefoongesprek, dat de Eerste Persoon voorstelde, de gevangene desnoods voor goed uit de weg te ruimen. Eventueel wilde hij het zelf wel doen, maakte ik uit het antwoord van Wong op. Wel... Toen begon ik 'm voor je te knijpen, Koos!'

Pim Pandoer vertelde nu nog, hoe hij met veel tact en weinig woorden uit De Gouden Krokodil was weten weg te komen, waarna hij Koos met behulp van de Salamander uit de onbewoonde Otterskooi had weggehaald.

'En daar zijn we dus!' besloot hij met 'n knipoog naar Koos.

'En nu gaat de politie even verder,' zei Van Dijk. Jenny, wat jij ons vanmiddag - na je stevig slaapje - al hebt verteld, komt allemaal mooi met het verhaal van Pim Pandoer overeen. Ik stel nu voor, dat Pim Pandoer en Koos Menning zich wat zullen opknappen. Daarna gaan de vier Arnhemse vrienden een goed warm maal gebruiken - nee, nee, niet tegenspreken, Pim, ik zal het nu direct bestellen. En wij, collega's Burger en Jansen, wij gaan nu meteen maar even in naam der wet de twee Chinezen uit De Gouden Krokodil halen.'

Het eerste gedeelte gebeurde: Pim Pandoer en Koos gingen naar boven, douchen, zich omkleden, en daarna goed eten. Met het 'even ophalen van de twee Chinezen' ging het echter niet zo vlot, want toen de politiemannen omzichtig De Gouden Krokodil waren genaderd, bleef het daar akelig stil.

Joepie kefte, en Wijnandje kwam onschuldig vertellen, dat Sjinonkel en Doedel niet thuis waren.

Waar ze heen waren?

Varen, met 't mooie bootje, meneer. Ze gaan vaak varen.

Dan gaan ze vissen. Of soms een eendje pikken in de Otterskooi, meneer, maar dat moet je niet tegen de politie vertellen, hoor, want dat mag niet. Maar het is erg aardig, want Wijnandje en z'n opa krijgen ook vaak een lekkere bout, en Joepie mag ze dan afkluiven, meneer.

De politiemannen, die allen in burger waren, glimlachten wat om Wijnandje. Ze deden alsof ze weer weg gingen, maar in het donker van de vallende avond vatten ze post in de onmiddellijke nabijheid van De Gouden Krokodil.

Intussen zaten Pim Pandoer, Bas Baanders, Koos en Jenny Menning heerlijk te eten.

Ze spraken niet veel. Jongens, wat 'n emoties...

Pim Pandoer had geen rust.

Hij keek telkens naar de klok.

Nog steeds geen bericht van de politie: we hebben ze, de Chinezen!

Rode Spin zat intussen veilig opgeborgen in Vollenhove. Maar de rest! De Chinezen! En... de Eerste Persoon, met zijn trawanten in Rotterdam.

Nee, de zaak zat nog lang niet rond.

'Ga je doen?' vroeg Bas met een mondvul biefstuk. Pim Pandoer zei niets; hij dééd het.

Hij telefoneerde naar Arnhem. Naar oom Jan en tante Rie. Ze hadden 'n beetje pech gehad. Nee, nee, geen ongelukken. Ze verkeerden alle vier in blakende welstand, en zaten op 't ogenblik heerlijk te dineren. Morgen, ja, morgen mijnheer Menning. Welterusten, en tot morgen... Welterusten, en 'n uurtje later lagen Koos en Jenny ieder in hun eigen hotelkamer, ieder in hun eigen bed, ieder hun eigen gezonde slaapje te doen. Tot de volgende morgen. Maar vóór het zover was...

ELFDE HOOFDSTUK

GEVECHT IN HET WATER GEVECHT IN HET STRO HIJGENDE PIM EN BOZE BAS

'Ga je doen?' vroeg Bas, toen Pim Pandoer zijn sigaret halverwege uitdoofde en opstond. Bas rookte zijn derde sigaar die avond, doofde hem niet uit, maar stond wel op. Pim Pandoer gaf geen antwoord, maar liep naar de uitgang.

'Zo. Dus dan ga ik mee,' besloot Bas:

'Gaan de heren nou alwéér uit?' vroeg de hoteleigenaar verbaasd, terwijl hij juist een glaasje tapte voor een eenzame klant.

'Ja vader,' zei Bas met een olijk knipoogje. 'In de moderne tijd gebeurt het nogal eens, dat de kleine kinderen uit gaan, als de grote mensen slapen. Maar wij doen het vanavond weer eens heerlijk ouderwets: de kleine kinderen slapen hierboven als rozen, en nu gaan de grote mensen een luchtje happen. Dag meneer!'

Pim Pandoer had de Salamander al gestart, en twintig minuten later stond de wagen weer geparkeerd onder de wilgebomen, vlakbij De Gouden Krokodil. En óók vlakbij

de zwarte auto van de Rijkspolitie.

Ze hoefden niet te zoeken. Na enkele minuten dook Van Dijk uit het donker op.

'Ze zijn er niet,' was het enige dat hij wist te vertellen.

Toen verdween hij weer naar zijn eenzame wachtpost, ergens tussen de struiken.

Bas bleef rustig tegen de Salamander geleund staan.

Pim Pandoer liep onrustig heen en weer, telkens naar de oever van het meer, en dan weer terug.

'Tja,' zei Bas van tijd tot tijd. 'Tja. Wat zullen we d'r van zeggen, hè? Zouden we maar niet naar huis gaan?

Als er 'n stel heren van de marsjesee tevergeefs wachten, wachten we met z'n allen net precies even tevergeefs.'

Pim Pandoer zei niets, en slenterde nerveus heen en weer, heen en weer, heen en weer...

Het maanlicht scheen vredig over de zilverachtige golfjes van het Giethoornse Meer.

Het viel Bas op, dat Pim Pandoer plotseling zijn heen-en-weertjes had gestaakt. Bas liep naar hem toe. 'Zie je wat?' vroeg hij.

Pim Pandoer liep driftig naar de Salamander. Hij kwam terug met zijn verrekijker, die hij als goed toerist altijd in de wagen had. 'Daar!' zei hij fluisterend. 'Dat witte stipje. Ik kijk er al een poos naar, maar wat doet die boot vreemd!' 'Laat 's zien,' vroeg Bas. Pim Pandoer maakte een ongeduldig gebaar, gaf Bas de kijker, en rende naar de Salamander. 'Sammernappels; bromde Bas, terwijl hij aandachtig door de kijker gluurde. 'Dat ding is dronken. Ha, Pim! Wéér wat nieuws onder de zon. Of onder de maan dan. Een dronken Kroko... Hela, waar zit je nou?'

Pim Pandoer was bij de Salamander aangekomen en startte snel. De lichten werden gedoofd. Hij reed over het grasveld heen, rakelings langs Bas, recht op het water af. 'Hallo mesjeu de marsjesee!' brulde Bas door de lichte avond. 'Kom 's hier, mesjeu, d'r gaat wat gebeuren!'

De Salamander schoof langzaam naar het water. Maar Bas was ook niet van gisteren.

'Zeg, wou jij je in je eentje door die Chinezen om zeep laten brengen?' riep hij. Hij greep de Salamander bij de linnen kap, die aan de achterzijde ineen gevouwen was.

'Daar zal ik dan toch eerst nog 's eventjes getuige van willen zijn, hè?'

De auto plonsde in het meer. Bas hing aan de kap. Zijn benen slierden door het water. De neus van de Salamander tjoepte een aardig eindje omhoog door die plotselinge vracht aan zijn staart.

De politiemannen doken als spoken uit de duisternis op, maar de Salamander dreef al een eind van de wal.

Bas hees zich op en kroop druipend over de achterbank naar voren.

'Ik zou zo zeggen, beste jongen,' mopperde de boer, 'dat we vandaag wel allemaal rijkelijk ons bad krijgen, niet? En wat ga je nou doen?'

Pim Pandoer gaf vol gas. De schroef raasde, de auto koerste op het witte jacht aan.

'Er gebeurde daar iets heel geks, oom Bas,' zei Pim intussen. 'Die boot wendt en draait, alsof hij stuurloos is. En door mijn kijker leek het me toe, dat er twee mannen een nogal ernstig meningsverschil hebben.'

'Spreek je dan wat duidelijker uit, jongeman,' zei Bas. 'Ik zag 't ook, na jou. Ze hebben ruzie. Doodgewoon. En wij gaan daar als scheidsrechter eventjes bij kijken. Ook doodgewoon. Laat dat ding wat harder gaan, anders komen we als de wedstrijd afgelopen is, en dat zou zonde zijn van m'n natte broek.'

'Oom Bas, wilt u de kijker even nemen, en die boot in de gaten houden? Ik kan niet precies nagaan, wat er gebeurt.' Bas nam de kijker, prutste er wat mee, en kreeg het bootje na enig gemorrel weer in 't oog.

'We zitten er vlakbij,' zei Bas, die zich door het sterk vergrote beeld liet misleiden.

Pim Pandoer wist wel beter, en liet de arme Salamander razen alsof het een autorace betrof. Hij zou het bootje nooit hebben ingehaald, als het niet in zulke wonderlijke

kronkels ronddraaide.

'Nu kun je ze zowat pakken,' zei Bas. Hij nam de kijker even van z'n ogen weg. 'O nee, nog niet, Pim. Nog eventjes.'

Weer keek Bas door de kijker.

Nu waren ze werkelijk tamelijk dicht bij de boot.

'Ik zie die dikke!' riep Bas. 'Hij staat rechtop.

Sammernappels, Fer! Pim en alle Pimmen bij elkaar! Die dikke staat... stond naar ons te kijken, en die dunne... Hela, die dunne heeft 'm overboord gesmeten!'

Pim Pandoer koerste naar de overboord gesmeten Chinees. Het jacht was al bijna niet meer te zien. Pim en Bas kéken er niet eens meer naar. Bas stond overeind in de Salamander en gaf zijn commando's aan Pim Pandoer.

'Rechthuit! Beetje meer naar rechts. Zo. Nee, meer naar links.'

Na enig zoeken kwam Pim Pandoer vlak bij de drenkeling, die blijkbaar de zwemkunst niet meester was. Wanhopig zwaaide de man met zijn armen, stootte hoge kreten uit, en scheen juist van plan naar de Giethoornse palingen te gaan, toen Bas zich diep voorover boog en de ene uitgestoken arm vastgreep.

Wat Bas in dergelijke omstandigheden in zijn vuist had, liet hij voor geen tien miljoen meer los. Hij hees de Chinees omhoog. De Salamander maakte een licht kantelende beweging naar rechts, sterk onder de indruk van de twee gewichtige personen.

'Goeienavond mesjeu Hatsjie,' zei Bas. 'Het is maar goed voor uwes, dat Pim Pandoer vanavond niet *op* de kust, maar *van* de kust is, vindt u niet?'

De Chinees begreep die aardigheid natuurlijk niet, en snakte nog 'n paar minuten naar adem. Pim Pandoer liet de Salamander zoetjes wenden. De motor zoemde nu rustig, want Pim was niet van plan, nog verder zijn trouwe Salamander te pijnigen.

'Mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe,' sprak hij met 'n lichte spot in zijn stem. 'U zei vanmiddag nog tegen me, dat u me nooit meer hoopte terug te zien, maar wat denkt u daar nú van?'

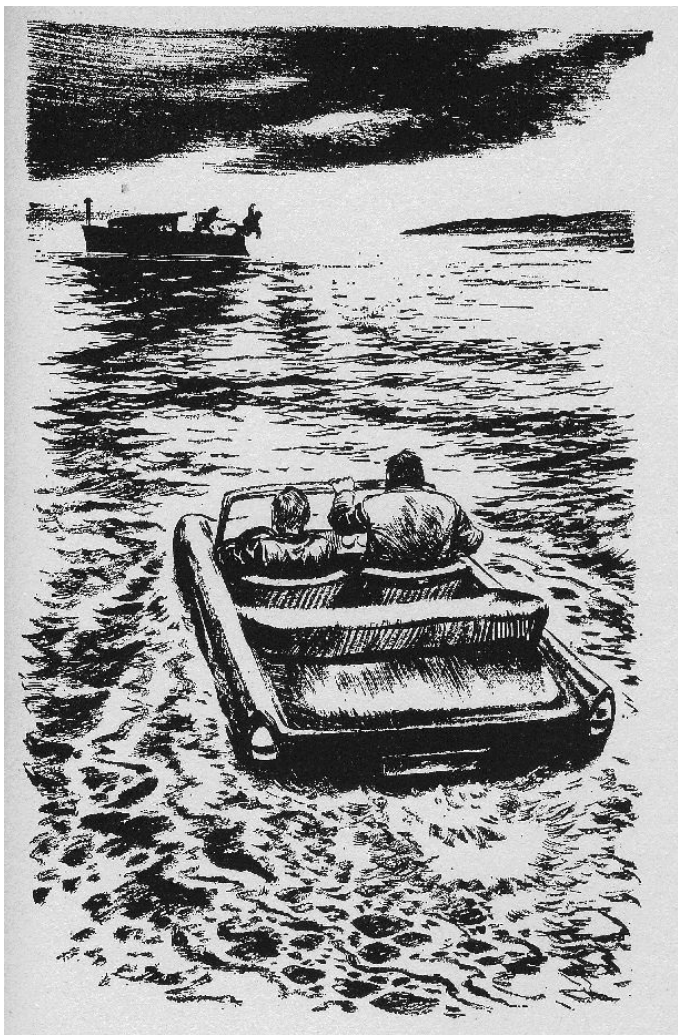
'Ik dank u wel, mijnheer Donkers,' zei de Chinees met

vlakke stem.

Pim Pandoer heet ik op dit historische ogenblik, mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe,' verbeterde Pim Pandoer. 'Oom Bas, help mijnheer even over de leuning en laat hem op de achterbank plaats nemen. Zijn revolver zal wel nat geworden zijn, vermoed ik, dus voor een schot in de nek hoeven we niet te vrezen.'

Langzaam snorde de Salamander terug naar de Muggenbeet, naar de oever van het Giethoornse Meer, bij De Gouden Krokodil. De vloer van de auto werd aardig nat, wat gezien de anderhalve drenkeling niet zo héél vreemd was.

Van Dijk had intussen óók niet stil gezeten. Zodra hij bemerkte dat er op het water iets ging gebeuren, was hij begonnen, ook de strijdkrachten te land te versterken: per mobilfoon bestelde hij er enkele agenten bij, die binnen 'n kwartier aanwezig waren.

Daar er geen waterpolitie in de omgeving voorhanden was, konden ze voorlopig niet veel beginnen.

Maar alle voorbereidingen werden getroffen. Onder commando van Van Dijk stelden de politiemannen zich verdekt op rondom De Gouden Krokodil.

Eerst zagen ze het bootje naderen. Van Dijk had bevel gegeven, de eventuele passagier of passagiers niet lastig te vallen, als die De Gouden Krokodil binnen zouden gaan.

Want het wachten was vooral op de Salamander...

Uit het bootje stapte één man, beladen met donkere pakketten. Hij ging zachtjes naar de boerderij, niets vermoedend van de spiedende ogen rondom hem heen. Stap voor stap naderde hij de achterdeur van De Gouden Krokodil.

Hij legde een deel van zijn bagage neer en haalde een sleutel uit zijn zak. Dat een bediende óók een huissleutel bezit, is niet zo vreemd.

Hij stapte binnen. Het bleef doodstil in en buiten De Gouden Krokodil. Geen lichtje brandde. Alleen de sterren fonkelden vriendelijk; de maan hing scheef in de hemel en keek nieuwsgierig toe naar wat er verder ging gebeuren in deze anders zo rustige en vredige Muggenbeet...

* *

*

'Ziezo, mijnheer Wong Ha-T'si-Yoe,' zei Pim Pandoer, terwijl hij de Salamander naar het aanlegsteigertje stuurde.

'Uw bootje is al thuis. Nu bent u ook thuis. Kunt u?

Voorzichtig, mijnheer Wong Ha-T'si-Yoe, anders valt u weer in 't water, en dan wordt u nog natter.'

Via zijn eigen plezierbootje kwam Wong weer aan de vaste wal. Hij aarzelde. Hij scheen nog iets te verwachten van Pim Pandoer, maar die bleef rustig zitten.

Bas Baanders trok hoog de wenkbrauwen op. Toen Wong enkele meters verwijderd was, bromde Bas: 'Zeg! Ben je niet goed? Laat je die Chinees nou zo maar lopen? Zou je 'm niet 's eventjes...'

'Oom Bas,' zei Pim Pandoer. 'Laat dat aan de agenten over.

Ik was eigenlijk óók van plan, die Wong vast te houden, en...'

'Ik dan, hè?' onderbrak oom Bas. Jij die stevige meneer vasthouden? Hoe wil een baby een olifant temmen, hè?'

'Nou ja, u dan, oom Bas. Goed. Maar hier ligt 't jacht van Wong gemeerd, die bediende is hier dus aan land gegaan. Wel, ik vertrouw me zo ongewapend niet aan die donkerte toe, daarginds. Terwijl onze agenten alle buien natuurlijk hebben zien aankomen. Dus ook die Doedel. Want die was 't natuurlijk, daar hoeven we niet aan te twijfelen.'

'Hm, ja,' gaf Bas toe. 'Doedel. Of... die Eerste Persoon, hè?'

Pim Pandoer veerde op. Drommels, ja! Dat zou óók kunnen! 'Maar dan zou die Doedel thuis zijn, oom Bas, en dan zou je toch wel licht zien branden.'

'Hm, weet niet,' zei Bas. 'Kan me niet schelen ook. Nou, ik ga kijken. Ik wil 't weten.'

Oom Bas,'riep Pim Pandoer op gedempte toon.' Wacht nou toch. De politie is er toch, en die zal heus wel weten, wanneer ze...'

Het hielp niet.

Bas stapte aan wal en liep het grasveldje over.

'Ik laat die Hatsjie niet lopen,' zei hij nog, terwijl hij omkeek. Pim Pandoer volgde hem voorzichtig.

Je zag niemand meer. Wong was inmiddels zijn buis binnengegaan. Ook nu nog brandde er geen enkel licht. Pim Pandoer voelde zich als het ware omringd door spoken en onzichtbare vijanden. De kikkers kwaakten, de krekels sjierpten, nachtvogels piepten voorzichtig; alles leek op de lieflijke en misleidende omhulling van een griezelig geheim... Bas stond voor de achterdeur en voelde voorzichtig aan de klink. Op slot.

Pim Pandoer was bij hem komen staan.

'Kom nou, oom Bas. Laten we op 'n afstandje afwachten. Straks zal de politie wel met geweld binnengaan.'

'Mesjeu de marsjesee is vermoedelijk in slaap gevallen,' vond Bas. Hij liep langs de muur, luisterde voor een raam...

'Hoor 's,' fluisterde hij tot Pim Pandoer.

Samen stonden ze voor het raam, waarachter de gordijnen gesloten waren.

Ze hoorden een ingehouden, maar heftig gekrijs van twee mannen.

'Meester en knecht hebben onenigheid,' stelde Bas vast. Het geluid stierf even weg, laaide weer op, maar nu boven. 'Ergens daarboven wordt de voorstelling voortgezet,' deelde Bas mee. Ze hoorden verwijderd gestommel, afgewisseld met ijselijke kreten.

'Ik denk... ik vermoed...,' zei Pim Pandoer, terwijl hij om het huis heen liep. Bas ging hem achterna. Ze kwamen bij de stromijt, waar Pim Pandoer al aardig de weg wist. 'Twee hebben ruzie om iets, en één gaat er straks vandoor met iets,' veronderstelde Pim Pandoer. Hij begon de stobalen te beklauteren.

'Ga niet zo vlug,' mopperde Bas, die al 'n winkelhaak in zijn broek haalde. 'Da's geen werk voor 'n man op leeftijd, kwajongen. En dacht je soms, dat ik jou alleen in 't hol van die Krokodil laat gaan?'

'Laat gaan, laat nog even gaan,' zei Van Dijk tot zijn mannen. 'Zodra ik fluit, grijpen we in. Pim Pandoer weet daar de weg. Ik ook. Ik ga er achteraan.'

Pim Pandoer was in de dakgoot aangekomen. Hij liep voorbij het dakraam, waarachter hij nu gestommel hoorde. Bas kon er niet mee klaar komen. Hij had voortdurend

ruzie met spijkers en andere uitsteeksels, en met een zekere angst voor de toekomst schoot hem plotseling het beeld van zijn Marijke te binnen. Want reeds verscheidene malen had hij het veelzeggende rits-rats gehoord, ergens hier of daar in zijn uitgebreide kleding. Boven op de hoogste strobaal gaf hij het op, zijn pleegzoon te volgen. Hij ging daar nu eerst een poosje zitten hijgen. Toen keek hij schuins naar boven. Daar in de schaduwzijde van het dak gebeurde iets.

Een man van forse gestalte kroop uit het dakvenster. Zijn omvang in aanmerking genomen ging dat vrij vlug. Er scheen dan ook haast bij te zijn.

Tot Bas' verwondering gebeurde er verder niets: Pim Pandoer liet de vluchteling gaan.

Asjemenou, dacht Bas. Dat is de tweede maal, dat die Hatsjie er vandoor gaat. Enfin, het zal zo moeten. Dat is politiek, die boven mijn boerenverstand gaat. Ik zou liever zeggen: pik, ik heb je, en nou mee naar mesjeu de marsjesee, en dan...

Wacht even, dacht Bas eensklaps. Hij komt hierheen. Even afwachten! Even... wachten... Dan zal ik 'm...

Inderdaad, Wong Ha-T'si-Yoe sprong met ware doodsverachting van de dakgoot naar het afdak van de stromijt, kronkelde zich met bewonderenswaardige behendigheid om de rand heen, en plofte neer in het harde, maar toch valbrekende stro.

Onmiddellijk daarna kroop de tweede figuur uit het dakvenster.

Nog even aarzelde Pim Pandoer.

Maar plotseling schoot het in zijn ogen, als een bliksemflits: 't glinsteren van het scheermes, dat de tweede springer in de rechterhand hield!

Drommels, dat is niet leuk meer, dacht Pim Pandoer. Nu gaat er iets heel ergs gebeuren.

Toch was die eerste aarzeling van Pim Pandoer de achtervolgde Wong bijna noodlottig geworden. Want ook

de achtervolger scheen de weg goed te kennen. De bediende schreeuwde met hoge, snijdende stem: 'Hier jij, bedrieger! Hier jij, afperser! Ik heb genoeg van je tirannie!' Doedel sprong als een panter van de dakgoot op het afdak van de stromijt, kronkelde als een slang om de rand, en sprong eveneens in het stro.

Je óren! Gemene bedrieger! Je óren!' gilde Doedel. Pim Pandoer had de vlugge springer even uit het oog verloren. Hij klom er snel achteraan.

Van vlakbij klonk het snerpende fluitje van Van Dijk. Schaduwen sprongen naderbij en klommen hier en daar omhoog. Bas Baanders zag Wong nu vlak bij zich en dacht aan geen enkele spelregel meer. Hij sprong pardoës boven op de grote schaduw vóór zich.

Hij greep Wong beet en brulde: 'Mesjeu, kom nou asjeblijft. 't Heeft nou lang genoeg ge... Hola, daar heb je d'r nóg een. Sammernappelse kerel, au, dat doet zeer. Wat heb je daar?'

Bas liet de dikke los en wendde zich tot de dunne. Want hij voelde ergens een jaap over zijn hand.

Hij drukte de dunne met zoveel geweld in het stro, dat Doedel het geopende scheermes losliet, naar adem hapte, en weinig lucht met veel stof naar binnen kreeg.

Pim Pandoer kwam erbij ter assistentie. Daarna volgden de politiemannen. Daarna volgde de rit van de twee Chinezen naar Vollenhove. In de auto van de Rijkspolitie. Een tweede politiewagen reed er achteraan. Daarachter volgde de Salamander, die weer bij Blokzijl uit het water gekropen was. Pim Pandoer hijgde nog wat en Bas snoof nog zeer, zeer boos. Ziezo. De twee Chinezen werden zonder verdere omhaal vastgezet, en alle andere medespelers aan dit nachtelijke drama besloten nu eerst eens tot rust te komen. Ze gingen slapen. De volgende morgen vroeg...

TWAALDE HOOFDSTUK

DE EERSTE PERSOON: DE LAATSTE! DE GOUDEN KROKODIL: GEVELD! JENNY EN KOOS: UITMUNTEND!

Ze sliepen tot de volgende morgen vroeg. Toen kwam, heel langzaam, bij flarden en brokken, de ontknoping in het ingewikkelde spel van opiumsmokkel en goudhandel.

Het ging heel traag, want niemand zei iets, waar je wat aan had. Wong Ha-Tsi-Yoe aan het woord:

'Ik wilde persoonlijk wraak nemen,' vertelde hij aan de politieagenten en aan alle andere getuigen in dit spel.

'Vroeger heb ik in die handel gezeten. Totdat ik zag, welke ellende de handel in verdovende middelen over de mensen brengt. Mijn eigen broers zijn door de opium verloren gegaan. Ik trok me uit die handel terug. Maar men kende mij. Enige tijd geleden kreeg ik het verzoek uit Rotterdam, als handlanger te dienen in een zeer grote opiumsmokkel. Tevens wist ik, dat er valse Sovereigns in omloop waren. Ik kreeg het plan, beide groepen te ontmaskeren: die van de opium, en die van de valse munten. Ik kocht de munten om er de opium mee te betalen. Ik wilde alles regelen, totdat

ik die geheimzinnige Eerste Persoon zelf ontmoet zou hebben. Dan zou ik de hele bende aan de politie hebben overgeleverd. Maar het is mislukt. De bediende, die mij door de Eerste Persoon was aangeraden, bedroog mij. Hij is oneerlijk en wilde mij vannacht in 't meer smijten, om daarna natuurlijk met de hele buit ervandoor te gaan.

Verder... Ik weet 't niet.'

Misnoegd haalde Wong de schouders op.

'Zoekt u mijn hele huis na,' vervolgde hij even daarna.

'Vergeet dan mijn bibliotheek niet, heren. De delen van de dikke encyclopedie zijn van binnen uitgesneden en opgevuld met marihuana-sigaretten.

Meer zult u niet vinden.'

Van Dijk schudde bedenkelijk het hoofd. Moest je die man nu geloven, of niet?

'Waarom hebt u die Amsterdamse jongen vastgehouden?' vroeg hij.

Weer haalde Wong mistroostig de schouders op.

'Daarmee begon alle pech,' zei hij. 'Door een toeval kwam die jongen bij ons binnen, hoorde veel te veel, en daarom moest ik hem wel tijdelijk laten verdwijnen. Ik zou niet alleen voortijdige moeilijkheden hebben gekregen met de politie, maar ook met de leden van De Gouden Krokodil, die juist bij mij waren. Zij werden veeleisend!'

Rode Spin nam 't woord: 'Jullie kunnen me twintig jaar in de kast stoppen, ik zeg niks. Vraag maar aan hem daar!' De laatste woorden met 'n nijldige schouderschok in de richting van Pim Pandoer.

'Die weet alles. Die steekt overal z'n vinnige neus tussen. En ik zeg niks. As je dat maar weet.'

Niemand van de aanwezigen maakte zich zorg om die boze woorden. Rode Spin hóefde helemaal 'niks' te zeggen, want er was niemand, die hem wat had gevraagd...

Dat zou later nog wel komen.

Nee, het wachten was op Jenny en Koos. Die moesten nu eerst alles vertellen wat ze wisten. Misschien zou dat 'n

beetje licht brengen. De politiewagen was al 'n poos geleden van Vollenhove vertrokken naar Blokzijl, maar... had dat ding nou soms ook al pech? Nog steeds geen politieauto, nog steeds geen Amsterdamse tweeling. Van Dijk begon maar vast met de vóór-ondervraging van Doe-Dèlle.

Wacht, wacht...

Jenny en Koos zijn op komst!

Want na enig zoeken had de agent in de politiewagen het tweetal gevonden.

Jenny en Koos waren naar de garage gelopen, waar de blauwe Volkswagen, die de vorige dag door middel van Bas een modderbad had gekregen, onder de hoede van een surveillerende politieman geparkeerd stond.

Jenny maakte een praatje met de agent; Koos besnuffelde de gedeukte wagen, waarvan de portieren half naar buiten hingen. Niemand mocht bij de auto komen, maar och...

Koos was zelf hoofdpersoon in het Muggebeter drama, dus de agent liet de jongen maar snuffelen. Koos vond iets. Het stak 'n beetje uit de leuning van de voorbank, die zwaar gehavend was.

Juist op dit moment reed de politieauto voor. De chauffeur stapte uit en nodigde Jenny en Koos uit, zo snel mogelijk voor het onderzoek mee te komen naar Vollenhove.

'Ja, meneer, maarre...', wees Koos naar de kapotte leuning. Hij smoesde wat met de agent. Eigenlijk mocht het niet, maar toen ook Jenny - na even naar de vondst van Koos gekeken te hebben - zeer ijverig meeknikte, dat dit een zeer, zeer belangrijke vondst was, toen mocht het weer wel. De politie was er tenslotte zelf bij.

Koos wikkeldde het gevonden 'iets' in een oude krant, en samen met Jenny stapte hij in de politiewagen. Snel reden ze naar Vollenhove, stapten uit...

'Doe-Dèlle,' zei Van Dijk met 'n zucht, 'de kroongetuigen

zijn er nog niet, maar wil je me toch alvast maar eens vertellen...'

De deur van het vertrek piepte zachtjes, en de kroongetuigen stapten binnen.

'Ssst!' deed Pim Pandoer naar Koos en Jenny. Van Dijk had niets gemerkt, en sprak verder.

'Vertel me toch alvast maar, Doe-Dèlle,' sprak Van Dijk, 'waarom wilde je vannacht eerst je meester in het water smijten, en waarom wilde je hem even later de oren afsnijden?'

Doe-Dèlle stond als een gebroken mannetje voor Van Dijk en al die andere agenten.

Schuw keek hij op.

'Ik moet zeggen, m'neer, dat m'neer Wong Ha-Tsi-Yoe in het begin zeer, zeer vriendelijk voor mij was, m'neer. Ik had een goed leven, en moest alleen maar enkele elektrische dingetjes voor hem maken, zoals de Eerste Persoon van De Gouden Krokodil mij al door Mr. White in Rotterdam had laten weten, m'neer. Maar later werd m'neer Wong Ha-Tsi-Yoe zenuwachtig en zuinig. En ik was bang, m'neer, dat hij mij mijn loon in de handel van het zeepoeder niet zou betalen, m'neer. En daar ik wist, dat men in de zeepoederhandel een ontrouwe medewerker de oren afsnijdt, meende ik dat het rechtvaardig was, als m'neer Wong Ha-Tsi-Yoe zijn oren verloor, omdat hij mij niets wilde betalen, m'neer, en omdat...'

Nog dieper boog Doedel het hoofd. Hij snikte bijna. Iedereen in de zaal was al bang, dat hij in tranen zou uitbarsten, maar dat gebeurde nog nèt niet.

'Als de hele handel achter de rug was, m'neer, zou hij mij zonder loon zo maar op straat zetten, m'neer. Vindt u dat nu rechtvaardig, m'neer, een trouwe dienaar de deur uit te smijten als dank voor zijn trouwe diensten?'

Na deze jammerklacht wist niemand, of hij medelijden met de verdrukte Chinees moest hebben, of dat de arme Doedel iedereen grandioos stond te betoeteren.

Van Dijk kuchte eens.

Plotseling vuurde hij zo maar een vraag op Doedel af. Je moest toch èrgens beginnen, en als die Doedel de zaak bedroog, zou hij vroeg of laat toch wel èrgens vastlopen. 'Zeg op, Doe-Dèlle, en antwoord met *ja* of *nee*. Dus geen praatjes.'

'Ja, m'neer. Nee, m'neer,' antwoordde Doedel alvast heel trouw.

'Ben jij eergisteren met 'n blauwe Volkswagen in Rotterdam geweest, of niet? Ja! Of nee!'

Flitsend schoten de ogen van Doedel langs de aanwezigen heen. Toen weer die glimlach, die bedroefde oogopslag. Langzaam schudde de Chinees het hoofd.

'Helaas, het spijt mij, m'neer, maar daar ben ik niet geweest. Ja, ik was wèl met de Volkswagen weg, ziet u, maar... Rotterdam, zei u, m'neer? Nee...'

'Er is in Rotterdam om aanhouding verzocht van een Volkswagen, blauw, kenteken JK 10-10, en die wàs daar gezien, Doe-Dèlle,' zei Van Dijk, terwijl hij Doedel doordringend aankeek.

Glimlachend antwoordde Doedel: 'De wagen van m'neer Wong Ha-Tsi-Yoe heeft DD 90-78 m'neer.'

Op dit ogenblik kwamen Koos en Jenny naar voren, als echte, hechte tweelingen.

'Ziet u nou wel, dat die lui liegen, mijnheer Van Dijk?' riep Jenny zenuwachtig. 'Koos, kom op met die dingen.'

Koos drong vlak achter Jenny naar voren en legde de slordig toegevouwen krant op de ruwe tafel. Hij haalde er twee blauwe nummerborden uit: JK 10-10.

'Alstublieft, mijnheer Van Dijk,' zei Koos triomfantelijk.

'Toen we vanmorgen bij die kapotte auto van Rode Spin stonden te kijken, zag ik een van die borden uit de leuning van de voorbank pieken. Ze hebben doodgewoon de borden verwisseld, toen ik die ene teruggebracht had.'

'Zo is 't,' knikte de agent, die met Koos en Jenny meegekomen was.

'Zo moest 't zijn,' zei Van Dijk. 'De politie had dat al lang gedacht. Maar met denken ben je er niet. Dit is het bewijs, en dat is beter. Nou, Doe-Dèlle? Wat zeg je ervan?'

'Ik heb gelogen, m'neer,' knikte Doedel als een gedweë

schooljongen. Hij glimlachte vriendelijk. 'Ik heb gelogen om zelfs nu nog mijn meester te redden. Maar nu kan ik de waarheid niet langer tegenhouden, m'neer. Ik ben inderdaad in Rotterdam geweest. Niet voor mezelf, maar voor m'neer, m'neer.'

'Dan ben je dus mede-straftbaar, zodra die hele opiumhandel uit de doeken gedaan is,' besloot Van Dijk. Doedel knikte schuldbewust.

'Ja, en dan... en dān!' knikte hij nog dramatischer. 'En dān te weten, m'neer, dat je m'neer je ná de hele mooie handel de deur uit wil zetten. Ontslag. Zo maar. Als een afgedankte hond, m'neer!'

Pim Pandoer kwam naar voren.

Niemand scheen veel aandacht aan de klacht van Doedel te schenken, maar Pim Pandoer dacht daar anders over.

'Is dat waar, mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe? Was u van plan, uw knecht te ontslaan?'

Wong keek Pim Pandoer onderzoekend en vijandig aan. Alsof hij hem niet vertrouwde. Daar had hij dan ook wel reden voor!

'Och,' aarzelde Wong. Ja. Ik was 't misschien wel van plan. Maar wat heeft dat met deze zaken te maken?'

'Het is niet misschien waar, maar 't is zéker waar,' riep Jenny met hoge stem. 'Hij heeft 't me zelf verteld.'

'Tut, tut,' zei Pim Pandoer, maar hij gaf er een knipoogje bij naar Jenny, alsof hij zeggen wilde: nog éven wachten, meisje!

'Hm, dat kan zijn. Ja, dat is zo,' vervolgde Wong, toen Pim Pandoer hem vragend bleef aankijken. 'Aan dat meisje heb ik 't verteld. Maar Doe-Dèlle heb ik niets gezegd. Ik heb hem dus om zo te zeggen beslist niet officieel ontslagen. Ik zou echter wel eens willen weten: is u ook van de politie, en waar bemoeit u zich mee, mijnheer Pim Pandoer?'

'Met uw zaken, mijnheer Wong Ha-Tsi-Yoe,' zei Pim Pandoer spottend. 'En daar mag u me wel dankbaar voor zijn, want ik kan uw hartewens vervullen. Ik kan u de Eerste Persoon aanwijzen, waar u zo erg naar verlangde.'

Alle ogen gingen wijd open. Van de politiemannen, van

Koos en Jenny, van Wong en zijn trouwe Doedel, zelfs van Rode Spin, en bij Bas ging ook de mond wijd open:

'Asjemenou! Die sammernappelse kwajongen hééft weer wat! Nou zul je 't beleven!'

Ze beleefden het, allemaal. Pim Pandoer keek naar Van Dijk, wees naar Doedel, en sprak: 'De Eerste Persoon in het ingewikkelde complot van De Gouden Krokodil. Zet hem goed vast, want hij is geraffineerd genoeg, ons allemaal nog 'n poets te bakken.'

'Zo, zo,' mompelde Van Dijk, toen ze over de eerste schrik heen waren. 'Enne, beste Pim Pandoer, hoe bewijst je dat?'

'Bewijzen, bewijzen...,' zei Pim Pandoer met diepe rimpels in zijn voorhoofd. 'Dat zal ik niet helemáál kunnen, mijnheer. Maar als eerste aanwijzing geef ik u dit: Doedel kan geen Engels spreken. Hij is maar 'n arme domme jongen. Dat is toch bij iedereen bekend, nietwaar? Doe-Dèlle, bediende van Wong Ha-Tsi-Yoe, spreekt alleen zijn eigen Chinese taal, en verder Nederlands.'

Geén Engels. Welnu, van Jenny weten we, dat Mr. Wong haar van alles over zijn bediende vertelde...'

'... O ja, in het Engels!' riep Jenny boven Pim uit. 'En Wong had nog niets tegen Doedel zèlf gezegd, en toch wist Doedel dat Wong hem zou ontslaan. Prachtig, Pim Pandoer. O, o...'

En zachtjes, met hoog rode wangen, sprak ze opgewonden tot haar broer: 'Wat 'n genie, hè? Om dat zo dóór te hebben.'

'Tja,' zei Koos. En iets luider, zodat de anderen het ook hoorden: 'Nu herinner ik me, dat Doedel tegen me zei, toen ie me uit de kelder van Wong haalde: You are a clever boy. En daar is óók geen woord Chinees bij, hahaha!'

Ze dachten, dat ze er waren.

Doedel ging zo mogelijk nòg dieper in de put zitten. Hij knikte maar, zei niets.

Eindelijk sprak Van Dijk: 'Doedel, wat heb je hierop te zeggen?'

Doe-Dèlle knikte nog 'n poosje door.

'Ik ben door de mand gevallen,' sprak hij. 'Ik verdien m'n ontslag, m'neer. Ik ben geen trouwe dienstknecht van m'neer, m'neer. Ik ben de eerste en rechtstreekse handlangers van de Eerste Persoon zelf. De Eerste Persoon in Rotterdam, die steeds met mij telefoneerde, bij m'neer

thuis, of in het café om de hoek, in de Muggenbeet, m'neer. Gaat u maar vragen, m'neer.

Een dreunende vuistslag verbrak de bijna snikkende stilte. 'En nou is 't sammernappelse geharrewar van die Chinese sinjeur uit!' brulde Bas. 'Mesjeu, haal dat bandgeval hier, waarmee jullie de telefoongesprekken tussen die Eerste Sinjeur en die Amerikaanse Sinjeur hebben opgenomen.' Hahaha, die Bas Baanders! Die was toch ook niet op z'n achterhoofd gevallen!

Natuurlijk werd de bandrecorder erbij gehaald. De bandjes van de opgenomen gesprekken werden afgedraaid. Tussen de gesprekken dóór vertelde de stem van de opnemende agent telkens, hoe laat het op dat moment was.

'Ziezo,' besloot Van Dijk. 'Dat kunnen we dus minuut voor minuut uitzoeken.'

Hoewel de stem van Doe-Dèlle op de band niet direct herkenbaar was, twijfelde niemand er meer aan, dat de geheimzinnige Eerste Persoon hier in levenden lijve vóór hem stond! Doedel stond nu roerloos voor zich heen te kijken. Een Chinees beeld.

In hoeverre Wong Ha-Tsi-Yoe schuldig was aan overtreding van diverse Nederlandse wetten, zou nog nader worden bekeken. Het was voor iedereen duidelijk, dat hij een goed doel had willen bereiken, maar dat hij verkeerde middelen had gebruikt.

In ieder geval zou hij een zeer belangrijke getuige zijn, want hij wist natuurlijk precies, op welke tijden Doe-Dèlle niet in De Gouden Krokodil was geweest: en die tijden moesten kloppen met de tijden, waarop de telefoongesprekken waren gevoerd.

Mr. Wong Ha-Tsi-Yoe werd niet gevangen gezet. Hij zou zich beschikbaar houden, voor het geval dat er een onderzoek zou worden ingesteld.

In Rotterdam was men druk doende, de hele zaak op te rollen, want de bange en zeer slappe Mr. White vertelde prompt alles aan de heren rechercheurs, toen die hem inrekenden.

Maar dat interesseerde de medespelers in Vollenhove niet. Daar stonden de twee hoofdschuldigen; Doe-Dèlle, en

Sjarel de Vroet. Victor Carlo zonder bakkebaarden, zonder snorretje, en zonder zonnebril.

Plotseling schoot de getergde Doe-Dèlle als een venijnige, giftige pijl naar voren en greep de niets vermoedende Pim Pandoer naar de keel. Nog nooit van z'n leven had Pim Pandoer zulke felle duivelsogen gezien.

'Hela,' bulderde Bas Baanders, nog voordat iemand anders er aan te pas had kunnen komen. 'Wil je van m'n Pim afblijven, doedelse Doedel!'

Nu kwamen vlug drie, vier paar handen erbij om Doedel uit de vernietigende greep van Bas te redden. Gelukkig maar, anders was er niets van een mooi rechtszaakje tegen de Eerste Persoon gekomen.

Na dit intermezzo trad Wong Ha-Tsi-Yoe naar voren.

'Mijnheer Pim Pandoer...,' begon hij met een effen gezicht.

'Zegt u maar weer liever: Fer Donkers,' lachte Fer vriendelijk.

'Mijnheer Fer Donkers,' hernam de Chinees. 'Bijna had de Eerste Persoon mij gegrepen, in plaats van ik hèm. Ik dank u voor uw medewerking. Ik hoop u spoedig wéér te zien.' Dit was dan voorlopig wel weer genoeg.

De muis zou nog een lange staart krijgen; ook voor Wong zelf. Maar nu wilden de Arnhemmers naar huis terug.

'Hela, denk om die spin!' riep Bas Baanders. Hij had al weer nieuw gevaar gezien.

Rode Spin, die zich inderdaad even van de agenten had weten te bevrijden, bleef vlak voor Bas staan. Met een lichte grijns in zijn gerimpeld gezicht zei de Spin: 'Doe niet zo vervelend, kale... eh, rijke zandboer. Ben je bang van me?' Hij wendde zich nu tot Pim Pandoer, en... tot ieders grote verrassing gebeurde er iets, dat in alle Pim Pandoer-verwikkelingen nog nooit was voorgekomen! Rode Spin reikte hem de hand.

Verbouwereerd nam Fer die hand aan. Het overviel hem doodgewoon.

'Nou, Pim Pandoer, laat ik je dan voor deze fantastisch knappe ontknoping eens feliciteren. Zie je... ikzelf was

ook razend nieuwsgierig naar die Eerste Persoon. Dat ik hem helaas niet te pakken heb kunnen krijgen, en dáármee dan ook de grootste winst, zie je... dat kwam natuurlijk, omdat ik deze keer geen hoofdrol speelde.'

Een zacht gegrinnik steeg voorzichtig omhoog uit de belangstellende toeschouwers.

Rodè Spin richtte zich hooghartig op, zodat hij 'n halve kop boven de schouders van Pim Pandoer uitkwam.

Hij schudde nog eens heel heftig de hand van Fer, en deze vroeg zich af, of er in die handdruk niet tevens een beetje razernij schuil ging.

'Zie je,' snoof Rode Spin, terwijl hij trots de kring rondkeek. 'Dit is wel een kleine felicitatie waard, hè? Maar later, beste kerel, als Rode Spin weer eens de hoofdrol heeft, pas dan op! Dan kon je mij wel eens moeten feliciteren.'

'Goed zo!' bromde Bas tevreden knikkend. 'En sla 'm nou meteen in de boeien, mesjeu de marsjesee, dan kan-ie in de bajes rustig een plan verzinnen, om onze Pim Pandoer eens schaakmat te zetten.'

Rode Spin keek gemeen. Hij liep met uitgestrekte armen naar Van Dijk, als een gewillig en boetvaardig zondaar. Maar toen hij vlak langs Bas liep, gaf hij hem onverhoeds een gemene, venijnige por in de buik, zodat Bas opsprong, en luidkeels 'Oewáá!' brulde.

'Hihihi,' grinnikte Rode Spin. En Van Dijk bracht hem gauw weg, om verdere burgeroorlog te voorkomen.

Enkele dagen daarna stonden Koos en Jenny Menning vol trots in de hal van hun ouderlijke woning in Amsterdam. Twee blauwe borden prijkten daar, een links en een rechts naast het kapstokkleed: JK 10-10.

Ja, ja,' lachten vader en moeder Menning tot hun kennissen. 'Dat laatste avontuur begon met Jenny, die zo'n bord vond. En het eindigde met Koos, die ze allebei in de auto terugvond. Jenny en Koos, allebei 'n tien.

Uitmundend!"

Inhoud

Eerste hoofdstuk:

Dertien: pech voor Doedel

Dertien: een ramp voor 'Victor'

Dertien: pech voor onze vrienden - 5

Tweede hoofdstuk:

Koos verdwijnt van de aardbodem

Jenny ontdekt een leugen

Ons verhaal wordt gestoord - 18

Derde hoofdstuk:

Storing opgeheven; verhaal gaat voort

Pim Pandoer ontdekt Koos

Op weg naar... hè, alwéér storing! - 39

Vierde hoofdstuk:

Koos hoort geheimzinnige dingen

Avonturen in De Gouden Krokodil

Tot slot : O, wat erg! wat erg! - 52

Vijfde hoofdstuk:

De Gouden Krokodil glimlacht koel en kil

Pim Pandoer vangt alleen maar bot

Bas Baanders stamelt : 'Sss... sammerrrnapels!' - 60

Zesde hoofdstuk:

Het grote avontuur van Jenny

Koos wordt gijzelaar

Wat moet Jenny nu doen? - 69

Zevende hoofdstuk:

De politie zoekt een kunstschilder

Pim Pandoer zoekt een verdwenen jongen

Bas Baanders slaapt en waakt... - 90

Achtste hoofdstuk:

Oom Bas spreekt met een slapende dame

Op Spinnej acht!

Wáár is... Pim Pandoer? - 103

Negende hoofdstuk:

Pim Pandoer en Wong Ha-T'si-Yoe

Hoe Koos gered wordt

Tweemaal telefoon... - 111

Tiende hoofdstuk:

Pim Pandoer is nog niet tevreden

Er komt nog één dag bij

Waar zijn die twee Krokodillen? - 130

Elfde hoofdstuk:

Gevecht in het water

Gevecht in het stro

Hijgende Pim en boze Bas - 139

Twaalfde hoofdstuk:

De eerste Persoon: de laatste!

De Gouden Krokodil: geveld!

Jenny en Koos: uitmuntend! - 149

J. NOWEE

ARENDSOOG serie

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan!
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys

- 24. Een hinderlaag voor Arendsoog
- 25. Arendsoog en het blaffende zand
- 26. De spookranch
- 27. Tweemaal Arendsoog
- 28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels

L. C. G. MALMBERG

's-HERTOGENBOSCH

Pim Pandoer vist op gladde aal

Midden in de zomerse Volendamse drukte wordt Alida Glas een halsketting ontstolen... grote consternatie... Onder-tussen neemt een andere „gladde aal" z'n kans waar en slaat z'n slag in het souvenirswinkeltje van Jannie Tis. Temidden van al die drukte verschijnt de Salamander met Pim Pandoer en Bas Baanders op het Volendams toneel. En het ziet er naar uit dat het edele drietal weldra in een nieuw avontuur verwickeld zal raken. Als de geheimzinnige gebeurtenissen in het schilderachtige stadje nog ernstiger vormen aannemen, acht Pim Pandoer het de hoogste tijd dat hij z'n neus eens goed in het „alennest" gaat steken. Zelfs Jennie en Koos Menning gaan een handje meehelpen. Hoe zal Pim Pandoer Volendam van de bende kunnen zuiveren? Sammer-nappels, dat wordt een karwei!

L.C.G.MALMBERG 'S-HERTOGENBOSCH